

Túy Ngọa Hồng Trần

Contents

Túy Ngọa Hồng Trần	1
1. Chương 1: Kinh Mộng	1
2. Chương 2: Cúc Ảnh Thu Phong	4
3. Chương 3: Mộng Lý Hoa Lạc	6
4. Chương 4: Nại Hà Kiều Tiên Khả Nại Hà	8
5. Chương 5: Thanh Đế Chúc Cầm	13
6. Chương 6: Chỉ Túy Kim Mê Địa Túy Sinh Mộng Tử Hương	22
7. Chương 7: Dương Thì Minh Nguyệt Tại	28
8. Chương 8: Lưu Đắc Tàn Hà Thỉnh Vũ Thanh	32
9. Chương 9: Thanh Phù Chi Tử	40
10. Chương 10: Lưu Thủy Du Ngư Lương Tương Vong	50
11. Chương 11: Khán Thức Thủ Bồ Thiên Liệt	66
12. Chương 12: Chích Khủng Dạ Thâm Hoa Thụy Khứ	74
13. Chương 13: Hồi Thủ Hướng Lai Tiêu Sát Xử	81
14. Chương 14: Thiên Ma Kiếp Hỏa	86
15. Chương 15: Hoàng Tuyền • Bỉ Ngạn • Hoa	94
16. Chương 16: Quy Khứ, Dã Vô Phong Vũ Dã Vô Tình	103
17. Chương 17: Người Lái Đò Hoàng Tuyền	106
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Thanh Đế Chi Chương Sơ Ngộ	111
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Một Ngày Không Dám Nhớ Lại	113
20. Chương 20: Đặc Diễn - Sinh Tử Túy Mộng	123
21. Chương 21: Phông Ván Nhân Vật	128

Túy Ngọa Hồng Trần

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, huyền huyền, nhất thụ nhất công, HEDương Mặc Trần là Hồ thần vương có đôi mắt hoa đào đẹp nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-ngoa-hong-tran>

1. Chương 1: Kinh Mộng

Hoa đăng bên bờ sông Tàn Hoài so với nơi khác sáng hơn rất nhiều, không vì lý do gì cả, chỉ là trên những lá cờ phướn đầy màu sắc phấp phới giữa hoàng hôn kia viết những cái tên đầy vẻ phong lưu mê người. “Di Hồng”, “Thúy Tự”, “Thẩm Ngọc”, “Tiêu Tương”, tên gọi tuy bất đồng nhưng đều là chốn sinh ca mị ảnh yêu hồng.

Một gian kia là của Kim Lăng hoa khôi Yên Vô Tâm tên gọi “Túy Ngọa Hồng Trần”.

Túy ngoạ hồng trần, hồng trần túy ngoạ, cười nhìn gió mây trôi qua trước mắt.

Tên kia mang về phong trần lại có thêm vài phần tiêu sái. Chỉ là, mười trượng nhuyễn hồng, có thể túy ngoạ chân chính có mấy người?

“Thúy Nùng, Vô Tâm tiểu thư đâu rồi?”

“Sáng nay nghe nói có khách quý tới chơi, đã vội vàng chuẩn bị đi rồi.” Nữ tử xinh đẹp gọi là Thúy Nùng đáp.

“Là ai vậy? Chưa từng thấy Vô Tâm tiểu thư cẩn thận như thế. Đến Tử Trúc Hiên quanh năm đóng kín cũng mở ra.”

“Đúng đó, lần trước tiểu hầu gia tới cũng không phô trương như vậy.”

Nói đến vị chủ tử sắc nghệ song tuyệt tâm tư khó dò của các nàng thì ngay cả nữ tử ít lời cũng hiếu kì nói vài câu, hướng chỉ là mấy người nhiều chuyện này.

“Kêu Yên Vô Tâm ra đây!” Mấy tiếng nói nhỏ nhẹ thoáng chốc bị một tiếng hét đánh tan, bảy tám hán tử đồng loạt xông vào, dẫn đầu là một tên mang dáng dấp đại công tử đang đập bàn la hét.

Nhị tiểu thư Khinh Hồng của “Túy Ngoạ Hồng Trần” vội vàng ra tiếp đón: “Vị công tử này, Vô Tâm cô nương đã ra ngoài, để Vô Ưu cô nương tiếp ngài được không?”

“Ta muốn Vô Tâm, những người khác tránh qua một bên!” Tên công tử đẩy Khinh Hồng qua một bên, kiêu ngạo nói: “Hôm nay nếu ta không gặp được Vô Tâm thì sẽ huỷ thanh lâu của các ngươi!”

Khinh Hồng lão đảo ngã vào lòng các tỷ muội. Vô Tâm không ở đây, Khinh Hồng bị gây khó dễ, các nàng lại là những tiểu cô nương chưa quen sự đời, đều sợ đến sắc mặt trắng bệch, chân tay luống cuống.

Các khách nhân khác đều biết tính nết gia thế của vị công tử này, gặp sự tình nháo lớn như vậy, sợ rước họa vào thân nên nhất thời ai cũng lo chạy trốn. Phụng lâu to đến thế giờ chỉ còn lại vị khách nhân ngồi bên cửa sổ kia.

Nam tử một thân hắc y tóc đen như mực.

Hắn nguyên bản muốn tìm một vị trí tốt, lẳng lặng thưởng thức cảnh hoàng hôn trên sông Tần Hoài. Hâm nóng một bình thanh tửu, thưởng qua hương vị khi say. Hắn thích vào lúc hoàng hôn dần buông ngồi bên song cửa trông về phía xa, ngắm bờ sông dưới ánh hoàng hôn rực lên như gò má ửng hồng của người con gái phong trần, từ đoạn chính thanh nhã trở nên quyến rũ rồi dần mị hoặc.

Nhưng đám người kia thực sự làm hắn có chút mất hứng.

“Vị công tử này, trước tiên bớt giận đã, lại đây cùng uống một chén thế nào?” Hắn thoải mái nói, âm sắc nhu tình lưu luyến như tiếng hồ cầm vương vấn.

“Người là ai?” Vị công tử kia lại gần quan sát hắn.

“Tiểu nhân họ Dương.” Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, lông mi che đầy hơi khê nhấc, ánh mắt u diễm như tuyết bay, lướt qua mọi người rồi lại lạc vào chốn hư vô. “Các nàng đều là tiểu hài tử, công tử có thể bỏ qua không tính toán được không?”

Bị ánh mắt nhu diễm lướt qua, công tử trong lòng ngẩn ngơ, ngưng thần nhìn lại, nhận ra hắn dung mạo xinh đẹp như nữ tử, khuôn mặt ẩn lộ ra khí chất thanh nhã, thần tình thanh tao lịch sự, một đôi con ngươi đen như mực tự túy phi túy ẩn khuất dưới hàng lông mi dày, sóng mắt lưu chuyển khiến kẻ khác tâm động một cách khó hiểu.

Trong thanh lâu cũng khó gặp được người đẹp như vậy.

“Muốn ta bỏ qua cho các nàng cũng được, chỉ cần ngươi thay Vô Tâm bồi ta một đêm...” Công tử cười gượng, nói.

“Đánh cờ hay đánh đàn?” Hắn thông dong tự nhiên, bình tĩnh như nhàn hoa chiếu thủy.

“Sao cũng được!” Công tử cười to, một tay kéo hắn đến bên người. “Đến thuyền hoa của ta đi.”

Một đám người vây quanh hai người bọn họ, bước ra ngoài cửa.

Khi đi qua bên người Khinh Hồng, hần chợt cúi đầu nói nhỏ vài câu bên tai nàng. Chớp mắt bọn họ đã đứng ở thuyền hoa trước cửa.

Đợi đến lúc đám người kia đi mất, chúng nữ tử mới giật mình chưa hoàn hồn mà nói chuyện với nhau.

“May là có vị công tử kia tương trợ, bằng không thật không biết sẽ có hậu quả gì.”

“Đúng rồi, Khinh Hồng, công tử kia vừa nãy nói gì với cô?”

Khinh Hồng sắc mặt ngưng trọng: “Hắn muốn tôi nói với Vô Tâm tiểu thư người nàng đợi đã tới.”

Trong thuyền ánh đèn màu đỏ lay động, hai người cách bàn cờ ngồi đối diện nhau.

“Vì sao ngươi mãi không chịu ngẩng đầu nhìn ta?” Công tử có chút nghi hoặc, bất cứ lúc nào, đôi mắt của hắn luôn giấu dưới hàng mi dày, nhân thần mơ hồ không hề nhìn vào mắt y.

“Ta không quen cùng người khác đối diện.” Hắn cảm cờ trắng, ánh mắt chuyên chú vào bàn cờ, vừa nói chuyện vừa hạ xuống một quân.

Công tử đã mất kiên nhẫn, vươn tay nắm cầm của hắn, buộc hắn ngẩng mặt lên. “Nếu ta muốn ngươi nhìn ta thì sao?”

“Vậy đừng trách ta...” Trong thoáng chốc, công tử như nghe được hắn thấp giọng nói một câu, cũng là câu cuối cùng y còn nghe được: “Mọi chuyện đều là do ngươi tự chuốc lấy.”

Sau đó y thấy hắn chậm rãi giương mắt, là đôi con ngươi đẹp đến kinh người, thâm trầm như địa ngục, sâu không thấy đáy, sâu đến không lường được. Là một dòng thu thủy lay động bồng bềnh vụn người trong vụn mộng, kinh sợ đánh rơi cái đẹp nơi phồn hoa, là đôi mắt duy nhất trong chốn thiên địa này có thể huỷ diệt hồng trần, cũng là đôi mắt phàm nhân không thể nhìn được.

Thuyền hoa chậm rãi xuôi dòng, hắn chăm chú ngắm nhìn hoa đăng hai bờ sông.

Thành Kim Lăng phồn hoa đến cực điểm, đế đô xa xỉ thối nát, nước sông bến Tần Hoài đã cuốn trôi biết bao tình của tài tử, si của ca nữ, oán của danh kỹ. Thế nhưng, hắn lại thích đô thành suy vong nhưng tràn đầy thanh sắc, tuý sinh mộng tử này, từng tác từng thốn đều như chất độc xâm nhập chút một vào cốt tủy, mị hoặc mà tuyệt vọng, khiến hắn say sưa như đang phẩm rượu ngon.

Nhân sinh muôn vẻ có lúc rực rỡ có khi u ám, không như hoa đăng hai bờ sông luôn luôn bất định.

Còn hắn trước giờ là một người bàng quang.

“Công tử...”

Hắn quay đầu lại, một bóng hồng nhanh nhẹn lướt tới.

Con ngươi minh diễm, đôi mắt minh diễm, dung nhan minh diễm như hoa. Nhưng khí chất của nàng lại thanh liệt như tuyết, cao ngạo như băng.

“Vô Tâm, ngươi đến rồi.” Hắn mỉm cười, thoáng chốc tinh hỏa rực cháy trong thiên địa như đều ẩn nhập trong đôi mắt của hắn.

“Vô Tâm đến trễ, thỉnh công tử trị tội.”

“Ta đang nghĩ hắn là nên cho ngươi trở về, nhân giới thủy chung là một nơi hung hiểm, ngươi ở nơi này thật khiến ta lo lắng.”

“Nhưng hôm nay gặp nguy hiểm chính là công tử.” Vô Tâm khẽ cười, mang theo vài phần nghịch ngợm. “Huống chi công tử lưu lại trần gian, Vô Tâm cũng chỉ có thể tiếp tục làm Kim Lăng hoa khôi.”

“Ta cản tai hoạ giúp ngươi, ngươi ngược lại còn trêu chọc ta.” Hắn lắc đầu thở dài. “Từ khi nào ngươi lại trở nên vô phép tắc như vậy?”

“Nếu ngày mai công tử hồi cung, Vô Tâm cũng sẽ rời khỏi nhân giới. Đi theo công tử vốn là tâm nguyện của Vô Tâm. Vô Tâm cũng là lo lắng cho an toàn của công tử tại nhân giới thôi.”

“Quên đi, ta nói không lại người, người trở về “Túy Ngọa Hồng Trần” đi.” Hấn quay đầu lại, ánh nhìn tập trung vào dòng nước trước mắt. “Nhân tiện giúp ta xử lý mấy tên nhàn rỗi trong khoang thuyền.”

“Vâng. Công tử định bao giờ trở về?”

“Ta vốn định cùng người trở về “Túy Ngọa Hồng Trần”, nhưng tựa hồ có khách quý tới chơi...” Hấn mỉm cười. “Quả thực là một khách nhân rất tôn quý. Không nghĩ tới y lại xuất hiện ở chỗ này. Xem ra lời đồn là thật.”

“A?”

Theo đường nhìn của hấn, từ xa xa, trên sông Tần Hoài lấp lánh hoa đăng xuất hiện một đạo thân ảnh đạp nước đi tới, thân hình thanh mảnh, thân pháp mềm mại như cỏ lau trong gió, mượn gió mà lướt trên mặt nước. Vừa nhìn liền biết không phải nhân vật tầm thường.

2. Chương 2: Cúc Ảnh Thu Phong

“Đã lâu không gặp, Mặc Trần.” Dưới bóng đêm, thiếu niên một thân áo trắng đứng trong gió, dáng người mảnh khảnh như hoa cúc, một đôi con ngươi xám bạc lạnh lùng trong trẻo lại lấp lánh như giọt sương trên đoá mai.

Hấn hiểu ý mỉm cười nói: “Gió đêm lạnh lẽo, sương đêm lại dày, Ánh Liên điện hạ vào trong đi.”

Như một cơn gió lạnh lướt qua bên người Mặc Trần, thiếu niên khẽ cau mày, nói: “Ta không thích người gọi ta như thế. Ta hiện giờ là Liễm.”

Hấn không khỏi bật cười: “Người vẫn hay để ý cách người khác gọi mình như vậy, thế nhưng Ánh Liên là một cái tên rất hay, tuy rằng có hơi nữ nhi...” Đang nói thì cảm thấy ánh mắt lạnh thấu xương mãnh liệt phóng tới, hấn liền im bặt.

“Ta thật không ngờ người lại xuống hạ giới mở thanh lâu, kinh doanh loại sinh ý buôn hoa bán phấn này.” Thiếu niên ngồi xuống, từ tốn nói.

Thực sự là nợ thág chap hồi báo a. Miệng lưỡi sắc bén như tên này chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lật ngược thế cờ. Huống chi, y chính là loại người có thù tất báo.

Mặc Trần thầm than trong lòng, ngồi xuống nhuễn tháp đôi điện. Tìm một tư thế thoải mái xong liền tỉnh tề quan sát y.

Da thịt như tuyết, mi mục như hoạ, tổ y ngân phát quần quít nhau, quả là một dung mạo như mai như cúc. Người này trước đây là đế vương của bộ tộc thiện chiến tôn quý nhất thiên hạ, nhưng giờ nghĩ tới thì lại sở sở động lòng người. Mặc Trần không khỏi cười trộm.

“Người lại thi triển Nhiếp hồn thuật với ta?” Liễm bỗng nhiên nói.

“A?” Mặc Trần ngăn ra, tiếp theo nói: “Không có. Pháp thuật của ta đối với người không có tác dụng.”

“Hừ, biết là tốt rồi.” Liễm có chút bất mãn. “Trong tam giới, chỉ có ánh mắt của người là tuyệt đối không được nhìn. Yêu tinh đạo hạnh kém cỏi nếu cùng người đối diện, không tới một cái chớp mắt tâm thần sẽ bị người tước đoạt. Nếu là phạm nhân bị người nhìn thoáng qua, ba hồn phải đi mất bảy phách.”

“Chính vì đôi mắt của ta trời sinh có khả năng nhiếp hồn đoạt phách nên ở nhân giới ta vẫn không dám đối diện với bất kì kẻ nào, trốn tránh đến mệt luôn.” Mặc Trần cười khổ.

“Vì vậy hiện tại có thể không kiêng nể gì nhìn ta sao?” Liễm lạnh lùng nói.

Mặc Trần ha ha cười: “Ta thực rất may mắn có thể nhìn người như thế. Dù sao người có thể cùng ta đối diện không nhiều lắm. Trong thiên hạ cũng không quá mười người.” Lại cố ý nhìn y lần nữa. “Huống chi bộ dáng bây giờ của người thật sự làm người khác không nhận được muốn nhìn...” Hấn cười càng sâu.

“Người vừa vừa phải phải thôi. Muốn nhìn như thế thì đi mà nhìn phi tử thiên kiều bá mị ở Du Hồ Cung của người.” Liễm như nhớ tới một chuyện, lại nói: “Nhớ năm đó muội muội của ta bị ánh mắt người mê

hoặc, dù chết cũng phải theo người, thế nhưng người lại biến mất, đi tiêu dao nơi chân trời góc biển, khiến cho tộc ta không còn mặt mũi. Cuối cùng muội muội trong cơn tức giận bèn đi lấy người khác. Món nợ này ta còn chưa tính sổ với người.”

“Người nói Thủy Minh công chúa, nàng hiện tại không phải cùng Đông Thần Quân trải qua những ngày tháng nguyệt làm uyên ương không làm tiên sao. Ta coi vậy mà đã tác hợp cho hai người nha.” Mặc Trần khẽ thở dài nói. “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng chút nào. Vô Tâm lúc đó cũng đối với người một tấm chung tình, đáng tiếc người tâm cao khí ngạo không quan tâm đến người ta, làm nàng tổn thương sâu sắc. Muội muội của người bây giờ đã có được lang quân như ý, nhưng nàng thì vẫn còn theo ta lưu lạc trần gian.”

“Vậy không bằng nói rằng là người liên lụy nàng.” Liễm không cho là đúng. “Trước không nói mấy chuyện cũ năm xưa, giữa hai chúng ta có nhiều vướng mắc lắm, nhất thì nửa khắc cũng nói không hết. Ta hôm nay là có chuyện tìm người.”

“Ta biết, người không đến mức vạn bất đắc dĩ chắc chắn sẽ không đến tìm ta.” Mặc Trần mỉm cười. “Lần này người tìm ta vì chuyện gì?”

“Ta muốn người...” Đang nói chuyện, thân mình Liễm bỗng nhiên đứng dậy, ngân quang chợt hiện lên. Mặc Trần không kịp đề phòng, tức thì chỉ thấy bạch ảnh trước mắt chợt lóe, trên trán mất lạnh, người kia đã trở về chỗ ngồi.

Giương mắt nhìn lại, vẻ mặt như băng tuyết kia lần đầu tiên nở một nụ cười nhạt: “Ta muốn người nói cho ta biết một việc.”

Mặc Trần vươn tay sờ sờ trán, phát hiện trên ấn đường bị dán một vật mỏng manh như tờ giấy nhưng lại dính rất chặt, nhất thời nửa khắc không lấy ra được. Hắn rất nhanh từ bỏ nỗ lực, nói: “Liễm, người nhờ vả người khác là như thế này sao?”

“Ta đã dán ngân long lân (vảy rồng bạc) trên trán người, ta không cho phép người chắc chắn không lấy ra được. Khi ta hỏi, nếu người cố ý gạt ta, long lân sẽ hoá đen.” Con người lãnh triệt của Liễm toát ra một tia giảo hoạt. “Kỳ thực ta cũng bất đắc dĩ thôi.”

Mặc Trần bất đắc dĩ nói: “Người thật sự dám đem pháp thuật thi triển lên người ta. Được rồi, người hỏi đi, ta không biết sẽ không nói.”

“Tục danh của người?” Liễm nhanh nhẹn hỏi.

Hắn đáp không chút hoang mang: “Dương Mặc Trần, tự Dịch Yên, phong hào Hồ thần vương.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Mặc Trần có chút buồn cười: “Người đang kén rể à?”

“Trả lời.” Liễm nghiêm mặt nói.

“Một vạn bảy ngàn ba trăm tám mươi lăm tuổi.” Mặc Trần nhin không được nói thêm một câu. “Người đang thử ta?”

“Người vì sao phải xuống nhân giới?”

“Này... không liên quan đến người.” Ánh mắt Mặc Trần vừa động, trong con ngươi kinh mộng thoáng hiện lên thân quang, như cháy lên sự quynn rũ của bóng đêm, thanh diễm của ánh trắng.

“Trả lời thật tình.”

“Ha ha, là vì ta muốn thử làm lão bản thanh lâu nên mới xuống hạ giới.”

“Người cho rằng ta tin ư?” Liễm chỉ vẩy rồng trên trán Mặc Trần. “Nhìn đi, long lân đã biến đen.”

“Liễm, không gạt người.” Hắn bất đắc dĩ nói. “Ta xuống hạ giới là vì tìm một người, một cố nhân.”

Thanh âm của hắn xa xăm tựa như thanh tuyền trong khe núi. Con ngươi thâm sâu đen như mực như xuyên qua đêm tối, thấp sáng bóng đêm xa xưa.

“Ồ? Người cũng có người để chấp nhất à?” Liễm có một tia kinh ngạc.

“Ta từng nợ hần một thứ. Qua bao nhiêu kiếp vẫn còn.” Nụ cười yếu ớt đậm nhiên xuất hiện trên mặt hần, đôi mắt kinh mộng kinh diễm kinh thể khuynh thành từ mỉm cười trở nên có chút phong trần. “Đây là việc riêng, ta không nói được không?”

“Không được, ta không thể bỏ qua cơ hội tìm hiểu “hảo hữu” như thế này.” Trong mắt Liễm hiện lên một tia tiểu ý như có như không, Mặc Trần phát hiện vị “hảo hữu” này của hần tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng có lúc lại rất giảo hoạt.

“Lòng hiếu kỳ của người thật không tốt.” Mặc Trần than nhẹ. “Đó là chuyện khi ta chưa đắc đạo thành tiên...”

Hần đưa ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời trầm mặc không nói, thần tình xa xăm.

Liễm cảm thấy bộ dáng trầm tư của hần rất đẹp, có một loại tao nhã hoa lệ mà trầm tĩnh, đôi con người khuynh thành tuyệt sắc kia như tự túy phi túy, tự tĩnh phi tĩnh, rất giống tên thanh lâu của hần: Túy Ngọa Hồng Trần.

Quả thực là một đôi mắt khiến thế gian say mê.

3. Chương 3: Mộng Lý Hoa Lạc

(Hoa rơi trong mộng)

Trong mộng của hần luôn có tuyết rơi không dứt, từng điểm từng điểm màu trắng ấy chính là hồn phách bất tử, như thân anh đào xám bạc bất diệt, dù cho đến khoảnh khắc điều tàn vẫn thanh cao như thế.

Tuyết rơi vô thanh, nhưng tuyết trong mộng của hần khi rơi xuống sẽ có thanh âm rất mềm mại rất du dương, chỉ cần ngưng thần lắng nghe sẽ phát hiện thanh âm kia như đang xướng một khúc ca tịch mịch đến vĩnh cửu.

Mấy nghìn mấy trăm vạn năm đó, trận tuyết kia vẫn lặng lẽ rơi trong mộng của Mặc Trần, như một điệu múa tao nhã hiếm có trên thế gian, ca vịnh những xúc cảm tuyết xướng chốn hồng trần trong thiên địa. Tất cả như cái đêm năm xưa đó, khi hần gặp y.

Đêm, là hắc ám như vậy, hay là sát ý dày đặc đã giam cầm nguyệt ảnh tinh quang khắp trời?

Nó trốn, sống chết chạy trốn, phía sau là một đám thợ săn đuổi theo hò hét “yêu nghiệt”.

Nó thất kinh, nó tìm đường chạy như điên, không kịp phân biệt đâu là sinh lộ đâu là tử đạo.

Mãi đến khi lâm vào tình trạng kiệt sức nó rơi xuống một sơn cốc trống trải phủ đầy tuyết mịn.

Sát ý dần biến mất trong tuyết trắng, nó mơ hồ nghe thấy tuyết ngâm xướng, nó không biết tuyết rơi lại có thanh âm êm tai như thế. Thanh liệt mà du dương, uyển chuyển không dứt như tiên nhạc nơi chín tầng mây.

Chậm rãi, từ trong tiếng nhạc trời một ngọn đèn dầu xanh nhạt từ từ bay đến. Đến gần mới nhìn thấy xiêm y màu thiên thanh, tay áo vô thanh vô tức bay bay trong gió. Tuyết rơi hữu thanh, nhưng cước bộ người nợ lại nhẹ như lông hồng, đi trên tuyết không để lại dấu vết, một đường đi tới không thấy y phát sinh một chút âm thanh nào.

Đèn nằm trong tay của người đó, mà tay còn lại lúc này chính là vươn lại gần nó.

Tay người nợ thật thanh tú dễ nhìn, mười ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay rất đều, đốt tay không lộ, nhưng cái tay kia khi ôm lấy nó lại bị nó không chút khách khí cắn một cái, hung hăng cắn.

Ngẩng đầu thì kinh ngạc thấy nụ cười của y, ôn hòa thậm chí có chút sủng nịch, đôi mắt tề tề trường trường đen như mực khi mỉm cười sáng rực như sao băng.

Sau đó nó mới phát hiện, nguyên lai người còn trẻ như vậy nhưng tóc lại màu trắng, mái tóc dài đến thắt lưng có một loại xám trắng toát ra tử khí nặng nề như đá vôi của mộ phần. Phần tóc dài quá vai được một

sợi dây dài màu xanh buộc lại thả lỏng như lục đăng đa tình vắt ngang khúc quanh của dòng nước mỏng manh.

Lửa trong phòng cháy rất mạnh, nó đang run rẩy vì cái lạnh như băng, nhịn không được bị nơi ẩm áp quyền rũ, từng chút từng chút một nhích thân mình lại càng lúc càng gần, mãi đến khi ngọn lửa đột nhiên vụt cháy đốt trúng cái đuôi của nó.

Y nhịn không được bật cười, đồng thời dùng tay vội vàng giúp nó dập lửa. Trong chớp mắt, nó thấy trên bàn tay thanh tú nọ có dấu răng của nó, thâm thâm hồng hồng, in sâu vào tâm của nó cũng tựa như dấu răng trên tay y.

Rồi sau đó nó biết được người cứu nó tên là Dương Tranh, cái tên êm ái như âm thanh tuyết rơi xuống nhân gian trong đêm khuya. Trong lòng nó lẩm nhẩm tên y vô số lần nhưng lại chưa bao giờ gọi ra miệng. Bởi vì nó còn chưa học cách nói chuyện như thế nào, dù sao thời gian làm người của nó thật sự rất ngắn, rất ngắn.

Tên của nó cũng là do y đặt. Có một lần y chăm chú nhìn kỹ con mắt của nó, sau đó nhẹ nhàng thở dài, nói rằng: “Một đôi con người đen như mực, thật có thể huỷ hoại cả thế gian mà.”

Vì vậy, nó được đặt tên là Mặc Trần, Dương Mặc Trần.

Những ngày ở chung sau này, nó có thể nghe được y dùng thanh âm trong trẻo vẫn vương gọi tên của nó, Mặc Trần, Mặc Trần...

Đẹp dễ như thanh âm của tự nhiên.

Dần dần nó cũng thích tên của mình, chỉ là, thích sau tên của y thôi.

Kể từ ngày nó được cứu, nó liền yêu thích cái ôm ẩm áp của y. Lúc y bận việc nó liền biến trở về nguyên hình, càn rỡ nhảy lên trên người y chui vào trong lòng. Y đành phải ôm lấy nó, để nó nằm trong lòng quần quít, tựa như che chở một tiểu hài tử nghịch ngợm.

Lúc y đang vội, nó liền biến thành hình người, dùng bàn tay nhỏ nhắn non nớt gao nắm chặt vạt áo của y, tập tễnh từng bước lắc lư theo y. Nó sẽ thường xuyên té ngã, nó chỉ là một ấu thú vừa hoá thành người vẫn chưa quen dùng hai chân để đi, còn y chính là lão sư tốt nhất của nó.

Nó học từng nhất cử nhất động của y, bắt chước cử chỉ ưu nhã đầy cao quý mà trầm tĩnh của y. Mặc dù thỉnh thoảng nó sẽ theo không kịp bước chân y mà té ngã nhưng cũng sẽ đứng dậy rất nhanh, đôi tay nhỏ nhỏ của nó chưa bao giờ buông vạt áo y ra.

Dương Tranh đau nó cưng nó như con của mình. Khi nhàn rỗi sẽ ngồi chải mái tóc đen nhánh rất dài của nó. Mỗi lần y đều dụng tâm chải đủ chín mươi chín lần, nói là cầu cho sinh mệnh của nó trường trường cửu cửu.

Sau đó dùng cây trâm thụy ngọc búi lại chắc chắn. Y tận lực giúp nó nhìn giống như một đứa bé loài người.

Tuy rằng, nó không thể làm mất hai cái lỗ tai trên đầu, không thể giấu được cái đuôi thật dài dưới thân, nhưng thỉnh thoảng soi mình trong gương nó sẽ nhận thấy một dung mạo nho nhỏ kinh động thế nhân. Mái tóc ô đàn bóng mượt, dưới hàng tóc mái chỉnh tề là một đôi con ngươi màu đen thâm sâu như trầm đàm thiên xích. Đôi mắt của nó lúc lơ đãng sẽ toát ra chút vẻ phong tình ngây ngô, còn nhỏ như thế mà đã mê hoặc lòng người. Có lẽ đó là một loại mê hoặc trời sinh, là một loại bản năng sinh tồn của hồ tộc.

Sơn cốt luôn có tuyết mịn rơi quanh năm, giống như loài hoa của cây anh đào xám bạc bất biến suốt bốn mùa. Tuyết đọng tầng tầng lớp lớp, bao trùm toàn bộ sơn cốt, quanh năm không thay đổi.

Nhưng mặc cho tuyết rơi nhiều như vậy Mặc Trần cũng không cảm thấy lạnh, hạt tuyết chạm đến da, cái loại cảm giác nhẹ nhàng mà lành lạnh này cực kỳ giống bàn tay mát lạnh của Dương Tranh ôn nhu che chở lướt qua mặt hắn.

Cho nên trong ký ức của Mặc Trần, đợt tuyết kia thật ôn nhu, ôn nhu đến dai dẳng, khiến hắn hằng đêm đều mơ về không thể nào quên.

Xuyên qua sương tuyết mỏng lung nhìn người sẽ có vài phần hư ảo như giả như thực. Có lúc Mặc Trần cảm thấy Dương Tranh không phải là người trần, bởi vì hắn chưa từng thấy y rời khỏi sơn cốt bước ra thế giới

bên ngoài. Có lẽ Dương Tranh cũng như hắn là yêu tinh biến thành. Không muốn bị thế tục quấy nhiễu nên mới ẩn cư.

Mặc Trần thỉnh thoảng sẽ thấy Dương Tranh nhìn xa xăm về phía cửa cốc, vẻ mặt đầy bi thương, cứ nhìn như thế thật lâu trong im lặng, dường như đang lưu luyến điều gì.

Mặc Trần không hiểu, có rất nhiều thứ tình cảm tâm tư của nhân loại Mặc Trần còn chưa biết đến nói chi tới việc hiểu rõ rồi lý giải.

Nơi sơn cốc tiếp giáp với bên ngoài có ba khối dị thạch, cao đến tận mây, tư thế chống trời. Trên đá khắc cổ văn, từng chữ cứng cáp hữu lực như dao như khắc. Ba chữ hợp lại thành một cái tên: cầu Nại Hà.

Có một lần, Dương Tranh chỉ vào ba chữ đó nói với hắn, cầu Nại Hà là ranh giới của hoàng tuyền, qua cầu Nại Hà thì sống chết liền không còn do chính mình định đoạt. Khi nói lời này ánh mắt của Dương Tranh có phút chốc trở nên thê lương rồi y lại thản nhiên cười nói, qua cầu Nại Hà có thể thấy một loài hoa rất đẹp, tại bờ bên kia của hoàng tuyền yên lặng nở bung, chưa từng có người thường qua, cứ một mình nở một mùa lại một mùa, sắc đỏ của hoa tựa như ánh hoàng hôn rực cháy phía chân trời, soi sáng cho ánh mắt mê muội của vong hồn ở bên này.

Loại hoa này gọi là Bỉ Ngạn hoa, chỉ nở ở hoàng tuyền.

“Mặc Trần, nếu có một ngày ngươi phải đi qua cầu Nại Hà, ngươi nhất định phải hảo hảo nhớ rõ, là trùng sinh hay trầm tử, tất cả phụ thuộc vào ý niệm của ngươi.”

Khi đó hắn không hề để ý lời nói của Dương Tranh, có lẽ khái niệm sống chết như thế trong lòng Mặc Trần vẫn còn rất mơ hồ, trong đầu dù có cũng chỉ là nỗi sợ hãi sâu đậm của lần trốn chạy truy sát kia.

Hắn chưa từng mất đi thứ gì cũng chưa từng trải qua tư vị sinh ly tử biệt của nhân gian. Một ấu thú nhỏ nhỏ như hắn còn chưa đủ tư cách để gọi là người.

Cho nên, vào một hoàng hôn nọ, hắn rời khỏi sơn cốc, hắn một chút cũng không thêm đọc ba chữ “cầu Nại Hà” trên mảng đá. Trong mắt của hắn chỉ thấy ráng mây trôi rực rỡ như máu, như Bỉ Ngạn hoa nở rộ trên bầu trời...

Dương Tranh, đứng ở trong cốc nhìn từ xa, nhìn thân ảnh khờ khạo của hắn từ từ bị áng mây nuốt dần.

Tuyết lọt vào tầm mắt, lắng đọng, hiện ra sự cô đơn vĩnh viễn không tan.

Nên tới chung quy sẽ tới, nên đi thủy chung sẽ đi. Y đều không thay đổi được gì.

Dương Tranh thở dài, nhẹ nhàng như tuyết rơi...

4. Chương 4: Nại Hà Kiêu Tiền Khả Nại Hà

“Bỉ Ngạn hoa khai khai bỉ ngạn, Nại Hà kiêu tiền khả nại hà?” (Bỉ Ngạn hoa nở ở bờ bên kia, trước cầu Nại Hà nhưng không biết làm thế nào?) Thanh âm của Mặc Trần nhẹ nhàng ngâm xướng câu thơ xưa, đánh tan sự tĩnh mịch của đêm khuya.

“Sau đó lại thế nào? Ngươi có trở lại không?”

“Sau đó?” Ánh mắt Mặc Trần hướng về phía hoa đăng rực sáng bên bờ đối diện, nhãn thần trong phút chốc trở nên u ám. “Sau đó, y chết, y rốt cuộc đi đến một nơi ta không tìm được...”

Khi mạng sống lâm vào cảnh cùng đường mạt lộ, người người muốn gặp nhất là ai? Người muốn hắn nói gì với người nhất?

Dương Tranh, Dương Tranh...

Nơi thân ảnh nhỏ nhỏ màu đen bò qua đều lưu lại từng đạo huyết sắc uốn lượn. Xương cốt bị đánh nát, kinh mạch bị cắt đứt, hắn đã sớm không còn sức lê thân mình về phía trước.

Vào lúc mạng sống cùng đường mạt lộ, hắn muốn gặp y, chỉ muốn gặp y mà thôi.

Dương Tranh, người ở sơn cốc dưới tuyết mịn rơi đầy trời mãi mãi nhìn về phương xa.

Vô luận như thế nào, hắn đều muốn trở về gặp y một lần. Cho dù, cho dù chỉ có thể nhìn thoáng qua cũng tốt.

Dưới lớp váy dài màu đỏ nhạt đang lay động là bàn chân trần tinh xảo của thiếu nữ, như ẩn như hiện, tiêm tú như sen. Dáng người thướt tha chậm rãi đi tới có vẻ ưu nhã xinh đẹp không nói nên lời.

Lúc nàng cười rộ lên, hai gò má ửng hồng ngọt ngào như lê, càng tôn thêm một thân hồng y, khiến người ta nhớ tới loài hoa đỗ quyên nở rực khắp núi đồi.

Nàng đẹp, đó là một loại vẻ đẹp trong sáng đến mức thuần khiết.

Nhưng với Mặc Trần mà nói, nữ tử yêu kiều nhỏ nhắn trước mắt này là cơn ác mộng lớn nhất đời hắn.

Mới gặp mặt lần đầu, nàng liền một chương đánh nát xương sườn của Mặc Trần, máu tươi tanh nồng bắn ra nhuộm đỏ cả bầu trời đầy tuyết, ngay cả hồ châu của hắn cũng bị chấn ra bên ngoài cơ thể.

Chương thứ hai, Mặc Trần cảm thấy kinh mạch toàn thân đều đứt đoạn, trong nháy mắt cả sức lực đứng dậy cũng không có.

Rồi sau đó, nàng không động thủ nữa, đem mười ngón tay thon dài mới vừa dồn kẻ khác vào chỗ chết thu vào trong tay áo rộng thùng thình, trên môi hiện ra một nụ cười ngọt ngào quyến rũ, yên lặng đứng nhìn Mặc Trần giãy dụa với cái chết.

Nàng chính là cao hứng nhìn hắn đau đớn như thế, dung nhan xinh đẹp tựa hoa đào của nàng không hề có tí thần sắc tàn nhẫn nào, thậm chí trong đôi con ngươi trong vắt của nàng còn loé lên chút thương xót như giễu cợt.

Hắn tiếp tục phủ phục mà lết tới, máu tươi không kèm được từng bùm từng bùm rơi xuống nơi hắn bò qua, dọc đường hoa nở đỏ tươi đầy thê tuyệt, tuyết như thiêu cháy ánh nhìn của hắn.

Gom lại chút chân khí cuối cùng, hắn hướng về phía sơn cốc có tuyết mịn tung bay kia.

Khi hắn rút cuộc có thể từ xa trông thấy khối mảng đá cao đến tận mây thì mười ngón tay phía trước đột nhiên truyền đến đau đớn xuyên tâm, lập tức hắn nghe thấy âm thanh xương cốt bị đánh gãy, hắn nhận không được hét lên thảm thiết.

“Đủ rồi, tiểu tử kia, không cần tiếp tục bò về phía trước nữa. Chúng ta còn phải ở đây diễn một hồi kịch thê mỹ mà. Ha ha...” Nàng nhẹ nhàng cười, cúi xuống bên tai hắn thấp giọng nói: “Chỉ ít, hồi kịch này phải để cho y thấy...”

Nàng cười thành tiếng, thanh âm êm tai như tiếng chuông bạc trong gió.

“Thả hắn đi.” Thanh âm trầm thấp mà lãnh tĩnh truyền đến từ phía trước. Dưới mảng đá “cầu Nại Hà” thỉnh linh xuất hiện một đạo thân ảnh mảnh khảnh như trúc, phía sau y là sơn cốc tuyết rơi không ngừng như xưa.

“Đã lâu không gặp, người biệt lai vô dạng a, Dương Tranh...” Nàng cười ngọt ngào, lúm đồng tiền thật sâu, nhu tình như nước. Dưới ánh mặt trời, đẹp như một đoá đỗ quyên đang bùng nở.

“Anh Trùng Tuyết...”

“Hoá ra người vẫn còn nhớ cái tên này, ta tưởng người đã sớm đem ta quên mất.” Con người Anh Trùng Tuyết chợt loé, tựa như nhớ ra điều gì đó, mỉm cười nói: “Đúng rồi, hắn nhờ ta gửi lời tới người.”

“Hắn?” Trong đôi mắt vân đạm phong khinh của Dương Tranh tràn đầy ôn nhu cùng quyến luyến không nói nên lời, thoáng chốc như nhớ lại quá khứ xa xôi.

“Đúng vậy, hắn nhờ ta nói với người một câu...”

“... Là gì...”

“Người. thế. nào. còn. chưa. chết.” Nàng cười đến hồn nhiên, nhưng trong đôi mắt to trong vắt lại khó nén sự độc ác. Nàng cố y nói phi thường chậm, chậm đến từng chữ đều có thể hoá thành mũi tên xuyên tim, từng mũi đâm vào tim, từ từ đâm chết y.

Nàng thực biết cách để y phải thống khổ. Vậy nên khi tự cho là mục đích đã đạt được, nàng liền nhin không được đắc ý cười rộ.

Nhưng Dương Tranh vẫn trầm tĩnh như trước, trên gương mặt tĩnh lặng không toát ra chút vui buồn nào. Y không có thống khổ như mong muốn của nàng.

Qua một lúc lâu, trên đôi môi khê nhếch phát ra tiếng cười trầm thấp, dần dần lớn đến mức chói tai.

“Ha ha ha ha... Hóa ra hấn lại hi vọng như vậy... Quá buồn cười... Ha ha ha ha ha... Thật sự là quá buồn cười... ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Trong trí nhớ của Mặc Trần chưa từng thấy Dương Tranh cười phóng túng như thế. Trước kia dù có cũng chỉ là mỉm cười nhàn nhạt, như mây thu nhẹ không dấu vết.

Nhưng hiện giờ y cười, cười to, cười đến cơ thể không dừng được run rẩy, cười đến gần như không thở nổi, cười đến trong con ngươi đen thẳm lắng đọng ra một mảnh tĩnh mịch.

“Ba ngàn năm, thời gian dài như vậy hấn còn chưa tha thứ cho ta sao? Ha ha ha ha... Thật buồn cười, ha ha ha ha...”

“Vậy ta đây còn ở nơi này làm gì? Còn chờ cái gì?... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...”

“Dương Tranh a Dương Tranh, người còn giống con rùa đen rụt đầu trốn ở đây làm gì? Ha ha ha ha ha ha ha ha... ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Đồng tuyết trắng trải chỉ có giọng cười điên cuồng của y vang tận mây xanh, tóc trắng cuồng vũ tung bay trong tiếng cười.

Mặc Trần cố sức ngăn đầu, si ngốc nhìn một Dương Tranh như vậy, không biết tại sao hấn lần đầu tiên trong đời cảm giác được tuyệt vọng, tuyệt vọng của Dương Tranh.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại trong tiếng ho khan kịch liệt, tay áo Dương Tranh vừa che miệng lập tức bị từng ngụm từng ngụm máu tươi bắn ra nhuộm đỏ như đoá hoa thê diễm.

Y rớt cuộc cười tới ho ra máu.

Trên khuôn mặt Anh Trùng Tuyết phủ một tầng hàn sương, lạnh lùng nhìn rồi lạnh lùng nói: “Cười đủ chưa? Vậy tới xem người bạn nhỏ của người chết như thế nào đi.”

Nàng giơ tay lên muốn một chưởng đánh xuống Mặc Trần, tức thì một trận băng hàn thấu xương xẹt qua lưng của nàng, ngưng thần nhìn lại, ánh mắt Dương Tranh sắc bén như kiếm đang xuyên qua lớp lớp băng tuyết yên lặng nhìn nàng.

“Ta lặp lại lần nữa, thả Mặc Trần ra.” Bên môi y còn sót lại chút huyết ngân, thanh âm bình tĩnh mà hữu lực, con người luôn luôn ôn nhu tao nhã trong nháy mắt bỗng toát ra một loại nhuệ khí bức người.

Cười khê, nàng không khỏi nheo mắt nhìn. “Người mà cũng có biểu tình dữ tợn như vậy. Thật làm cho ta bất ngờ. Bất quá nếu ta giết hấn, người có bản lĩnh làm khó dễ ta sao?”

“Chẳng lẽ người cho rằng ta không có bản lĩnh giết người sao? Người cũng quá coi thường ta đi.” Dương Tranh cười đến phi thường lạnh, phi thường tĩnh. “Nếu còn dám làm hấn bị thương thêm chút nào, ta cũng không dám đảm bảo người có thể hoàn hảo trở về.”

“Dương Tranh, chẳng lẽ người muốn phá vỡ cấm kỵ? Thú vị thật, ta thực muốn thử xem người có bản lĩnh cứu người hay không!” Anh Trùng Tuyết ôm Mặc Trần bay vút lên cao, thân hình nhẹ nhàng như chim én, nháy mắt đã cách sơn cốc rất xa.

Dương Tranh thản nhiên cười, trong thoáng chốc thân ảnh đã biến mất trong tuyết mịn.

Một đạo thanh ảnh nhanh như lôi điện đuổi theo nơi hồng ảnh bay lên, chỉ thấy tay áo rộng lớn kia vung lên, Mặc Trần đã rơi vào trong lòng Dương Tranh, tay áo còn lại tùy ý chém ra, chiêu thức nhìn như mờ ảo vô lực nhưng lại dễ dàng đem Anh Trùng Tuyết đánh văng ngoài mười trượng.

Xoay tròn, hạ xuống, mềm mại như cánh bướm, y tựa hồ không hề làm xao động một hạt tuyết trên mặt đất.

“... Dương Tranh, ngươi trúng kế rồi...” Nàng chưa hạ xuống đất, trên mặt đã cười tươi như hoa.

Dương Tranh không thèm để ý đến nàng, y cẩn thận đem Mặc Trần đặt nhẹ nhàng xuống mặt tuyết, tỉ mỉ xem xét thương thế của hắn. Thương thế của Mặc Trần rất nặng làm cho y không khỏi nhíu mày.

“Ta biết ý đồ của ngươi, ngươi lần này đến đơn giản là muốn ta phá vỡ cấm kỵ mà thôi. Cho nên ngươi lợi dụng Mặc Trần để bức ta.” Dương Tranh thản nhiên nói. “Hiện tại ngươi đã được như nguyện, mục đích của ngươi đã đạt thành.”

“Ngươi biết, vậy mà còn...”

“Ta không thể thấy chết mà không cứu, hơn nữa...” Đôi mắt vốn thanh tĩnh an bình bỗng tràn ngập sự mệt mỏi thâm nồng như nước. “Ta đã mệt... Vậy thôi...”

“Ngươi muốn cứu con tiểu hồ ly kia? Không thể nào, hồ châu của nó đã bị ta chấn ra ngoài cơ thể, mặc dù ngươi có thể giữ được tính mạng của nó, nhưng không bao lâu nó cũng sẽ trở về nguyên hình.”

“Thì sao? Còn sống là còn có thể bắt đầu lại lần nữa, hắn còn nhỏ, còn chưa trải qua buồn vui làm người. Nói chết liền chết, như vậy rất đáng tiếc.” Dương Tranh ôn nhu lau đi máu bên môi Mặc Trần, ngón tay lạnh lạnh chạm đến trán của hắn tựa hồ có thể giúp hắn giảm bớt đau đớn lúc này. “Còn ta đã sống đủ rồi.”

“Cho nên ngươi liền ngốc đến mức dùng mạng của chính mình để đổi. Ha ha... Dương Tranh, ngươi vẫn y như trước đây, ngu ngốc đến cùng cực.” Anh Trùng Tuyết hơi giễu cợt mà nói: “Bất quá ngươi sẽ tuân thủ giao ước chứ, ta nhớ rõ ngươi đã từng thề độc.”

“Đúng vậy. Ta, Dương Tranh, cả đời tự giam mình tại Nại Hà Cốc, nếu vi phạm lời thề ra khỏi sơn cốc nửa bước, sẽ dùng tảo mình hoá tự thiêu mà chết.” Hắn ngẩng đầu, nhìn lại sơn cốc phía sau, nhẹ giọng nói: “Này hết thấy ta đều không quên, ta chẳng qua đã chán ngán những tháng ngày trốn tránh...”

“Vậy ngươi liền chết như giao ước đi!” Từ trong tay áo Anh Trùng Tuyết bay ra ba điểm sáng màu xanh lạnh lẽo, đảo mắt đã bắn tới trước mặt.

Dương Tranh ngược lại không tránh mà xoay người bảo vệ Mặc Trần, ba điểm sáng màu xanh kia liền đánh trúng lưng của y.

“Im lặng nghe ta nói, Mặc Trần...” Dương Tranh như đang đè nén đau đớn cực đại, thấp giọng nói. “Ta bây giờ đem chân khí đưa vào trong cơ thể ngươi, giữ cho nguyên thần ngươi không bị tiêu tan. Nếu ngươi có trở về nguyên hình, ngàn vạn lần không cần sợ hãi, cũng đừng cho nàng biết nguyên thần ngươi chưa bị diệt, hiểu không? Nếu không nàng sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Một luồng khí ấm áp như xuân phong từ trong lòng bay tay y cuộn cuộn không ngừng truyền vào cơ thể Mặc Trần, sắc mặt Dương Tranh dần dần không còn huyết sắc, trắng đến dọa người.

“Diệt thiên diệt địa, tru thần tru phật, thanh minh u hoá, tới đây!” Cùng với lời niệm chú của Anh Trùng Tuyết, Dương Tranh ộc một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, quanh thân dấy lên ngọn lửa màu xanh, trong phút chốc đem y nuốt chửng.

“Đừng sợ, Mặc Trần, ta mang ngươi trở về...” Dương Tranh gắng gượng ôm lấy Mặc Trần, thân ảnh màu xanh chìm trong ngọn lửa xanh lục chao đảo không ngừng, nhưng vẫn kiệt lực lao về phía sơn cốc.

Dương Tranh, Dương Tranh... Thanh âm không ngừng bành trướng trong lòng như muốn xé rách ***g ngực thoát ra, Mặc Trần há to miệng nhưng như thế nào cũng vô pháp thốt ra thành câu. “A... A...” Hắn muốn nói, hắn muốn gọi tên Dương Tranh, hắn muốn kêu to, hắn muốn khóc lớn, nhưng trong yết hầu lại như có vật gì đó chặn lại, chỉ có thể khàn khàn tru lên.

Tuyết trắng đến tinh khiết, máu Dương Tranh rơi xuống mặt tuyết loang ra thành điểm điểm huyết lệ, tính mệnh như cỏ lau lung lay trong gió đến hơi thở cuối cùng.

Yêu hỏa kia đang ở trong cơ thể y ăn mòn tất cả. Từ tim, gan, tỳ, phổi, đến cả máu, tất cả đều bị thiêu đốt không còn gì.

Vào đến sơn cốc, Dương Tranh rốt cuộc kiệt sức ngã xuống giữa Nại Hà Cốc mệnh mông tuyết sắc.

“Mặc Trần, ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi, con đường sau này ngươi phải tự mình đi rồi.” Khoé miệng đầy máu của Dương Tranh giờ phút này như mang theo một nụ cười vân đạm phong thanh, con ngươi trầm nhu như nước nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đang muốn khóc của Mặc Trần. “Đứa ngốc, bộ dáng của ngươi như muốn khóc vậy, ngươi còn nhỏ lắm, nước mắt với ngươi mà nói vẫn là thứ ngươi chưa có... Nhưng chỉ cần còn sống thì sẽ có... Sẽ đến một ngày ngươi hiểu rõ buồn vui chốn nhân gian, ngươi rồi sẽ ném qua tư vị của nước mắt...”

Tuyết không biết khi nào đã ngừng, dương quang trắng đến bi thảm chiếu xuống gương mặt, lạnh đến khiến người ta phát run.

Mặc Trần cố sức phui đi ngọn lửa trên người Dương Tranh, nhưng ngọn lửa kia thiêu đốt vô thanh vô tức, thâm độc hung ác, như một con dã thú màu xanh từng chút từng chút một nhai tận xương của y, hút khô máu của y. Dù cho Mặc Trần dùng sức thể nào cũng không làm gì được.

“Bình sinh không... tương tư, khi có thể tương tư, liền sợ... tương tư...” Dương Tranh nhìn trời than dài.

Khi nào thì loại tình cảm tiên nhân xem thường nhất này lại trở thành tai, tạo thành tội, hàng đêm khắc cốt ghi tâm, hàng đêm hôn khiến mộng oanh.

Đưa tay, Dương Tranh nhẹ nhàng vuốt qua gương mặt Mặc Trần, nụ cười giữa lam sắc u hoả như phong như nguyệt, nhàn nhạt vô ngân. “Mặc Trần, nếu có một ngày ngươi trưởng thành, ngàn vạn lần không được giống ta, biết rõ tương tư khổ, vẫn chịu nỗi khổ tương tư...”

Tay chưa kịp hạ xuống đã hoá thành tro bụi, Mặc Trần không kịp nắm.

Người đã biến mất khi nụ cười nhàn nhạt còn vươn trên môi, từng điểm tro xanh cùng với nỗi tương tư khắc cốt ghi tâm đều cùng nhau tan mất.

Dương Tranh đã chết. Mọi thứ của Dương Tranh đều hoá thành tro tàn, phiêu lạc hồng trần.

“A—————” Tiếng kêu đau đớn của Mặc Trần đánh tan sự tĩnh lặng của sơn cốc, bi thương, bi phần, bi thống... Trong thất tình lục dục của nhân sinh, Mặc Trần đầu tiên học được chữ “Bi”.

Bi nhưng vô lệ.

Hắn nhưng lại vô pháp vì Dương Tranh nhỏ một giọt lệ, hốc mắt khô khốc vô luận hắn gào khóc như thế nào đều không thể chảy ra thứ chất lỏng trong suốt của loài người. Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa yêu và người sao? Đây chính là thứ tình cảm hắn chưa học được sao?

“Dương Tranh thật sự đã chết?”

Nàng vẫn như trước tràn đầy ý cười, từ cách đó không xa nhẹ nhàng lướt tới.

Hận—————

Ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp như hoa kia, loại tình cảm thứ hai Mặc Trần hiểu được là “Hận”.

Hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến khắc cốt ghi tâm, bộ dáng cười nhạt của nàng, sự tàn nhẫn khi giết Dương Tranh của nàng, hắn cả đời này đều không quên.

“Xem ra y thật sự chết rồi.” Nàng xem kỹ tro tàn trên mặt tuyết, dường như thở phào nhẹ nhõm. “Có điều vẫn nên đem theo hồn của y là tốt nhất, miễn cho sau này lại gây nên chuyện gì.”

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ lắc, từ trong tro tàn hiện lên một đốm sáng xanh ngọc bích, mang theo ánh hoả nhẹ nhàng trong vắt, rơi vào trong lòng bàn tay.

Hồn của Dương Tranh, đó là hồn của Dương Tranh...

Mặc Trần liều mạng nhào tới, muốn dùng chút sức lực cuối cùng để đoạt lại hồn của y, lại bị ống tay áo của nàng đánh văng ra ngoài, mười ngón cầu rách một mảnh tay áo nho nhỏ.

“Tiểu tử kia, gấp cái gì, người sẽ nhanh chóng được xuống dưới bởi y. Có điều trước khi đi người còn phải chịu đau đớn bị trở về nguyên hình thôi.”

Nàng khinh miệt nhìn hắn, giống như nhìn một con chó sắp chết, thậm chí so với chó còn không bằng.

Rồi sau đó, nàng phát tay áo bay vút lên cao.

Dương Tranh, Dương Tranh, trả Dương Tranh lại cho ta...

Mặc Trần dùng hết toàn lực đuổi theo, chạy, ngã, đập xuống đất, lại bò dậy, lại đuổi theo...

Tứ chi kịch liệt run rẩy, ngực đau đến không thể hô hấp, hắn biết mình sắp bị biến về nguyên hình...

Dần dần mười ngón tay co rút lại, tứ chi chạm đất, hắn cưỡi bộ xiêm y mà y đã giúp hắn mặc vào ra, cuối cùng trở về nguyên hình.

Thân thể dường như thoải mái rất nhiều, nhưng tâm lại nặng nề như bị tảng đá ngàn cân đè ép.

Hắn không cách nào khiến bản thân dừng lại, từ bình minh đến đêm khuya, có một con thú điên cuồng lao trên mặt tuyết, không ngừng kêu gào: Dương Tranh, Dương Tranh, Dương Tranh...

“Hắn còn nhỏ, còn chưa trải qua vui buồn làm người. Nói chết liền chết, thật đáng tiếc...”

“Cuối cùng thì... sẽ có một ngày người hiểu được vui buồn của nhân gian, người sẽ được ném qua tư vị của nước mắt...”

“Mặc Trần, nếu có một ngày người trưởng thành, ngàn vạn lần không được giống ta, biết rõ tương tư khổ, vẫn chịu nổi khổ tương tư...”

Dù đã hoá thành thú nhưng bên tai không lúc nào ngừng vang vọng thanh âm dịu dàng của Dương Tranh, từ trước đến nay Dương Tranh cho hắn hi vọng, hi vọng dạy hắn làm người, thế nên y đã dùng chính mạng sống của mình để trao đổi.

Nếu ông trời thật sự thương xót ta, cho ta một cơ hội tiếp tục sống sót, thì ta muốn làm người, một người trên vạn người. Ta sẽ dùng cả đời này để thưởng tận vui buồn chốn nhân gian, xem hết phồn hoa nơi hồng trần, cả kiếp này ta phải trả lại cho Dương Tranh một giọt nước mắt...

Trước khi kiệt sức ngã xuống đất, Mặc Trần đã thề với trời đất rồi mới ngắt đi.

5. Chương 5: Thanh Đế Chúc Cầm

“Y chết? Sau đó thì sao?” Câu hỏi của Liễm xao tỉnh Mặc Trần đang trầm tư.

“Sau đó... ta xuống hạ giới tìm y.” Quay đầu lại cười khê, dung nhan tuyệt sắc tĩnh lặng mà ưu nhã, không gợn chút sống. “Bởi vì, ta còn nợ Dương Tranh một thứ.”

“Là gì?”

“———nước mắt. Một giọt nước mắt của ta.” Giữa hồng trần thế tục đôi mắt kia dù đã nhiễm vài phần phong trần nhưng cũng không làm mất đi sự trong trẻo cùng chấp nhất của năm đó.

“Buồn cười, Mặc Trần à Mặc Trần, ta còn tưởng người siêu phàm thoát tục thế nào. Không ngờ cũng không khác phàm nhân là bao.”

“Đó là bởi vì người còn chưa hiểu...” Mặc Trần ngoảnh đầu nở nụ cười. “Kỳ thực điều ta muốn nhất là làm một phàm nhân, một phàm nhân ở bên cạnh y. Nguyện vọng của ta chỉ có vậy...”

“Phàm nhân? Ta nghĩ nguyện vọng của người vĩnh viễn không có khả năng thành hiện thực.” Dung nhan thanh lãnh dưới ánh trăng nở nụ cười khuyếch thành, nháy mắt lại khôi phục vẻ lạnh lẽo như sương thu. “Vấn đề cuối cùng, nói cho ta biết Chúc Cầm ở đâu?”

“Chức Cầm? Lão sư của thiên đế, người dưới một người trên vạn tiên, Thanh đế Chức Cầm?” Mặc Trần thật sự có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy... Ta nhớ người đã từng gặp qua y.”

Con người thâm thúy như sóng nước nổi lên một mặt ý cười nhàn nhạt. “Đúng, ta từng ở Thiên tường tế gặp y một lần.” Vị đế quân ôn tồn lễ độ, đoá hoa lan không nhiễm chút âm u được thiên giới nuôi dưỡng.

Thiên tường tế, là lễ tế ba ngàn năm mới có một lần của thượng tiên nơi thiên giới.

Sơ tinh tiểu tuyết.

Trước Linh Tiêu Điện, điểm điểm thiên chi vạn thụ phi diễm, phồn hoa tuyệt đẹp hơn cả giấc mộng hoang đường nhất chốn hồng trần. Quỳnh ngọc đầu cành, mỗi đoá hoa, mỗi cánh hoa đều mang vẻ kiêu ngạo mà thanh lệ, ẩn ẩn lộ ra ngạo khí đã từ lâu tuyết tích nơi nhân gian.

Hoa mai lững lờ, mùi hương của năm cánh hoa xuyên thấu hàn khí đậm đặc nơi thiên giới, tràn ngập khắp mọi nơi, tựa hồ ngay cả trên nền đất đọng tuyết cũng bị nhuộm đầy hương thơm như có như không.

Chúng tiên tụ hội, hân hoan giữa rừng bạch y vũ quan.

Huyền y, mặc phát, trâm cài bạch ngọc lỏng lẻo gài nơi suối tóc đen tuyền, đằng sau dung nhan như tuyết như nguyệt là một đôi mắt, nhìn vào trong đó, đôi con người sâu tựa biển cả, lãnh lệ đến mức vô ý cũng khiến kẻ khác thất hồn lạc phách trong nháy mắt.

Dương Mặc Trần, lúc hân lấy thân phận Hồ thần vương lên Linh Tiêu Điện đã là năm thứ một ngàn bảy trăm từ khi hân đắc đạo thành tiên.

Ngoảnh đầu nhìn lại, phảng phất như đã cách bao nhiêu kiếp, ngày ngày đêm đêm nhẹ nhàng trôi qua khoe mắt đầu mi, không mang đi thứ gì cũng không hề để lại dấu vết thảng năm trên dung nhan non trẻ của hân.

Nhưng thiên xích trầm đằm, dù cho có phảng lảng như gương thì thỉnh thoảng khi có gió thổi qua, mặt nước sẽ gợn sóng làm cho người ta thoáng thấy được nét tang thương chôn giấu nơi sâu thẳm.

Trái tim dần dần chai sạn ẩn trong thân thể thanh cao đã trần trọc rỉ qua vô vàn đêm nguyệt lãng tinh truy. Đêm đêm chất vấn hân vì sao lại quên, quên đi cái tên êm tai tựa như tuyết lạc hồng trần kia.

Con đường tu tiên từng bước tiến tới trước, đi theo phía sau chính là hình ảnh nhạt nhòa của ký ức.

Việc xưa nhớ lại mà kinh.

Hồ tộc tu hành có ba đạo: thiên hồ đạo, mị hồ đạo và huyền hồ đạo.

Mặc Trần đã chọn cái cuối cùng.

Thiên hồ đạo, tu hành dựa vào việc hấp thụ nhật nguyệt tinh khí, năm trăm năm thành tinh, một ngàn năm thành tiên. Nhưng sau đó tu hành sẽ dừng lại không thể tiến.

Mị hồ đạo, dùng thuật âm dương tương bổ, tu chính là mị tà chi đạo, năm trăm năm thành tinh, nhưng trọn đời không thể thành tiên.

Còn thứ gọi là huyền hồ đạo, tổng phân thành chín tầng. Mỗi tầng là chín trăm năm, tổng cộng là tám ngàn một trăm năm. Tu hành huyền hồ đạo cấm chế người tu luyện cực kì hà khắc, phải vô dục, vô cầu, vô tư, vô niệm. Trong lúc tu hành chỉ cần tâm có mảy may dao động liền sẽ khiến việc tu hành đổ sông đổ biển. Nhẹ thì công lực tiêu tán trở thành phế nhân, nặng thì tẩu hỏa nhập ma tính mạng khó giữ.

Thiên hồ đạo ngàn năm thành tiên, huyền hồ đạo lại cần vạn năm mới đắc đạo. Vậy nên huyền hồ đạo là vương giả chi đạo, một khi luyện thành liền có thể tùy tâm sở dục, trong lúc hít thở cũng có thể tăng tiến công lực, tu vi tiến triển một ngày ngàn dặm.

Nhớ lại có một đêm trăng sáng sao thưa, Dương Tranh ôm một con hắc hồ ở trước ngực, dưới ánh trăng sáng thanh âm trong veo như nước chảy vang lên: “Mặc Trần, người về sau ngàn vạn lần không được rơi vào ma đạo, không cần vì tham lam một khắc lạc thú mà huỷ đi tu hành cả đời.”

Khi đó hần thực còn rất nhỏ, còn chưa hiểu cái gì là tham hoan mộ sắc, cái gì là yêu ma tà đạo, nhưng vẫn đem lời nói kia khắc sâu trong tâm khảm. Sau này hàng đêm nhớ lại, mới hiểu được tâm ý trong lời nói.

Mặc Trần cuối cùng chọn huyền hồ đạo. Là đạo tu hành tuyệt tình, tuyệt dục, tuyệt niệm.

Ngàn vạn đêm không ngủ, quyết tâm đem tư niệm đã cắm rễ sâu trong lòng rút bỏ tận gốc, làm cho một góc ẩm áp mỏng manh trở thành nơi hoang vu vắng lặng, làm cho cái tên êm tai kia vô pháp hiện ra giữa trời đất tràn ngập tuyết trắng.

Hần biết mình có thể, tuyệt đối có thể làm được.

Trên đời này, nếu ngay cả người hần lưu luyện nhất cũng có thể cho biến mất trong ký ức, thì còn có gì hần không thể làm được?

Công thành danh toại.

Một vạn năm sau vào ngày hôm nay, hần được ngự phong Hồ thần vương.

Hần ngạo nghễ đứng trên Linh Tiêu Điện tụ hội chúng tiên, một thân quang hoa lãnh lệ đến loá mắt.

Hần lạnh nhạt nhìn lại, đường về mệnh môn tuyết trắng.

Tuyệt tình, đoạn dục, diệt niệm, táng tư. Nên quên đều đã quên, không nên quên cũng đã quên.

Hần là người đầu tiên tu thành huyền hồ đạo trong ngàn vạn năm qua.

Hần là Hồ thần vương————— Dương. Mặc Trần.

Trên Linh Tiêu Điện, hần vốn nên tùy ý vui thích, tận sức thoải mái, nhưng hần lại không có. Hần trầm tĩnh như nước, ưu nhã như sen. Hần yên tĩnh nhìn sự phồn hoa mình đã từng đeo đuổi, trong mắt chỉ có một mảnh tịch mịch và mỗi một.

Thiên tường tế chẳng qua cũng chỉ có thể.

Lúc này hần thật sự có chút mệt mỏi.

Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng ca thán của một vị tiên nhân xa lạ: “Kia là Thanh đế Chúc Cầm a!”

Thoáng chốc, mọi âm thanh đều lắng đọng, trong không khí vốn phảng phất hương hoa mai như có như không lúc này lại bị một cỗ hương khí u nhã kì lạ che lấp. Hơn cả thanh lệ của phù dung, cô lãnh của hoa mai, cao ngạo của hoa cúc. Thiếu vài phần quý khí của mẫu đơn lại hơn một phần nhàn tĩnh và xa cách của hoa lan.

Là tuyệt đỉnh hương khí làm cho vạn vật có hương đều trở nên vô vị ————— vương giả chi hương.

Chúng tiên đều quay lại nhìn, hần mơ hồ trông thấy từ trong tầng tầng lớp lớp hoa mai có người chậm rãi đi tới, một thân ảnh màu xanh nhạt, tay áo tung bay nhẹ nhẹ, còn thêm trầm hương tỏa ra bốn phía.

Lẽ nào??

Mặc Trần trong lòng rung mình.

Phi diễm của thiên chi vạn thụ, phồn hoa của mộng tỉnh hồng trần cũng không sánh được nụ cười nhẹ xa xăm đơn thuần giữa rừng hoa của y. Đủ để làm hoa mai đánh mất vẻ cô lãnh, phù dung trút bỏ nhan sắc thanh lệ, hoa cúc thu lại nét thanh cao lãnh ngạo.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có một người như thế, có thể khiến cho các tiên hoa kiêu ngạo của thiên giới thẹn đến không còn nhan sắc, ngượng đến không nơi giấu mặt.

Thanh đế, Chúc Cầm. Thiên thần cai quản các loài hoa.

Ta đã tưởng rằng...

Sóng mắt Mặc Trần vượt qua cản trở của chúng tiên, khi chạm đến dung nhan của thiên nhân đó thì bỗng trở nên âm đạm. Không phải y... Tuy rằng cũng là một thân thanh y, cũng là tư dung ưu nhã đoan lệ, nhưng không phải y...

Mỉm cười, gật đầu.

Thanh đế dường như ở chỗ khuất phát giác được tâm tình nhỏ bé của hắn, đáp lại bằng một nụ cười ôn hoà tao nhã.

Khoảnh khắc mỉm cười, người trước mắt và khuôn mặt trong mộng như chồng lên nhau.

Rất giống... Lúc y mỉm cười, rất giống người đó...

Mặc Trần đang muốn tiến nhanh về phía trước thì thấy phía sau Thanh đế bước ra một thiên nhân. Bạch y chấm đất, tóc tựa suối chảy. Dáng người cao gầy thanh tú, trên mặt mang mặt nạ bạch ngân. Tuy rằng không thấy rõ dung mạo nhưng lại cảm giác được đằng sau mặt nạ là ánh mắt sắc bén như kiếm, kỳ hàn như băng, nhăm mọ đều toát lên vẻ uy nghi không nói nên lời.

Những thiên nhân đang cùng Thanh đế cười nói hành lễ chuyện trò vui vẻ đều thu tay lảng tránh, dường như là bị khí thế của người nọ uy hiếp.

Nhưng Mặc Trần không hề né tránh, ngược lại còn nổi lên lòng hiếu kì. Từ xa nhìn chăm chú vào hai người trong rừng mai.

Bên này Thanh đế nhìn các vị thiên nhân tứ phía vì sự xuất hiện của hảo hữu mà đều im lặng như hàn thiên (ve sầu mùa đông), không khỏi thở dài: “Liên à, ngươi không cần lúc nào cũng mang bộ dạng hung thần ác sát, cứ mang cái mặt nạ gì đó hù dọa mấy vị thượng tiên như vậy.”

“Hừ.” Bạch y thiên nhân không thêm ý kiến, dưới mặt nạ lãnh liệt sinh uy truyền ra thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Để ý loại người nhảm chán này làm gì?”

“Ha ha... Đúng rồi, người một thân huyền y, khí chất cao hoa bên kia chính là Hồ thần vương à?”

“Đúng vậy. A Chúc ngươi đừng đối mắt với y, ánh mắt của y có khả năng nhiếp hồn đoạt phách, phi thường yêu dị.” Bạch y thiên nhân nghiêng mình, chắn trước mặt Thanh đế.

“Đừng lo, đôi mắt của Hồ thần vương điện hạ thật xinh đẹp nha. Hồng trần tam giới, ta chưa từng gặp qua đôi con ngươi khuynh thành tuyệt sắc đến như thế.” Không ngừng tán thưởng, Thanh đế ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười: “Xem ra danh hiệu của ngươi ở thiên giới phải đổi chủ rồi.”

“Danh hiệu gì? Ngự thủy đế quân? Cửu huyền Long đế?”

“Không phải, không phải... Là danh hiệu “Thiên giới đệ nhất mỹ nhân” kìa.” Thanh đế không khỏi bật cười.

“Hoang đường! Là tên đáng chết nào nói? A Chúc, ngươi lại đùa giỡn nữa. Một chút cũng không buồn cười!” Bạch y thiên nhân phi thường tức giận.

“Ta giống người hay nói giỡn sao? Chúng tiên trên thiên giới đều truyền nhau như vậy, cũng đã lọt đến tai thiên đế rồi.” Thanh đế khó khăn lắm mới nhịn được cười, giả vờ một bộ dáng đứng đắn nghiêm túc.

“Đáng chết!!”

“Không nên tức giận, phát nộ ở Thiên tường tế không phải điềm lành.” Tuy nói chọc ghẹo hảo hữu từ thuở nhỏ là sở thích cá nhân của vị Thanh đế tính cách ôn hoà này, nhưng nếu chọc quá cũng không tốt. Nhìn bộ dáng tức giận đến phát run của hắn, Thanh đế vội chuyển đề tài. “Nghe nói vị Hồ thần vương này là ý trung nhân của Thuỷ Minh?”

“Muội muội trẻ người non dạ, bị đôi mắt yêu mị của y mê hoặc, ngày nhớ đêm mong, quên cả chuyện ăn uống. Làm cho mẫu hậu thực lo lắng.” Long đế cho rằng có vài người trời sinh đã khiến người khác chán ghét, giống như tên Hồ thần vương kia, chính là loại người làm hắn cực kì chán ghét, vừa nhìn đã thấy không vừa mắt.

Đôi mắt kia mỹ lệ xinh đẹp nhưng lại không chút kiêng dè. Tầm mắt như có điều suy nghĩ vẫn đang dừng trên người của hắn và Thanh đế, thật khiến người khác khó chịu.

Vì thế vừa chạm đến ánh mắt Mặc Trần hắn liền hung hăng trừng lại.

Hảo thú vị, ánh mắt hung tợn của người kia thật sự rất đáng yêu.

Mặc Trần nhìn hai người Thanh đế nói chuyện thì phát hiện bạch y tiên nhân được xưng là “Long đế” đang dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mình, bèn lịch sự cười đáp lễ.

Long đế lại hung hăng trừng lại.

Mặt Trần lại dùng nụ cười ưu nhã hồi đáp. Ngưng mắt, lần này dùng chút Nhiếp hồn thuật.

Hừ, dám dùng phép thuật với ta. Người cũng quá coi thường ta rồi.

Long đế lại trừng...

Trùng

Thanh đế nhìn Hồ thần vương vẻ mặt tươi cười lại nhìn hảo hữu bên cạnh đang đờ đờ sát khí, hai người cứ như vậy trước mặt mọi người mắt to trừng mắt nhỏ. Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, tâm niệm vừa động, hắn vung tay áo, lưu vân liền chắn ngang tầm mắt đang đối chọi gay gắt của hai người.

“Được rồi Liên, không cần dùng ánh mắt hung tợn như vậy đối đãi tiên hữu, thiên đế sắp giá lâm, gỡ mặt nạ của ngươi xuống đi, chúng ta tiến điện bây giờ này.”

“Hảo.” Tuy rằng có chút bất mãn nhưng Long đế vẫn nghe theo lời hắn, không cùng người khác đấu nhãn triền miên không dứt nữa, giờ tay tháo mặt nạ bạch ngân trên mặt.

Nguyên tưởng rằng Long đế được phong là thiên giới đệ nhất chiến thần dưới lớp mặt nạ sẽ là dung mạo đường đường, anh tư hùng dũng.

Nào ngờ khi nhìn đến khuôn mặt kia, Mặc Trần liền bị dọa đến kinh ngạc, ngây người một lúc.

Dung nhan của Long đế, dùng kinh diễm hai chữ thực không đủ để hình dung, chỉ có thể nói là:

——— U độc không lâm sắc, tĩnh ẩn khuynh thành tư. Thủy sắc liên thiên diễm, biên tiên phi tuyết trì.

(sắc như khoảng không trầm tĩnh giữa rừng, tư dung tĩnh tại ẩn nét khuynh thành, diễm như sắc nước liên trời, làm tuyết rơi cũng phải ngừng)

Về mỹ lệ như thế nếu là sinh ở trên người một vị tiên nữ thiên giới tuyệt đối là một loại phúc phận nhưng Long đế thân là một võ tướng lại có gương mặt khiến kẻ khác mất ngủ, đúng thật không phải chuyện dễ mừng.

Mặc Trần thầm cười. Có thể hiểu được lý do tại sao Long đế ban đầu không chịu lấy diện mạo thật để gặp người khác.

Thật sự là nhân vật phi thường thú vị, xem ra lần này Thiên tướng tể sẽ không nhàm chán đến kinh người nữa. Tâm tình nguyên bản còn chán chường trong nhất thời tươi tỉnh không ít.

Lập tức, hắn liền theo sau hai thân ảnh trắng tuyết bước vào Lăng Tiêu Điện.

“Có nhớ chuyện lúc đó thiên đế muốn ta múa kiếm còn ngươi đánh đàn không?”

“Đương nhiên là nhớ, chuyện đáng xấu hổ như thế sao có thể quên?”

“Ha ha... Người còn để ý như vậy sao?”

“Người căn bản không biết ta sau đó phải trả giá lớn như thế nào...” Liễm nghĩ tới chuyện năm đó, mặt liền tái đi.

Tiệc xong.

Thiên đế như chưa hết hứng, liền nói với Hồ thần vương đang ngồi: “Nghe nói thánh khanh kiếm thuật cao tuyệt, có thể vì trẫm múa một màn được không?”

“Được bệ hạ ưu ái, Mặc Trần không dám khước từ, chính là thần cũng được nghe cầm nghệ của Thanh đế đứng đầu trong thiên hạ, có thể thỉnh ngài ấy gảy đàn cho màn kiếm vũ của thần được không?”

Thiên đế chuyển sang hỏi Thanh đế đang ngồi cạnh mình: “Ý Chúc Cẩm thế nào?”

Thanh đế trong lòng biết Mặc Trần ý không tại lời, nhẹ nhàng cười chuẩn bị đáp ứng thì nghe có người đẩy bàn đứng dậy.

“Chậm đã!” Chỉ thấy Long đế mặt lạnh như băng, bước từng bước lớn về phía trước. “Hồ thần vương điện hạ chỉ là muốn một người đánh đàn trợ hứng, cần gì phải phiền đến Chúc Cẩm, ta đây đàn cho ngài là được.”

“VẬY... Được ưu ái của Long đế thật không còn gì tốt bằng. Làm phiền, làm phiền.” Mặc Trần không ngừng cười trộm trong lòng. “Ta ở ngoài điện chờ.”

Sự tình ngày càng trở nên thú vị...

Thanh đế biết rõ tâm ý lo lắng bảo hộ của hảo hữu nhưng nhìn đến không khí đối chọi gay gắt giữa hai người không ai nhường ai, lại hiểu rõ tính nết lãnh ngạo của Long đế, hẳn liền thấy có chút nhức đầu. “Liên, người biết đánh đàn sao?”

Người hảo hữu này từ nhỏ chỉ thích múa đao cầm giáo, cho tới giờ cũng chưa từng đụng đến bất kì thứ đàn sáo ca lặc nào.

“Trong thiên hạ này không có thứ gì có thể làm khó được ta, A Chúc, cho ta mượn cây cầm của người một chút.” Long đế nhướng mày, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Được, nhưng người phải cẩn thận...” Thanh đế không quên dặn dò.

“Yên tâm, người cần lo lắng chính là y!” Tiếng nói chưa dứt, thân hình của hắn đã chợt biến mất, nháy mắt đã hiện lên ngoài điện.

“Ta muốn người cẩn thận là cẩn thận ái cầm của ta kìa.” Thanh đế bắt đắc dĩ nói hết lời mặc dù người cần nghe đã đi mất.

Dáng mai sơ tuyết, ý tuyết nồng đậm. Y trước hoa múa kiếm, hân dưới hoa gãy đàn.

Kiểm trong tay Mặc Trần tên “Sơ tình”, lấy từ ý “Tiểu tuyết sơ tình”.

Cầm trong tay Long đế tên “Hồi tuyết”, ứng với cảnh “Khởi vũ hồi tuyết”.

Vài cánh hoa mai từ từ rơi xuống, Mặc Trần xử kiếm múa nhẹ một cái, tàn hoa liền vỡ thành điểm điểm phi sắc. Múa thêm một đường, phi sắc cũng tan thành vô ngân.

“Hảo kiếm pháp.” Long đế nói, tiếp theo hai tay lướt trên dây đàn, tiếng nhạc như nước chảy vang lên. Tiếng đàn lưu luyến u yết, như đá rơi xuống thanh tuyền, ám ức không nghe thấy, lại như thanh phong minh nguyệt, bình đạm không dấu vết.

Kiểm vũ của Mặc Trần lại đạt đến mức thiên ngoại phi tiên, mũi kiếm giao thoa cùng những cánh mai đang run rẩy, nhưng kiếm thế lại dịu dàng không hề kinh động bướm trắng đang dừng trên hoa.

Thoáng chốc, tiếng đàn của Long đế biến đổi, thanh âm mạnh mẽ như phong như vũ, tựa như gió lớn thổi qua đại mạc hoang vắng, hai đạo quân đang giao chiến, đao quang kiếm ảnh, trống trận trời lên. Vô số tướng sĩ chém giết nơi sa trường, nhiệt huyết nhuộm đỏ áo giáp. Ánh tà dương đỏ tươi như máu, tiếng vó ngựa vỡ tan, chiến kỳ phấp phật bay giữa trời gió lớn rồi cuộc cũng bị bẻ gãy, rơi xuống dòng sông không ngừng chảy xiết...

Kiểm thế của Mặc Trần cũng theo đó biến đổi, từ nhẹ nhàng chuyển sang ngưng trọng, đại khai đại hợp, như đang phóng ngựa trên đồng tuyết mệnh mông, rồi xa cung xạ thương nguyệt.

Gió từ thân kiếm của y kích khởi tầng tầng băng tuyết, một mảnh cảnh vật ảo mộng tràn ngập khắp nơi.

Một lòng quyết tâm cảnh cáo Mặc Trần, Long đế đánh đàn càng lúc càng nhanh, huyền phong và chân khí đều tập trung vào bảy dây đàn, mỗi nốt nhạc đều lợi hại như kiếm, đao phong vô hình lại chém ra khí thế lãnh tịch, đánh vào người đang múa kiếm.

Ngưng khí thành kiếm, dùng phong như đao, hảo lợi hại.

Đối mặt với võ tướng đệ nhất thiên giới, Mặc Trần không dám khinh suất, kiếm thế của y càng thêm mềm mại tinh xảo, kiếm khí bạo trường, bạch quang sóng sánh, cả người như đang múa trong gió tuyết, nhìn rất đẹp mắt.

Tiếng đàn của Long đế như sóng dữ cuộn sương tuyết, mạnh mẽ mà kịch liệt kiếm chiêu của Mặc Trần lại như chim yến đang phiêu vũ, tĩnh lặng giương cánh trong gió tuyết, xoay lượn tung bay.

“Hảo kiếm pháp, hảo cầm nghệ, thật sự là phần khích! Phần khích!” Thiên đế không khỏi lên tiếng khen ngợi.

Thanh đế lại âm thầm lo lắng: Liên tựa hồ là đang dùng Ngự phong thuật, nếu tiếp tục đấu, sợ là ngàn khoảnh rừng mai ngoài Linh Tiêu Điện sẽ bị phá huỷ trong phút chốc.

Đang lúc tâm tư bất định thì chợt nghe “Hồi tuyết” phát ra một tiếng nứt giòn vang, bảy dây đàn đứt đoạn.

Mà danh kiếm “Sơ tình” trong tay Mặc Trần cũng keng một tiếng gãy làm hai đoạn.

Đoán là bảo kiếm danh cầm cũng chịu không nổi khí thế hai người bọn họ tập trung lên mình nên đồng thời gãy đoạn.

Rừng mai nhất thời một mảnh thảm thương, cành gãy lá rụng phủ kín mặt đất, mai rơi như tuyết loạn.

Còn phi tuyết bị kiếm khí canh phong cuộn khởi giờ phút này vẫn tung bay đầy trời mãi không dứt.

Trong tay nắm nửa thanh kiếm gãy, đứng giữa thiên địa tràn ngập tuyết bay, Mặc Trần như bừng tỉnh khỏi một giấc mộng lưu thủy lạc hoa.

Đã rất lâu không còn mơ như thế, kể từ khi tự mình đem mộng cảnh chôn giấu vào nơi hoang vu vắng vẻ.

Mà người trong mộng nay lại ở hiện thực của một vạn năm sau, đứng tại nơi tuyết mịn tung bay, từ xa mỉm cười với y, tịch mịch như tuyết...

Đại mộng sơ tỉnh.

“Dương Tranh...” Trải qua hàng vạn ngày đêm, hẳn rồi cuộc lại có thể gọi ra cái tên này.

Dương Tranh, Dương Tranh...

Hắn nhỏ giọng gọi. Có một nơi lạnh lẽo như băng trong lòng đang dần tan chảy, chất lỏng không biết là huyết hay lệ bắt đầu lưu động.

Tâm, cũng không phải lạnh.

Giương mắt hướng Thanh đế và Long đế đã ở cách đó không xa đang chăm chú nhìn mình từ lâu, hắn thu lại tâm tư, cười đáp lễ: “Long đế cầm nghệ cao tuyệt, Mặc Trần bội phục.”

“Hừ, kiếm pháp của ngươi cũng không kém.” Vẫn là thanh âm lãnh liệt như trước, có điều trong con ngươi xám bạc có thêm một mặt tán thưởng.

“Liên, cầm nghệ của ngươi quả thật là đệ nhất thiên giới.” Thanh đế không khỏi đối hảo hữu bên cạnh cười nói: “Nhưng là đệ nhất sát thương.”

Ba người cùng trông cảnh tượng rừng mai thảm thương phía sau, nhìn nhau cười.

Cuối cùng Thanh đế như nhớ tới một chuyện, nói với Long đế: “Liên, ngươi hình như đã phá huỷ cây cầm ta yêu mến nhất.”

“Này, này... Ta nhất thời lỡ tay...” Người mới vừa rồi sắc mặt còn tự nhiên bây giờ đã trở nên cực lúng túng. “A Chúc, là lỗi của ta...”

“Ha? Vậy ngươi muốn bồi thường ta thế nào đây?” Thanh đế mỉm cười liếc nhìn y.

“A Chúc muốn gì cũng được.” Long đế sáng khoái trả lời.

“Này sao...” Thanh đế mỉm cười, ghé vào tai y khẽ nói một câu, sau đó Mặc Trần thấy Long đế cao cao tại thượng thoáng chốc mặt như tro tàn.

“A Chúc, người lại đùa giỡn với ta rồi?”

“Ta giống đang giỡn sao?”

Hướng Mặc Trần thi lễ cáo từ, Thanh đế ưu nhã bước vào trong điện, ở phía sau là hảo hữu đang không ngừng truy hỏi: “A Chúc, A Chúc, người sẽ không làm thật chứ... A Chúc...”

“Có gì không thể...” Thanh đế khí định thần nhàn.

“Nhưng, chính là... A Chúc...”

Người mới vừa rồi còn vẻ mặt oai phong hiện tại lại đang cúi đầu ủ rũ theo sau người khác.

Có thể nhìn ra vị Long đế cao ngạo bất quần kia đối với hảo hữu của mình một chút biện pháp cũng không có, thật giống như một con rồng kiêu ngạo xoay tròn quanh một đoá hoa.

Mặc Trần không khỏi bật cười.

“Ta vẫn luôn muốn hỏi người, sau đó người bồi thường cho Thanh đế điện hạ cái gì?” Mặc Trần trêu đùa hỏi.

“Không muốn chết thì đừng hỏi!” Liễm hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái, xoay đầu. “Ta quên mất rồi.”

Đây mà là lời nói của người đã quên sao? Rõ ràng là kiếm cớ.

Mặc Trần cũng không vạch trần y, tiếp tục nói: “Thế thì người tại sao lại hỏi ta vị trí của Chúc Cẩm?”

“Chuyện Chúc Cẩm bị giáng xuống trần người biết không?” Liễm thần sắc ngưng trọng.

“Biết, chuyện đó đã lan truyền huyên náo khắp thiên giới. Nghe nói thiên đế là vì một hoa tiên dưới trướng y nên mới đem Thanh đế điện hạ giáng xuống trần gian...”

“Không chỉ thế, hần còn lệnh Chúc Cẩm phải chịu trừng phạt của thập thế luân hồi rồi mới được trở về thiên giới. Thật sự là hoang đường!” Trong lời nói của Liễm mang đầy ý phẫn hận tức tối. “Lúc A Chúc hạ phàm ta còn đang ở dục giới chiến đấu với quỷ tộc tây phương, đến khi xong việc trở về thì A Chúc đã hàng thế được nhiều năm. Phù Dung Thành người đi lâu trống, vô cùng thê lương...”

Nói đến đây, ngay cả Long đế luôn luôn lãnh ngạo cũng không khỏi thần tình ảm đạm.

“Ta nghe nói giữa Thanh đế điện hạ và đương kim thiên đế có quan hệ rất thâm sâu.” Mặc Trần trầm ngâm nói.

“Đúng vậy, đương kim thiên đế là Nguyệt Chiêu, lúc hần còn làm thái tử, Chúc Cẩm là lão sư của hần, sau khi Nguyệt Chiêu kế vị, hần phong Chúc Cẩm làm thừa tướng dưới một người trên vạn tiên. Không nghĩ tới hần xưng đế chưa được ngàn năm đã đối đãi với ân sư của mình như vậy.”

“Nhân gian không như thiên giới, thiện ác phân tranh hơn nhiều, Thanh đế điện hạ phải trải qua thập thế luân hồi thực không dễ.” Đoá hoa tiên sinh trưởng nơi thiên giới, chưa bao giờ trải qua hỗn loạn của phàm trần thế tục, bây giờ lại lưu lạc chốn hồng trần, ném qua tư vị yêu hận sinh tử, quả thật khiến người ta lo lắng. Trách không được Long đế bất chấp luật trời hạ phàm tìm hoa.

Mặc Trần tựa hồ có thể lý giải tâm tình của hần.

“Nếu tìm được y, người định thế nào?”

“Ta tuyệt đối sẽ không để A Chúc phải chịu nỗi khổ luân hồi, ta muốn giúp y thoát khỏi luân hồi.” Liễm quả quyết nói. “Ta tìm kiếm đã lâu nhưng đều không thấy tung tích của y, cho nên lần này mới tới tìm người, ta nghĩ người có lẽ biết A Chúc đầu thai nơi nào...”

“Thật xin lỗi, ta cũng không biết hành tung của Thanh đế điện hạ.” Mặc Trần thoáng áy náy, nói.

Liễm khó nén thất vọng, lông mi tiêm dài rũ bóng xuống con người lạnh lẽo trong vắt. Mặc Trần lúc này mới phát hiện, cơ thể Long đế tựa hồ có chút không ổn, màu da của hần rất trắng, trắng đến trong suốt, tóc màu bạc, ánh mắt cũng màu bạc, cả người trắng thuần như một đoá thủy tiên. Nhưng trên thân thể đang nói nói cười cười này lại không cảm nhận được một tia hơi thở.

Mặc Trần kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ, cơ thể này đã...”

“Cơ thể này đã chết.” Liễm gật đầu, thản nhiên nói. “Để không kinh động thiên giới, ta dùng di hồn thuật, bản thể của ta vẫn còn ngủ ở Thủy Tinh Cung, chỉ có nguyên thần bám vào phàm nhân tên Liễm này thôi.”

“Phàm nhân trong thiên hạ nhiều vô số kể, người cần gì phải chọn một cơ thể đã chết?”

“Nguyên thần của ta rất lớn, người bình thường không thể chịu được áp lực lớn như vậy, hơn nữa tìm được một cơ thể phù hợp với nguyên thần của ta rất khó. Năm đó khi tìm được Liễm, hắn đã sắp chết, nhưng chỉ có thân thể của hắn mới hợp với nguyên thần của ta, cho nên không còn cách nào khác ngoài việc bám vào trên người hắn.” Liễm khẽ thở dài nói.

“Cơ thể yếu ớt như vậy, ngay cả năm thành pháp lực cũng đều phát huy không được đi.” Mặc Trần như có điều suy nghĩ nói.

“Chưa được đến ba thành, một khi dùng quá ba thành pháp lực, cơ thể này sẽ bị hủy.” Liễm lẳng lẳng trả lời.

“Nói như vậy...” Mặc Trần chợt mỉm cười, tới gần ghé vào tai y thấp giọng nói: “Chỉ có chưa đến ba thành pháp lực, tình cảnh của ngươi là rất nguy hiểm nha.” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng cầm một lọn tóc bạc bên vai Liễm nghịch, cực kỳ ái muội.

“Ba thành đã đủ làm cho yêu tinh bình thường không thể tới gần, chỉ cần không gặp tên gia hỏa nào như ngươi là tốt rồi.” Liễm hung hăng đẩy tay Mặc Trần đang đùa giỡn tóc của y ra, khôi phục ánh mắt lãnh liệt trừng người trước kia.

Thật thú vị... Mỗi lần gặp y, Mặc Trần liền nhịn không được muốn dùng lời nói chọc y tức giận, điểm ấy hắn và vị Thanh đế thích chọc ghẹo hảo hữu đều giống nhau.

Bỗng, ánh mắt Liễm trở nên lạnh lùng, nhìn ra ngoài thuyền liếc mắt một cái, nói: “Có một người ta không muốn gặp đang đến, cáo từ.”

“Từ từ, người còn chưa giúp ta đem long lân gỡ xuống mà...”

Mặc Trần không kịp giữ lại, chỉ thấy Liễm thân hình nhoáng một cái đã hóa thành một đạo bạch ảnh phiêu dật lướt khỏi thuyền hoa, phiêu lạc trên mặt nước tĩnh lặng xa xa, tiếp đó triển khai thân pháp ngự thủy đập sóng, lướt như kinh hồng, thoáng chốc bạch ảnh đã cách thuyền rất xa.

Mặc Trần đang đuổi theo ra ngoài thuyền, thân hình bỗng nhiên ngừng lại, hắn phát hiện cách thuyền hoa không xa có một thân ảnh màu đen, lẳng lẳng đứng trên mặt nước, giống như đã chờ ở đó rất lâu.

Dưới ánh trăng sáng trong, Mặc Trần thấy đó là một thanh niên mi mục tuấn tú, thân hình cao gầy rắn rỏi, tuổi còn rất trẻ, ánh mắt trầm ổn sắc bén, mà ánh mắt sắc bén kia tựa hồ đang dõi theo thân ảnh trắng thuần của Liễm từ xa.

Đứa nhỏ này, có sát khí thật lớn, là loại sát khí bài sơn đảo hải khiến kẻ khác phải nín thở. Mặc Trần mơ hồ cảm thấy y có chút khác biệt với thường nhân, trên trán y tựa như có ấn long lân tam sắc, chắc là cửu huyền long vương ấn của Liễm.

Chẳng lẽ là Liễm ra tay? Nếu Liễm gặp phải nhân vật như vậy, vậy thì phiền toái rồi.

Đang lúc suy nghĩ, Mặc Trần phát hiện y lạnh lùng liếc nhìn về phía bên này một cái, mục quang như điện, rồi sau đó liền đuổi theo thân ảnh như ẩn như hiện phía trước.

Làm Mặc Trần kinh ngạc chính là thân pháp lướt nước của thanh niên kia giống y như Liễm. Uyển chuyển như nhau, nhẹ nhàng ưu nhã như nhau, nhưng của Liễm khi thi triển có thêm vài phần tiên khí toả ra, còn của thanh niên kia thì mạnh mẽ hơn.

Không bao lâu, hai thân ảnh một đen một trắng tựa như hồ điệp đang đuổi nhau đã nhập vào bóng đêm phía bờ bên kia.

Nhìn về phía xa, trên bầu trời đen như mực rơi xuống vài ngôi sao, Mặc Trần không khỏi thầm than: Thanh đế hàng thế, Long vương hạ phàm, thời buổi loạn lạc, hồng trần tam giới sợ là rất nhanh sẽ nổi lên bão táp mưa sa.

Xoay người, chỉ thấy tay áo rộng của hắn vừa vung lên, thân hình ngay lập tức biến mất.

Chỉ còn thuyền hoa hoa lệ khổng lồ lưu lại, yên tĩnh nằm đây, dập dờn theo sóng nước...

6. Chương 6: Chỉ Túy Kim Mê Địa Túy Sinh Mộng Tử Hương

Nguyên tiêu mặc dù đã qua, trên đình nghỉ mát bên sông Tần Hoài vẫn treo đèn màu, mái cong lan can màu đỏ, thấp thoáng đăng hoả lưu ly, dọc theo hai bờ sông, hà phòng tinh xảo hoa lệ mạ vàng tô bạc, rường cột chạm trổ, màn che thêu hoa thật dài từ trên cổng vòm rủ xuống đất, hoa hồng đỏ, quả trám đen, khói sông xanh lục, cà hoa tím, thiển bụi, minh hoàng, hổ phách... Trang phần ra một thế giới như cấm như tranh.

Hoa đăng vừa lên đèn, đăng hoả trong lầu đã sáng tỏ, hình ảnh phản chiếu lên sông Tần Hoài càng thêm phần rực rỡ.

“Túy Ngoạ Hồng Trần” mặt hướng sông Tần Hoài, trước đại môn dán một đôi câu đối rồng bay phượng múa, trên viết:

Chỉ túy kim mê địa, túy sinh mộng tử hương.

Trần thủ ở Túy Ngoạ Hồng Trần là nữ tử nổi danh nhất cũng là tuyệt không thể đắc tội nhất Kim Lăng — Yên Vô Tâm.

Hôm nay, trong lầu một đám oanh oanh yến yến đang thất chủ bất thiết tranh luận gì đó.

“Khinh Hồng tỷ tỷ, nghe nói Lý công tử lần trước tới đây gây chuyện đã phát điên?” Một hoàng y nha hoàn hỏi.

Nữ tử xiêm y phi sắc, tuổi lớn hơn đáp: “Ta cũng chỉ là nghe hạ nhân Lý phủ nói qua, công tử của bọn họ từ sau khi dạo chơi trên sông liền điên điên khùng khùng, vừa thấy người nào liền sẽ sống chết nhìn chăm chăm vào mắt người đó. Bọn hạ nhân đều nói công tử bọn họ nhất định gặp phải yêu tinh gì đó bị hút mất hồn phách rồi.”

“Trước đó vài ngày Lý phủ còn muốn phái người lại chỗ chúng ta tra xét, hoàn hảo bị Yên Vô Tâm tiểu thư ngăn lại.”

“Đương nhiên, Yên Vô Tâm tiểu thư chỉ cần động ngón tay, quan to quý nhân trong thành Kim Lăng liền run sợ, Lý gia bọn họ ỷ vào có thân thích ở kinh thành làm quan mới dám đến chỗ chúng ta bắt người, thật quá đáng.” Một mỹ tỳ xiêm y đỏ thắm tiếp lời.

“Có điều ngày đó sau khi tiểu thư biết Dương công tử bị người ta mang đi, sắc mặt liền thay đổi, thật khiến Cầm nhi hoảng sợ, chung quy cảm thấy tiểu thư trở nên có điểm không giống với tiểu thư chúng ta.”

“Gì chứ, Dương công tử là khách quý của tiểu thư, tiểu thư đương nhiên khẩn trương rồi. Lại nói, chúng tỷ muội các người có ai từng nhìn qua ánh mắt của Dương công tử chưa?”

“Đúng rồi, ngài ấy ngụ ở Tử Trúc Hiên lâu như vậy nhưng ngay cả Oanh Oanh vào trong đó hầu hạ cũng nói cho tới bây giờ chưa từng nhìn thẳng vào con mắt ấy, chỉ nhìn từ xa cũng đã cảm thấy ánh mắt kia tuyệt diệu không thể tả, giống như sẽ hút mất hồn phách người ta...”

“Ta nói, vị Dương công tử kia có thể thực sự là yêu tinh gì đó hay không, bệnh điên của Lý công tử chính là do hắn gây ra...”

“Có thể lắm, sau khi Dương công tử trở về liền truyền ra tin Lý công tử nổi điên, thật đúng dịp nha.”

“Không thể nào, ngài ấy cùng tiểu thư giao tình tốt như vậy, tiểu thư nhà chúng ta như thế nào có thể cùng một tên yêu tinh làm bằng hữu được.”

“Ai da, chúng ta không cần tranh cãi bàn luận yêu tinh hay không yêu tinh gì đó nữa, mọi người lại cảm thấy Yên Vô Tâm tiểu thư đối với Dương công tử kia động tâm nha.” Thiếu nữ mặc xiêm y màu lam nhỏ tuổi nhất đặc ý nói, một câu thật sự ngăn chặn thanh âm của mọi người.

Đúng lúc này, một thanh âm so với chim hoàng oanh còn trong trẻo êm tai hơn vang lên: “Các cô tụ tập một chỗ nói cái gì đó?”

Nhân vật chính của chủ đề — Kim Lăng hoa khôi Yên Vô Tâm thướt tha từ trong rèm che đi ra, một thân váy dài xanh lục như khói sông, dáng điệu lay động tựa như dương liễu gặp sóng. Trên mái tóc như mây dính một cây trâm cài tóc, vài sợi tóc rũ xuống gương mặt như hồng hạnh xuất thiêu, trong thanh tú mang theo mấy phần xinh đẹp cùng tinh nghịch. Đôi con ngươi tiễn thủy linh động mà lại quyến rũ lúc này đang nhìn lướt qua bốn phía: “Ai đối ai động tâm?”

Chúng nữ tử cúi đầu cười, đều che miệng không đáp.

“Các cô đó, đem ai ra đùa giỡn thì đem, đừng có lấy Dương công tử ra đùa giỡn.” Yên Vô Tâm nghiêm túc giáo huấn, thật không biết làm sao với các nàng, vừa cứng rắn được một chút sau đó đôi mắt xinh đẹp liếc một cái, lại giả hoạt bồi thêm một câu: “Động tâm chính là các cô đi.”

“Tiểu thư, người cười chúng ta...” Một câu đã khiến hơn phân nửa mọi người đỏ mặt.

Yên Vô Tâm không khỏi âm thầm thở dài, công tử a công tử, ngài còn tiếp tục ở lại đây thì chỉ sợ hơn phân nửa linh hồn nhỏ của Tuý Ngọạ Hồng Trần cũng theo ngài mất thôi.

Mọi người đang nói nói cười cười, thì một đạo thân ảnh màu trắng từ ngoài cửa bước vào.

Người nọ lặng yên đi vào nơi trắng hoa tràn đầy tiếng cười, bạch y ngân phát rũ xuống, gương mặt khiết tịnh như thanh từ, mi nhãn kia giống như dùng cây bút tinh xảo cẩn thận họa thành, con ngươi xám bạc, nhìn vào trong đó ẩn hiện phong mang, vô tình làm cho con người mảnh khảnh yếu ớt như hoa cúc đó mang theo một loại khí thế sắc bén áp đảo hết thảy.

Cùng người nọ ánh mắt tương đối, Yên Vô Tâm trong lòng không khỏi rung mình, ánh mắt này thế nào lại quen thuộc như vậy.

“Xin hỏi công tử đến Tuý Ngọạ Hồng Trần là muốn gặp vị cô nương nào?”

“Gọi công tử nhà các người ra đây.” Giọng nói thần nhiên, trong ý cũng không dung cự tuyệt.

“A? Công tử?” Yên Vô Tâm sửng sốt, đầu óc vừa chuyển, lộ ra nụ cười, nói: “Công tử nhà ta xưa nay yêu thanh tịnh, ngài ấy không tiếp khách.”

“Ta và công tử nhà người là người quen cũ.” Thần quang trong nhãn đồng lãnh triệt như tuyết lạc hàn mai vừa hiện. “Không cần nhiều lời, nếu Dương Mặc Trần không chịu ra đây gặp ta, ta đi vào là được.”

Bạch y nhân huy phát tay áo, muốn bước vào trong.

Sự nghi ngờ trong lòng Yên Vô Tâm càng sâu hơn, người nọ như thế nào có thể gọi thẳng tực danh của công tử, hơn nữa, khí thế bá đạo như vậy thật có chút giống người kia trong ấn tượng của nàng, con người tôn quý coi thường thiên hạ kia. Chẳng lẽ...

“Khoan đã...” Yên Vô Tâm phục hồi lại tinh thần, vội gơ tay ngăn y. “Công tử quý danh là gì, để ta giúp công tử vào thông báo.”

Thân hình dừng lại, đôi mi thanh tú khẽ nhú: “Thật phiền toái, nói với hần ta họ Long...”

“Long... Long...” Yên Vô Tâm tròn tròn đôi mắt hạnh, nói cũng nói lắp. “Chẳng lẽ... Ngài là Long... Long đế... điện hạ?”

“Ừ.” Long đế có chút không kiên nhẫn gật đầu.

Ông một tiếng, Yên Vô Tâm trong đầu thoáng chốc giống như nổ tung, trên mặt tức khắc nổi lên hai rặng mây, yêu yêu nhiều nhiều, đỏ như hoa đào ngày xuân.

Trời ạ, cư nhiên là Long đế.

Ý trung nhân tưởng nhớ đã lâu bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, chính mình chẳng những không nhận ra, còn vừa rồi đối y gây khó dễ, Yên Vô Tâm hiện tại xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố ba thước chui xuống cho xong.

Đều là công tử không tốt, biết rõ Long đế đến nhân giới cũng không chịu nói trước, lần này thật sự là mất mặt mà.

Yên Vô Tâm âm thầm trách móc Mặc Trần.

Theo con đường đá trắng đi về phía trước, xuyên qua một hành lang uốn khúc kéo dài, sẽ tiến vào một viện lạc u tĩnh. Giữa viện tương trúc xanh tươi, trong rừng trúc có măng đá chênh nhau, đan xen hữu trí. Dưới toà giả sơn nhỏ trồng vài cây đỗ quyên trắng, đỗ quyên trắng tuy có khi sương trắng tuyết chi tư, bên trong lại lộ ra vẻ nùng diễm của phồn hoa cấm thốc. Vài cây hoa con này sinh trưởng rất tốt, giống như một mảng mây trắng áp trụ trùng trùng xanh tươi, dưới ánh trăng lại mang theo vài phần diễm sát.

Đối diện là một tòa lầu các, đó là “Tử Trúc Hiên”.

Trên lầu các liếc mắt ra bên ngoài liền trông thấy cây tử đàn ở giữa, trên chiếc kỷ trà trưng bày một bức bạch hồ tú bình. Bên cạnh là một chiếc bình kê huyết, trong bình cắm mấy nhành mai trắng chưa tàn, điểm điểm tuyết trắng, yên lặng nghỉ ngơi trên nhành cây xanh biếc. Trên giá gỗ hoa lê, một chiếc đỉnh lô bằng đồng thau đang toả ra đàn hương, nắp chạm hình sư tử nhẹ nhàng toả khói bốn phía. Trong lầu chỉ đốt hai ngọn cung đăng, đăng hoả mờ mờ xuyên thấu qua tầng tầng chao đèn, ôn nhu đến mức làm lòng người xao động.

Người trẻ tuổi mặc huyền y dựa trên nhuyễn tháp bên cạnh lò, vẻ mặt biếng nhác, con mắt đang nhắm khe mở nhìn người mới tới, màu đen tinh thuần như hồ sâu ngàn thước, tựa như dung nhập vào bóng đêm dày đặc, trong nháy mắt đã chiếm mất vẻ đẹp của đăng hoả.

“Công tử, ta đã đưa Long đế đến điện hạ đến.” Yên Vô Tâm đưa Long đế vào trong nhà, liền xoay người cáo lui.

“Liễm, người thật nhàn hạ nha, còn có thời gian rảnh đến xem ta.” Ngón tay dài thanh tú mở nắp đỉnh lô, cho vào thêm chút trầm hương, huyền y nhân vuốt cằm cười, tỏ sự chào đón.

Long đế không trả lời, nhìn bốn phía đánh giá, mới nói: “Người mới là nhàn hạ, đến ta cũng không có sự hưởng thụ như người.”

Mặc Trần đem mĩ mai của Long đế bỏ qua một bên, khẽ mỉm cười: “Xưa nay chỗ trồng hoa luôn là chốn xa hoa hoang phí nhất trong thành, ta thích ở trong này lãnh hội phồn hoa hồng trần thì có gì là không thể? Nhưng còn người không phải đang đi tìm Thanh đế sao? Như thế nào còn ở đây?”

Long đế trái lại vừa bị hấn hởi, vẻ mặt liền có chút mất tự nhiên, nhú mày, bộ dáng có điểm lúng túng lại có điểm buồn bực.

Mặc Trần cảm thấy thú vị, liền nheo mắt thử hỏi: “Người không phải là vì tránh né người nào đó mới trốn ở chỗ của ta đây chứ?”

“Mặc Trần người không nên nói bậy!” Long đế giống như con mèo bị giẫm đuôi, thiếu chút nữa nhảy bật lên.

“Không cần khẩn trương.” Mặc Trần ha hả cười. “Ngày đó sau khi người đi ta liền thấy có người đuổi theo cho nên thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Bất quá ta thật sự tò mò, là ai có thể làm cho người vừa thấy liền trốn không kịp vậy?”

Đúng là chưa đánh đã khai, nếu ánh mắt có thể giết người như lời nói thì ánh mắt trừng người của Long đế đã đủ để giết hẳn nhiều lần rồi.

“Càng kỳ quái chính là thân pháp người kia thi triển không hề khác của người.” Có lẽ là cố ý, Mặc Trần không đếm xỉa đến uy hiếp trong ánh mắt của y, tiếp tục nói những lời Long đế nghe đến cực kỳ chói tai.

“Dương Mặc Trần!!!” Long đế rốt cục không thể nhịn được nữa, hùng hổ đi tới, Mặc Trần vội gơ tay ngăn cản:

“Không cần lại đây, có gì muốn nói người ngồi ở bên kia nói là tốt rồi.”

“Để làm chi?”

“Lần nói chuyện trước, người hại ta mất rất nhiều sức lực mới cởi bỏ được pháp thuật của người. Người xem, ta hiện tại trên trán vẫn còn dấu vết của phiền long lân kia.” Mặc Trần bất đắc dĩ xoa bóp ấn đường. “Ai biết người lần này lại có pháp thuật mới gì muốn thử nghiệm trên người ta, chúng ta vẫn nên giữ chút khoảng cách là tốt nhất.”

Long đế hừ lạnh một tiếng, đứng lại, một trận gió đột nhiên nổi lên cùng lôi đình hướng Mặc Trần đánh tới.

“Ai ai... Đừng làm hư đồ cổ của ta...” Tên này thật sự nói đánh là đánh, xuống tay không hề lưu tình. Tay áo Mặc Trần vung lên, kinh đạo nhu hoà như xuân phong tiếp nhận công kích cực đại kia.

“Món đồ cổ nhất nơi này chính là người!” Long đế đang tức giận, căn bản không có ý thu hồi chân khí, sức mạnh chí cương chí dương kia lại một lần nữa phá không đánh úp lại.

Xem ra đã chạm đến cấm kỵ của Long đế, trách không được vừa nói đã nổi điên như vậy. Mặc Trần không nói nên lời, cố gắng không bật cười, cứu đồ cổ của mình vẫn quan trọng hơn. Nghĩ vậy liền dùng tới năm thành pháp lực, mạnh mẽ đem khí của Long đế áp chế xuống.

“Long đế người bớt giận, ta xin lỗi.” Mặc Trần thu hồi thái độ đùa cợt, nói: “Ta nhớ rõ người lần trước có nói, thân thể này của người không chịu nổi ba thành pháp lực, người tốt nhất không nên miễn cưỡng, lời vừa rồi là ta lỡ miệng, chúng ta đều thu hồi lại pháp lực của mình được không?”

Long đế cũng biết chính mình hiện giờ như thế nào cũng không thắng nổi Hồ vương, không giống như cuộc tỷ thí cầm kiếm ở Thiên tường tế năm đó, thân thể loài người vốn giống như một tờ giấy mỏng manh, chỉ cần hơi vô ý sẽ nổ tung tại chỗ. Mà trước khi y tìm thấy Chúc Cẩm, tuyệt đối không thể để cơ thể thật vất vả mới tìm được này bị phá huỷ.

Long đế hết sức chán nản, cũng chỉ có thể hít sâu một hơi, chậm rãi thu hồi lực phóng ra.

Trong lâu các nguyên bản tràn ngập hai cỗ khí bất đồng tính chất giống như tường long quay cuồng, đối kháng nhau, kiềm chế nhau. Hiện tại lực đạo hai bên vừa rút, sức mạnh bài sơn đảo hải nháy mắt biến mất.

Mặc Trần thở phào một cái, nặng nề ngồi trở lại nhuyễn tháp: “Rốt cuộc cũng bảo vệ được đồ cổ của ta.”

Long đế sắc mặt lạnh lùng, còn tại vì mình đánh không lại Mặc Trần mà ảo não.

“Kỳ thật lời ta vừa nói không có ý xấu, chẳng qua là ta tận mắt thấy hài tử kia trên người mang theo một cỗ sát khí thật lớn. Ta chỉ sợ người gặp phải nhân vật lợi hại nào đó mà thôi.” Thấy Long đế đã khôi phục bình tĩnh, Mặc Trần lúc này mới thản nhiên nói lại.

Ngoài dự kiến, Long đế lần này không hề nổi giận, ngược lại trên gương mặt trắng nõn lại có một loại khó xử muốn nói lại thôi. Một lúc sau mới thấy thanh âm lưu luyến dễ nghe vang lên: “Nếu người cam đoan không đem những gì nghe được kể cho người khác, ta sẽ nói cho người biết.”

Mặc Trần không khỏi bật cười: “Ta trông giống loại người thích nói bậy đến vậy sao?” Ta chính là chỉ thích đùa giỡn với người mà thôi, thầm nói trong lòng.

“Ừ...” Long đế gật đầu. “Này ta có thể tin người.”

Thân ảnh thanh tú chậm rãi bước bước tới trước cửa sổ, ánh mắt Long đế nhìn về phương xa, mang theo mấy phần tình tự khó tả, phảng phất như bị một ít sự tình phiền lòng quấy nhiễu.

Phồn hoa nhân gian xa hoa hoang phí, như phi hoa tư liễu của thành xuân, mê hoặc nhân nhân, quấy nhiễu nhân tâm, thế nhưng là cái gì có thể làm cho thiên nhân từ trước đến nay luôn hành sự quả quyết, cương nghị hơn người lộ ra vẻ mặt mê mang như thế.

Mặc Trần trong lòng kinh ngạc.

“Y, gọi là Long Cửu Huyền...”

“A?” Mặc Trần nhất thời không kịp phản ứng, ngẩn người.

“Ta nói, y gọi là Long Cửu Huyền.” Long đế có điểm phiền não, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Là nói hài tử đuổi theo ngươi à? Cừu gia của ngươi sao?”

“Không phải, y là con ta.”

“Phụt——” Ngụm thanh trà vừa vào miệng Mặc Trần thiếu chút nữa thì phun ra, hắn nuốt mỗ hôi nói: “Ngươi có con? Như thế nào ta lại chưa nghe nói, quái, ta nhớ rõ ngươi chưa lập hậu, chẳng lẽ là tư tình cùng vị tiên tử kia...”

“Không cần đoán mò!” Tức giận cắt lời của hắn, Long đế giải thích ngắn gọn: “Y là con của Liễm.”

“Thì ra là thế, thực làm ta giật cả mình, tự nhiên lại nhảy ra một đứa con.” Mặc Trần thở phào, cười cười nói.

“Năm đó ta cùng Liễm định một cái khế ước, hắn cho nguyên thần của ta bám vào trên người, đổi lại sau khi hắn chết ta sẽ nuôi dưỡng đứa con duy nhất của hắn.” Ánh trắng nhàn nhạt chảy qua một bên gương mặt nhu hoà, thân thể này, ở thời điểm chết đi liền không lớn lên nữa, đến nay vẫn duy trì dung mạo như thiếu niên.

Long đế nhìn ngoài cửa sổ, lẳng lặng nói: “Mười tám năm, lời hứa của ta chỉ có mười tám năm. Trong mười tám năm này, ta sẽ làm tốt thân phận Liễm, cũng sẽ cho con của hắn một người phụ thân. Mà mười tám năm sau, ta và Liễm cả hai không ai nợ ai, ta cùng Cửu Huyền cũng không còn quan hệ, ta có thể dùng thân thể này đi làm chuyện cần làm.”

“Nhưng mà có một số việc vẫn là vượt khỏi tầm kiểm soát của ngươi, đúng không?” Mặc Trần chăm chú nhìn hắn, con ngươi màu đen minh minh tinh tinh, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy mọi rối bời. “Tình cảm con người, thân tình cũng tốt, tình yêu cũng được, không phải nói dứt liền dứt. Ngươi có thể, nhưng y có lẽ không thể.”

Long đế không trả lời, ngoài cửa sổ, có pháo hoa khai khai tạ tạ, phù sinh thoáng chốc đối với người trường mệnh như hắn cũng ngắn ngủi tựa như phút chốc của pháo hoa kia, nhưng mà vì sao lại có một phân dung mạo yếu ớt ở trong trí nhớ quanh quẩn mãi không phai.

“Ngươi rốt cuộc có phải phụ thân của ta không? Một người vô tâm vô phế như ngươi sao có thể là phụ thân của ta?”

“Ta ghét ngươi! Ta muốn học kiếm pháp đệ nhất thiên hạ, ta muốn trở thành kiếm khách đệ nhất thiên hạ, sau đó... đánh bại ngươi...”

“Kỳ thật, ta cảm thấy ngươi cũng không phải người xấu...”

“Liễm, chỉ cần có thủy linh lung này, vô luận ngươi đi đâu ta đều có thể tìm được ngươi sao?”

Hài nhi nho nhỏ, vẻ mặt trẻ con ngây thơ như lưu niên tự thủy mà lớn dần, lớn dần, dường như trong nháy mắt, y đã trở thành một nam tử đỉnh thiên lập địa. Sẽ dùng ánh mắt kiên nhẫn nhìn hắn, sẽ dùng cánh tay cường tráng bảo hộ người mình yêu mến, sẽ dưỡng thành tính cách nghiêm túc chấp nhất như vậy. Hết thấy biến hóa quá nhanh, nhanh đến mức khiến người trở tay không kịp. Mà lúc quay đầu lại, thương hải huyết thống sau khi hắn đi đã biến thành tang điền mệnh mông.

“Mười tám năm sau, ngươi cứ như vậy đi mất?” Câu hỏi ôn hoà của Mặc Trần đánh gãy suy nghĩ của hắn.

“Khi thời gian đến, ta liền ly khai.” Long đế gật đầu. “Ta đã hao phí mười tám năm, Chúc Cẩm có lẽ đã chịu rất nhiều đau khổ ở nhân gian, ta không thể tiếp tục trì hoãn nữa.”

“Ngươi... chưa từng cùng y giải thích qua cái gì sao?”

“Không cần giải thích.” Long đế quả quyết nói: “Ta từ trước đến nay ân oán rõ ràng, hướng chi, Cửu Huyền đã đến tuổi có thể tự lập.”

“Nhưng y hiện tại truy đuổi tới đây, ngươi không mượn cơ hội này cùng y giải thích rõ ràng sao?” Mặc Trần ngạc nhiên nói.

“Không cần! Ngay từ đầu ta vốn không phải phụ thân của y.” Quay đầu lại, đôi mắt lãnh liệt của Long đế để lộ ra ý chí quả quyết cùng sự dứt khoát không thể lay chuyển.

Mặc Trần chăm chú nhìn hấn như có điều suy nghĩ. Sự dứt khoát của Long để nhìn như vô tình, nhưng có lẽ chính là không muốn đem sự thực tàn khốc kia nói cho Cửu Huyền mà thôi. Một khi cùng y giải thích, nhất định phải cho y biết phụ thân của mình đã sớm mất. Mười mấy năm qua, chiếm cứ thân thể phụ thân lại là một người ngoài. Như vậy còn không bằng để y hiểu lầm cùng oán hận, so ra còn tốt hơn.

Mặc Trần khẽ cười: có lẽ cái tên xưa nay cao cao tại thượng kia kỳ thật cũng có một mặt ôn nhu sẵn sóc, chẳng qua vẫn luôn giấu đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng cao ngạo không muốn người khác biết mà thôi.

“Ha ha... Nguyên lai ngươi muốn ta giữ bí mật là sợ bị người biết ngươi ở nhân giới giúp người khác mang theo tiểu hài tử mười mấy năm?” Mặc Trần nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười nói: “Cũng đúng, chuyện này nếu truyền tới thiên giới, khó bảo đảm sẽ không làm cho chúng tiên cười đến nghiêng ngả. Long đế a Long đế, một đời anh danh của ngươi cứ như vậy mặc cho nước cuốn nha.”

Mặt Long đế lúc trắng lúc xanh, xem ra lại muốn nổi giận, Mặc Trần đang tính xem như thế nào trấn an hấn mới tốt, ai ngờ hấn chung quy không có nổi giận, chỉ rầu rĩ nói: “Ta muốn ngươi giữ bí mật là có nguyên do khác, ta không muốn nhiều lời, ngươi cũng không nên hỏi.”

“Hảo.” Mặc Trần biết đây đã là cực hạn, cũng liền thức thời không tiếp tục dây dưa. “Bất quá ngươi vừa phải tránh Cửu Huyền, vừa phải tìm tung tích của Thanh đế, thật rất phiền toái. Ngươi đã tính toán bước tiếp theo chưa?”

“Rồi.” Long đế gật đầu. “Ta muốn đi kinh thành.”

“Kinh thành? Chẳng lẽ là muốn đi hội hoa tháng ba ở kinh thành?”

“Ngươi quả nhiên biết rất nhiều chuyện.” Long đế liếc hấn một cái. “Vào lúc đó, mọi hoa cỏ danh quý nhất thiên hạ đều tề tụ về kinh thành.”

Mặc Trần nhân tình sáng lên, nói: “Đúng vậy, Thanh đế điện hạ xuống trần đối phạm nhân sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với hoa tinh hoa tiên nhân gian mà nói, vua của các nàng xuống trần là một chuyện trọng đại. Chỉ cần tìm các nàng tới hỏi, hấn là sẽ có tin tức của Thanh đế điện hạ.”

“Đúng vậy, có thể xuất hiện ở hội hoa ta tin đều là hoa trong các hoa, là những loài xinh đẹp nổi danh nhất một phương. Ta nghe Chúc Cẩm nói qua, hết thủy linh hoa dị thảo khi đã thành tinh thành tiên, hoa tư đều cực kỳ xuất chúng, đạo hạnh càng cao dung tư càng xinh đẹp. Cho nên, chỗ hội tụ nhiều danh hoa tiên thảo như vậy tìm được một hai hoa tiên hấn là không khó.” Long đế nhướn miệng cười, bộ dáng có chút tự đắc.

“Bất quá, ta còn có một việc phải kính nhờ ngươi.” Long đế bỗng nhiên đến gần, con ngươi xám bạc như băng nhìn thẳng Mặc Trần, từng chữ từng chữ một chậm rãi nói.

Mặc Trần chỉ cảm thấy có con rắn nhỏ lạnh lẽo đang nhẹ nhàng bò lên lưng, hấn trong lòng biết thái độ Long đế càng ôn hòa, việc nhờ cậy càng không phải việc tốt, lập tức chỉ có thể bất chấp nói: “Nếu là chuyện ta có thể làm, ta sẽ tận lực hết sức.”

“Hảo.” Long đế cười đắc ý, nét cười hiện ra như hàn mai đầu tuyết ở vách núi huyền băng trăm trượng khó khăn bùng nổ, vô cùng trong sạch, vô cùng lạnh lẽo, nhưng cũng vô cùng xinh đẹp.

“Ta muốn ngươi cùng ta đi kinh thành.”

Nghe vậy, đầu Mặc Trần bắt đầu ần ần đau, ngẩng đầu, hấn cười khổ nói: “Ta cũng không thể cự tuyệt, nói rằng không đi?”

“Hừ hừ...” Ngón tay Long đế cố ý vô tình đối chiếu bình kê huyết trên kỷ trà nhẹ gõ, đong đong hai tiếng, cực kỳ thanh thúy dễ nghe. “Ngươi thực đau lòng ngoạn ý của ngươi?”

“Biết rồi, ta đi là được.” Mặc Trần bắt đắc dĩ lắc đầu. “Kinh thành phần hoa, tụ tập nhân vật phong lưu bốn phương tám hướng, mà đôi mắt của ta trời sinh yêu dị, ở trong này tránh người đã tránh đến thực vất vả, đi đến nơi nặng hơi người như thế chỉ sợ phải giống như người mù mò mẫm đường đi.”

“Vậy thì có can hệ gì, nếu không thể nhìn thì liền không nhìn. Tới nơi, ngươi cứ coi như hai mắt của mình đã mù là được.” Long đế không đồng ý nói.

“Người nguyên rửa ta...”

“Thiếu mất một đôi mắt của ngươi, thế gian nhất định ít đi rất nhiều người thất hồn lạc phách. Ha ha, ta thấy đây không phải là chuyện xấu.”

“... Ngươi nói chuyện thật không lưu tình...”

7. Chương 7: Dương Thì Minh Nguyệt Tại

(Vào lúc trăng sáng)

Nói đến cũng thật là khoa trương, ba người lên đường, cứ nhiên mượn một con thuyền lớn như vậy. Đều là Vô Tâm nháo phải đi theo, còn âm ỉ nói khó được một lần đi kinh thành, nếu ven đường không du ngoạn một phen thì rất đáng tiếc. Đối với nữ hài tử miệng lưỡi lạnh lẽo này, Mặc Trần căn bản không có cơ hội phản bác, mà cũng lưỡi cãi cọ, chỉ có thể tùy nàng. Còn Long đế đáng thương thì vẫn chẳng hay biết gì, thẳng đến ngày khởi hành mới biết được mọi việc hết thảy hoàn toàn không như ý đã tưởng.

“Vì cái gì không dùng pháp thuật?” Đứng ở trên bờ, Long đế xanh mặt, chỉ vào chiếc thuyền hoa lệ tinh xảo như thuyền hoa, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. “Ngươi có pháp thuật làm cho chúng ta vài ngày liền tới kinh thành mà.”

“Pháp thuật?” Mặc Trần đầu tiên là kinh ngạc, sau lại lắc đầu cười nói. “Không cần làm hồng phong cảnh như vậy, khó được đi kinh thành một chuyến, ta cũng không muốn dâng vãn giá vũ thoảng chốc đã tới nơi, uống phí cảnh trí mỹ lệ ven đường. Có câu yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu, chúng ta tuy là đi lên kinh thành, nhưng cũng không thể uống phí một chuyến a.” Nói nhưng thật ra lại là những câu Vô Tâm dùng để ứng phó với hấn trước đó.

“Hảo, ngươi đã không muốn dùng pháp thuật, kia vì cái gì không đi đường bộ, lại chọn đường thủy chậm nhất?” Long đế hai mắt thiếu chút nữa phun lửa.

“Đường bộ xóc nảy, không thoải mái như đường thủy. Chúng ta khó có được cùng nhau du sơn ngoạn thủy, như thế nào có thể cho một nhọc trên đường quét sạch hưng phấn. Ai ai... Long đế điện hạ, sắc mặt ngươi thế nào lại kém như vậy, không phải là nơi đó khó chịu đấy chứ?” Mặc Trần thấy Long đế trên mặt lúc đỏ lúc trắng, một bộ dáng sắp tức chết, trong lòng cười đến co giật trên mặt lại là biểu tình thân thiết hỏi han.

“Dương Mặc Trần!! Ngươi!!!” Long đế bắt đầu nổi bão.

Mặc Trần an nhàn thảnh thơi phe phẩy tiêu phiến (quạt lụa) trong tay, mỉm cười: “Ta là đáp ứng đi cùng ngươi, về phần đi như thế nào cũng không chính xác phải theo ngươi nha.”

Vốn là muốn mượn pháp lực của Mặc Trần, ngày đi ngàn dặm, ít ngày là có thể tới kinh thành, lại không nghĩ rằng bị hấn sắp đặt như thế. Long đế hiện tại thấy Mặc Trần tiêu phiến nhẹ lay động, gương mặt thái ý phong lưu, bộ dáng thanh dật thoát tục, chỉ hận không thể một cước đạp hấn khỏi thuyền, huỷ xương hấn, rút gân hấn, lột bộ da hồ ly kia cho mẫu thân choàng cổ.

Lão hồ ly mặt mũi hơn hử chết tiệt này. Long đế trong lòng bắt đầu mắng không thôi: bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt đã thấy hấn không vừa mắt, hiện giờ tên này không có lúc nào là không thiết bầy cho y nhảy vào. Nếu không phải hiện giờ đang bị thân thể phạm nhân này trói buộc thì y đã sớm ngự phong mà đi, sao còn ở đây chịu uất ức?

“Liễm, ngươi không nhúc nhích còn chậm chạp ở đó sẽ kéo tới ngày mai đấy.” Biết Long đế nổi giận, Mặc Trần cố ý ở trên thuyền giương giọng kêu.

Thôi, thôi, đợi khi tìm được Chức Cầm sẽ lại cùng hấn tính sổ, hấn đừng hòng trốn thoát. Long đế miễn cưỡng đem lửa giận vốn đang hùng hực bốc lên ba hai dập tắt, mang theo tâm tình cực độ không vui phi thân lên thuyền.

Nhìn thấy Long đế đang nổi giận nhảy lên thuyền, tay áo vung lên, con mắt cũng không thèm liếc hấn một cái liền nhắm hướng đuôi thuyền bước đi, quả là một bộ dáng nhắm mắt làm ngơ.

Mặc Trần lần này thật sự nhịn không được, phốc một tiếng cười đến ngã xuống ghế.

“Công tử...” Vô Tâm nãy giờ không lên tiếng, bỗng nhiên chớp chớp đôi mắt to đầy tình ranh. “Ta chợt phát hiện, công tử người... Kỳ thật cũng là người tâm nhãn xấu xa.”

“Ha ha... Ta cũng không biết vì sao vừa thấy Long đế đã muốn chọc y. Y tức giận bộ dáng thật sự thú vị nha.” Vẫy vẫy cây quạt, Mặc Trần lau đi nước mắt vì cười, nói.

“Tuy rằng thực không nên, nhưng ta cũng hiểu được, người kiêu ngạo như vậy khi nổi giận bộ dáng hảo đáng yêu.” Vô Tâm cũng nhỏ giọng nói.

“Phốc—”

Buồm được gió thổi căng, tốc độ thuyền đi tuy không nhanh như đường bộ, nhưng thuận gió mà đi tiết kiệm không ít khí lực. Thỉnh thoảng Long đế có nổi nóng với tốc độ quá chậm sẽ dùng pháp lực gọi gió đông, cánh buồm phồng lên một đường theo gió vượt sóng, thật là thông dong.

Đợi khi bóng đêm dần dày, Vô Tâm liền đốt mấy trản đèn lưu ly bảy màu, đem một chiếc bàn bát tiên để ở đầu thuyền, hâm một bình rượu ngon, làm mấy món ăn, sau đó cùng Mặc Trần cùng nhau yêu nguyệt đối châm. Về phần Long đế, y luôn khinh thường chuyện cùng bọn họ “tầm hoan tác nhạc”, lại ghét bọn họ ồn ào, nên luôn một mình chạy đến đuôi thuyền uống rượu.

Đêm lạnh như nước, lòng sông phản chiếu một vòng trăng non cong cong nhỏ nhỏ, phồn tinh đều đã chìm mất trong sóng nước u ám, trong yên lặng có tiếng tiêu như tổ, ở đầu thuyền réo rất vang lên.

“Thải tự ân cần phủng ngọc chung. Đương niên bính khước túy nhan hồng. Vũ đề dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tần đào hoa phiến để phong.

Tòng biệt hậu, ức tương phùng, kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân công chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung.”

(Tay áo ân cần nâng chén ngọc. Năm đó cùng nhau say. Mưa rơi xuống dương liễu lâu Tâm Nguyệt, hát đến tận khi cánh hoa đào theo gió. Từ sau khi biệt ly, luôn mơ đến ngày gặp lại, đêm nay có ánh đèn chỉ sợ tương phùng là mộng ảo)

Giọng hát uyển chuyển thanh lệ của Vô Tâm xướng khởi danh khúc của Tần Hoài thật nhịp nhàng tinh tế, khiến cho ca cơ nghe thấy cũng tự hổ thẹn.

Tiêu âm của Mặc Trần mờ mịt hư vô nhưng làm cho người hữu tâm cảm thấy trong yên tĩnh khó nén được điểm điểm tịch mịch.

“Thật sự là vô vị, khiến cho người khác không được an bình.” Long đế ở đuôi thuyền nhin không được thâm mắng một tiếng.

Ngẩng đầu, nhất thiên nhất địa như tan dần trong mộng, tựa như người lái đò dưới trăng sáng lay động đung đưa khiến cho người tưởng say.

Không lâu, sênh ca ngừng, tiếng tiêu cũng yên lặng, rượu trở nên nhạt, nhạt đến vô vị.

Trăng sáng trên sông, ngày ngày tháng tháng năm năm đều phản chiếu tương tư.

Lời hát là: kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng... Do khủng tương phùng thị mộng trung... (mấy lần hồn mơ thấy cùng quân, chỉ sợ tương phùng là mộng ảo)

Nhưng sao lại không thấy người kia đi vào giấc mộng? Chúc Cẩm, Chúc Cẩm...

Phù dung ẩn trong nước chảy, như thấy qua bộ thanh y kia, từ trong phồn hoa cảm thốc nhẹ nhàng bay tới, trắng thuần nhàn nhạt, ung dung mà tĩnh nhĩ, nhưng lại hơn hết thấy phồn hoa của thế gian.

Nhớ lại lúc niên thiếu, hấn thích múa đao cầm thương, thường xuyên khiêng cây đại đao nơi nơi tìm người luận võ, đợi đến khi hấn mười ba tuổi chương quán kho binh khí của thiên cung thì đã là đánh khắp thiên giới không đối thủ rồi. Tính tình nóng nảy, bên ngoài lại băng lãnh, còn tuổi nhỏ đã là hoàng thái tử của quý vi nhất tộc, cũng đích thị có tư cách khinh thường thiên hạ, tự cho mình thanh cao. Nhưng bằng hữu lại ít đến mười ngón tay cũng đếm chưa tới, mà tri tâm cũng chỉ có một người.

Thanh đế Chúc Cầm, lúc đó vẫn còn là một tiểu hoa tiên trong Phù Dung Thành. Thân phận không cao nhưng cũng đã ở thiên giới vang danh xa gần. Phong hoa tuyệt thế lại tài nghệ đầy mình, tính cách thanh cao lại mẫn tuệ tinh tế. Một người kinh tài tuyệt diệu như vậy lại xuất thân từ một đám hoa tiên. Hoa nếu nở ra xinh đẹp, khó tránh khỏi việc hấp dẫn ong bướm, người yêu hoa chung quy đều muốn trồng nó trong vườn. Phàm là tiên nhân có lâm viên rộng lớn, đều trăm phương nghìn kế muốn lấy gốc hoa tiên này. Thế nhưng những người muốn tranh giành y đều sợ cây đại đao kia của Long hoàng tử. Một lần ở Thiên tường tế, Long hoàng tử đã nói trước mặt chúng tiên: người nào dám đối Chúc Cầm có suy nghĩ không yên phận thì hãy chờ tiếp chiêu đi. Nói xong, Long tộc trấn hải chi bảo, trường đao chín thước bảy tấc — Lôi Nha Phong Trảo dưới ánh mặt trời sắc bén sinh huy, chúng tiên nhìn thấy đều hai mặt nhìn nhau, đến đây không còn ai dám đánh Chúc Cầm chủ ý nữa.

Sau đó, hắn mới phát hiện bản thân đã phạm vào một thiên đại sai lầm, cái tên hoa tiên đối nhân ôn hoà, nhìn như hiền lành dễ bắt nạt kia kỳ thật một chút cũng không cần hắn che chở. Thông minh tài trí của Chúc Cầm cũng đủ để y thoải mái ứng phó với mọi thứ rồi. Cứ như vậy, trí tuệ không nơi dụng võ của y đều đem thi triển hết trên người hắn. Trêu cợt hắn không bao lâu đã trở thành một trong những thú vui của Chúc Cầm, vô quýt dày có móng tay nhọn, cái người đối với kẻ khác thì dương oai diễm võ nhưng đối với người bằng hữu này một chút biện pháp lại không có, hễ đánh là thua, không đánh cũng thua, cơ hồ là quân lính tan tác.

Thế nhưng, mặc dù khi đó luôn nháo nhau ầm ĩ, nhưng lại vô cùng thân mật gần gũi.

Thăng đến Chúc Cầm lên làm Thanh đế, lại trở thành lão sư của thái tử Nguyệt Chiêu, tài học cùng trí tuệ của y rốt cục đã có thể tha hồ thi triển, bận rộn làm cho y không có thời gian cùng hảo hữu đùa giỡn. Kế đó, Nguyệt Chiêu xưng đế, Chúc Cầm trở thành thừa tướng, mỗi ngày dường như đều có chính sự chưa xong, một người dọn vào Thiên Tường Vân Cung, một người trở lại Thủy Tinh Cung, hai người ngay cả cơ hội gặp mặt đều rất ít.

Long đế không hiểu sao hễ đến mùa phù dung nở rộ liền cảm thấy tịch mịch bội phần.

Nhớ rõ một ngày mùa hè rất lâu trước kia, nước chảy róc rách trong Phù Dung Thành, sóng gợn từng đợt trong hồ, phù dung như ca như xướng một truyền thuyết tuyệt mỹ xa xưa vĩnh hằng.

Chúc Cầm sắp chuyển vào Thiên cung, hắn đến đưa tiễn y lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ ngẩn ngơ đứng nhìn một hồ nước phản hồng kiều lục, trong lòng tràn đầy ưu sầu.

Chúc Cầm thấy thế, liền vươn tay nắm tay áo hắn, mỉm cười nói: “Phù dung là loài hoa sống trong đầm nước, cả đời cùng nước không rời không bỏ, sau khi ta đi rồi, nếu người có thể giúp ta chăm sóc chúng, vậy thì mùa hạ mỗi năm chúng ta đều có thể trở lại nơi này ngắm hoa.”

Long đế nghe vậy run lên, hắn hiểu tấm lòng của Chúc Cầm, cũng nhàn nhạt cười: “Ta sẽ dẫn nước trong Long cung, để nó nổi lên bảy mươi bảy đạo thủy mạch trong Phù Dung Thành, bày ra tầng tầng kết giới, có thủy khí của ta bảo hộ, vô luận qua bao nhiêu năm, nơi này cũng sẽ giống như hiện tại, luôn có phù dung nở hoa không ngừng.”

Phù dung thân thiết với nước, cả đời cùng nước không rời không bỏ...

Từ lâu đã biết nếu y là phù dung, vậy hắn nguyện làm đầm nước mà y sinh trưởng, bởi vì trên trời dưới đất, chỉ có y là tri kỷ duy nhất của hắn, cũng là duy nhất một người đối đãi bằng thật tâm.

Sau đó nữa, hắn xuất chinh đi dục giới, vừa đi đã là mấy trăm năm. Trước khi đi, Chúc Cầm cũng tới ngoài Thủy Tinh Cung tiễn hắn, ba quang liêm diêm, chiếu rọi dung mạo hắn đã quen thuộc đến trăm ngàn năm, nụ cười nhàn nhạt tựa như phù vân đến bây giờ vẫn còn trong tâm hắn xao động, khó có thể quên được...

Nguyên tưởng rằng, cuộc đời này đã cùng y kết hạ nhân duyên không dứt, thật sự có thể không rời không bỏ... Không nghĩ tới rằng, khi trở về đã là người đi thành trống, khắp nơi hoang vắng, ngay cả một tia hoa khí cũng không tìm thấy.

Hoa sen trong Phù Dung Thành một năm lại một năm nở hoa, dù cho người nói sẽ trở về đã không còn.

Đương thì minh nguyệt tại, khả chiếu thủy vân quy?

(Đương khi trăng chiếu rọi, có thể chiếu sáng mây quay về trời?)

Kết quả là hai người chia cách.

Du du thiên địa, nhiệm nhiệm phù sinh, sợ nhất là, phù dung rời khỏi nước còn có thể sống sao?

Dường như để hả giận, Long đế dùng sức ném chiếc bình trong tay, bình rượu bằng gốm trắng, từ xa tạo thành một đạo bạch ảnh giống như thán khí nặng nề không chìm vào trong nước. Lúc này mới phát hiện, ở nơi không có ánh trăng, nước sông đúng là như thể trầm ám.

“Thượng đế Nguyệt Chiêu, nếu Chúc Cẩm có bất trắc gì, ta nhất định không bỏ qua cho ngươi!” Từng câu từng chữ quyết không phải lời nói đùa.

“Sẽ không bỏ qua cho ai?” Đột nhiên, một thanh âm nhu hoà từ đằng sau vang lên, Long đế giật mình, nhìn lại, liền đối diện với đôi con ngươi mặc sắc có thể chôn vùi cả thế gian. Nhìn gần, nhãn châu màu đen kia giống như hắc lưu ly ngâm trong thanh thủy, thanh thanh lượng lượng, tựa như có sóng nước chảy qua, mâu quang lưu chuyển, lãnh lệ không gì so sánh được. Ngay cả Long đế từ trước đến nay đối với chữ mỹ cảm nhận cực thấp cũng không thể không thừa nhận, Hồ thần vương Dương Mặc Trần quả thật có đôi mắt đẹp nhất thiên hạ.

Lúc này, trong đôi mắt thâm thủy lẳng lặng viết hai chữ mỉm cười.

“Hừ.” Long đế quay đầu, giận hờn không đáp, chuyện hôm đó vẫn còn khiến hắn bực mình, huống chi hiện giờ vẫn còn đang chiến tranh lạnh nên lại càng khinh thường cùng y nói chuyện.

Mặc Trần thấy bộ dáng này của hắn, cũng biết tính cách kỳ cục của hắn là quyết không chủ động làm hoà, lập tức cũng đem bộ mặt lạnh của hắn vứt sang một bên. Ngược lại còn muốn chọc hắn nói chuyện: “Lần đó ở Thiên tường tế, ta là cố ý cùng Thanh đế nói chuyện.”

Quả nhiên, lời này nói ra đã khiến cho Long đế chú ý, hắn hơi hơi xoay đầu lại một chút.

Mặc Trần lại nói: “Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Thanh đế, ta thật sự kinh ngạc, y cười rất giống một vị cố nhân của ta, ngươi có biết là ai không?”

Chó ngáp phải ruồi, Mặc Trần đã nói trúng người Long đế tưởng niệm trong lòng, hắn dần dần thả lỏng cảnh giác, suy nghĩ nói: “...Dương Tranh?”

“Đúng vậy.” Mặc Trần dựa vào mái thuyền, cúi đầu nhìn nước sông ngày đêm không ngừng trôi. “Sau đó bỗng nhiên cảm thấy được bản thân đã quên đi rất nhiều chuyện không nên quên, đã có chút rời xa bản thân cần phải tìm trở về, bằng không sẽ hối hận cả đời.” Nhìn Long đế, y khẽ cười. “Nếu đã đến đây, phải tin tưởng chúng ta sẽ tìm được người mình muốn tìm, hồng trần vô hạn nhưng cái chúng ta có chính là thời gian, không phải sao?”

“Ừm.” Gật đầu cười, không còn mây đen sương mù, tâm tình của Long đế cũng thư sướng hơn rất nhiều.

Mặc Trần cảm thấy đã đến lúc chuyển đề tài, liền nói: “Đúng rồi, ta vẫn luôn muốn hỏi, đứa con của ngươi là người như thế nào?”

“...”

Tựa hồ là một vấn đề rất khó trả lời, Long đế nghiêng đầu, suy nghĩ thật lâu mới chậm rãi nói: “Cửu Huyền, y lúc nhỏ rất hay chống đối, cũng thực thông minh, trưởng thành ngược lại có chút quái lạ, khờ khờ, còn có hơi ngốc, thường xuyên làm vài chuyện kì cục...”

“... Khờ... Ngốc...” Mặc Trần có chút ngoài ý muốn mở to hai mắt, muốn cười rồi lại không dám cười, sợ đả kích lòng kiêu ngạo của vị phụ thân đại nhân này.

Có lẽ kia cũng là một người rất thú vị. Mặc Trần tâm tình hớn hở, suy nghĩ: thuyền đi không mau, y có lẽ sẽ theo kịp đến đây.

Long đế trời sanh tính tình ngay thẳng, đến giờ vẫn không biết Mặc Trần đang tính toán cái gì. Đáng thương cho hắn, bất tri bất giác lại trúng đạo hồ ly.

8. Chương 8: Lưu Đắc Tàn Hà Thỉnh Vũ Thanh

(Chỉ còn lại hoa sen tàn nghe tiếng mưa rơi)

Long Cửu Huyền lúc hoàng hôn đi vào phố Long Môn nổi danh nhất Kim Lăng, khi đó, mỗi một gian thanh lâu hắt đi qua, từ hoa khôi nhất tiểu thiên kim (một nụ cười đáng giá nghìn vàng) đến nha hoàn dâng nước bưng trà, đều nhin không được từ cửa sổ điêu hoa (chạm trổ hoa văn) nhìn hắt vài lần.

Một người trên lưng mang một thanh kiếm lớn như vậy đi trên đường xá đông đúc, không gây chú ý mới là kỳ lạ. Huống chi, hắt còn là một nam tử đặc biệt khiến người chú ý. Dáng người cao gầy, so với nam tử phương nam tầm thường phải cao hơn rất nhiều, cho dù lẫn trong đám người chộn rộn nhốn nháo, cũng là hạc trong bầy gà. Một thân trang phục màu xám mộc mạc giấu không được anh hoa ngạo khí đầy người, xương cốt như sắt. Huyền thiết cổ kiếm đen như mực thật nặng đeo nghiêng trên lưng, không có vỏ kiếm, không thấy mũi nhọn, nhưng không hiểu sao lại toát ra một cỗ khí thế làm người ta kinh sợ.

Khi Long Cửu Huyền đi vào nơi trăng hoa náo nhiệt này vừa vịn thấy giữa phố nổi lên một hồi xôn xao, mơ hồ có thanh âm cầu xin thê lương của phụ nhân truyền đến.

“Liên... Liên a...”

Cũng không biết sao, người trầm ổn như núi thế kia tức thì biến sắc, tách đám người đông đúc ra, phi như bay về hướng phát ra thanh âm.

Trước cửa Cúc Hương Viện, vài đại hán vạm vỡ đang vây quanh hai thân ảnh gầy yếu lồi lõm kéo kéo.

“Lão bà chết tiệt, hôm nay người không đem người giao ra đây thì đừng trách ta không khách khí.” Hán tử cầm đầu hung tợn nói.

Lão phụ vẻ mặt tang thương đang che chở một thân ảnh tiêm gầy y phát màu trắng bên cạnh, bi thương cầu xin: “Các vị đại gia, xin ngài thương xót, Liên nhi thần trí đã không còn rõ ràng, các người tha cho nó đi.”

“Liên nhi là công tử nhà ta dùng bạc trắng tiền thật mua về, đừng nói là điên, cho dù có chết cũng là người của công tử chúng ta! Đến! Chúng ta đem nàng mang đi!” Vài đại hán to con hét to, liền tiến lên cướp người.

Giằng co lôi kéo, mắt thấy lão phụ vẫn giữ chặt tay Liên nhi không buông, đại hán cầm đầu đã mất hết kiên nhẫn, xoay nắm tay to như cái bát hướng tới bà lão đánh.

Nắm tay bị trụ lại giữa không trung, đại hán cầm đầu chỉ cảm thấy cổ tay như bị vòng sắt siết lại không thể mảy may di động. Kinh sợ ngẩn đầu, chỉ nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đứng sừng sững trước mặt mình, gần như chặn hết ánh mặt trời. Trong bóng râm, ngũ quan y như đao như khắc, còn trẻ nhưng lãnh tuấn phi thường, một đôi mắt hẹp dài màu sắc có điểm nhạt đang lạnh lùng nhìn đầy vẻ khinh thường, ánh mắt kia làm cho người ta nhớ tới mãnh thú đi săn từ trên cao nhìn xuống con mồi nằm trong tầm ngắm của mình.

Một cỗ sát khí bài sơn đảo hải, thẳng từ đỉnh đầu áp xuống.

Ngầm tránh hai cái, cổ tay vẫn bất động, từng giọt mồ hôi bắt đầu không chịu thua kém chảy ra. Hán tử cầm đầu tăng thêm can đảm, hú lên quái dị, một nắm tay khác lao thẳng tới mặt của y.

Không chờ hắt đánh tới, Long Cửu Huyền mặt không biến sắc đưa tay xoay một cái, người đứng xem một trận kinh hô, hắt tử ít nhất nặng cả trăm cân kia bị đánh văng tới tận trên con đê đằng xa, một chân còn lắc lư lắc lư.

Mọi người cười vang, vài hán tử còn lại cùng nhau xông lên, muốn ỷ vào đông người dạy dỗ y. Y cũng không khấn trương, mỗi tay một người, dễ dàng đem bọn họ từng người quăng ra ngoài.

Tiếng hoan hô từng trận vang lên, người người ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn y, còn trong mắt y lại chỉ phản chiếu thân ảnh tiêm tể bạch y tóc trắng kia.

Là người sao? Liễm?

Kiểm chế tâm tư khấn trương bất an, Long Cửu Huyền chậm rãi vươn tay, lấy tư thế cực dịu dàng vén lên mái tóc của người nọ.

Khuôn mặt thanh lệ như sen, phong tư sở sở động lòng người, tiếc là đôi mắt to tròn lại trống rỗng vô thần, ánh mắt hoang tàn.

Không phải...

Gần như nghe thấy mình âm thầm thở dài, Long Cửu Huyền khó nén sự thất vọng vô cùng trong lòng, tay cũng cứng lại.

“Ân công, ân công...” Nhìn thấy thanh niên cao lớn cứu mình đang lảng lảng nhìn nữ nhi, ánh mắt phức tạp, vẻ mặt mất mát, lão phụ nhân có chút kinh hồn táng đảm mà nói, “Liên nhi nàng nhận không ra người, mong rằng ân công không phiền lòng, ai ai... Liên nhi, mau cùng ân công nói lời cảm tạ...”

Liên nhi... Liên... Liễm...

Nguyên lai là nghe lầm. Mái tóc trắng cùng một thân bạch y quả là có chút tương tự, đáng tiếc, chung quy không phải hần, không phải hần...

Long Cửu Huyền đã không còn nghe lọt tai chuyện gì, cũng không để ý người bên cạnh đang cùng hần nói gì đó. Trong tiếng bàn tán ồn ào, hần chỉ mất hết hứng thú đẩy đám người đang xem ra, rầu rĩ đi khỏi.

Mọi người căn bản không biết tâm tình của hần thay đổi trong nháy mắt, chỉ khen hần anh hùng trượng nghĩa bất lưu danh, một mặt trầm trồ khen ngợi, một mặt tránh đường cho hần đi. Ngay cả đám thanh loan rụt rè kiêu ngạo trên thanh lâu cũng lộ đầu ra khéo cười khéo nói, lúc này là chỉ dám nhìn trộm, hiện giờ thì sóng mắt lưu chuyển, quả thực là một bộ dáng tâm hồn nhộn nhạo.

Nhìn thấy đại hiệp trường cường phù nhược, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, vừa đi được vài bước bỗng nhiên xoay người một cái, khí thế phát ra ngàn dặm tư thái như hổ, phóng vào gian thanh lâu gần nhất.

...

Bốn bề nhất thời lặng ngắt như tờ...

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đại hiệp đi phiêu kỹ cũng là nhân chi thường tình... Không biết là ai sau khi lấy lại tinh thần nhỏ giọng nói với người bên cạnh, còn nữ tử trên lầu ai nấy gần như đỏ mắt nghiêng rằng nghiêng lợi oán trời oán đất: vì cái gì không vào gian của ta? Vì cái gì... Vì cái gì...

Tuý Nga Hồng Trần.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thanh lâu hần tiến vào, cao cao phía trên treo bốn chữ vàng chói lọi, Tuý Nga Hồng Trần của Kim Lăng hoa khôi Yên Vô Tâm.

Có người nói, đã từng thấy qua y vào một gian thanh lâu tên “Tuý Nga Hồng Trần”, mới vừa rồi chính vào lúc ủ rũ, Long Cửu Huyền bỗng nhiên thấy nơi muốn tìm ngay tại trước mắt, hầu như không hề suy nghĩ liền xông vào.

Vài nha hoàn trong lầu ghênh diện bị hần làm cho hoảng sợ, người này vóc dáng cao cao, trên người còn đeo một thanh thiết kiếm to lớn, tuy rằng bộ dáng tuấn tú nhưng biểu tình thật sự dọa người.

“Vị... Vị công tử này, người, người muốn tìm cô nương nào?”

“Các người có thấy một người tóc bạc ước chừng mười tám mười chín tuổi đến đây hay không?” Long Cửu Huyền khoa tay múa chân miêu tả.

Nha hoàn bị hỏi hơi bình tĩnh trở lại, may quá, không phải đến ăn cướp. “Hần à, ta nhớ rõ năm sáu ngày trước đã cùng Vô Tâm tiểu thư và Dương công tử đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Ba người bọn họ mượn một con thuyền, nghe nói là đi kinh thành... A a... Công tử, người đâu rồi?” Nha hoàn chỉ cảm thấy hoa mắt, lời còn chưa dứt, người đã không thấy bóng.

Kinh thành, kinh thành, hần đi kinh thành...

Bảo mã ngày đi ngàn dặm, chạy như điên một ngày một đêm, tốc độ như thế mà Long Cửu Huyền còn sợ không đủ nhanh, một đường hết sức quắt. Tuấn mã hí một tiếng, ra sức lao về phía trước như điên.

Nhanh lên, nhanh nữa lên, nếu chậm làm sao đuổi kịp hành trình?

Dây cương trong tay bị nắm đến gấp muốn chết, trong lòng lại không nhịn được thống khổ mà hỏi: Liễm, người không muốn gặp ta đến vậy sao?

—— tình thâm không thọ, chỉ vì ta là Thanh Phù chi tử, nên sẽ không trách thiên địa.

Khi còn rất nhỏ, người khác vẫn còn là thanh mai trúc mã, vô tư trẻ con cùng nhau chơi, ngay cả thích và ghét vẫn còn mơ mơ hồ hồ, Long Cửu Huyền đã kiên nhẫn quán triệt vui ghét của mình.

Chán ghét ngay từ đầu đã có, không quen nhìn bộ mặt lạnh băng băng của người kia, không chịu được tính nóng nảy của y, ghét nhất chính là người kia đối hấn luôn luôn có một loại cảm giác xa lánh khó hiểu. Hấn đã hoài nghi từ sớm, người kia có lẽ vốn không phải phụ thân của hấn, chẳng qua là mượn danh phụ thân ức hiếp hấn mà thôi. Cho nên, trong tâm nhân nhỏ hẹp của Cửu Huyền đã tràn đầy đại kế hoạch chống đối y, một khi có cơ hội liền thực hiện.

Thời điểm đó, hậu viện có trồng một hồ phù dung, mùa hạ hàng năm phù dung nở rộ như ca, mờ ảo lưu luyến ngâm xương trong sương sớm và sương chiều.

Người kia thích phù dung, mỗi khi nhìn thấy hấn đều ngẩn người, dung nhan mỹ lệ hàm tiếu vô ngữ cố ý vô tình toát ra ôn hoà cùng lưu luyến Cửu Huyền chưa bao giờ thấy qua, tiểu địch nhân liền bắt đầu ấp ủ kế hoạch của mình.

Kế hoạch lâu dài rốt cục vào một hoàng hôn cuối hè được thực thi, ngày đó, Cửu Huyền thừa lúc người kia không ở đây, một phen đốt hết hoa sen trong hồ. Hấn đem dầu đổ vào trong nước, nhìn một khối màu bầy sắc rực rỡ vô thanh vô tức nổi trên mặt hồ liền hưng phấn phóng hỏa, vụt một tiếng, ngọn lửa yêu hồng lập tức theo mặt nước rực lên, nuốt sạch loài thực vật thủy sinh này. Phiến lá xinh đẹp nổi trên mặt nước bị cháy kêu lách tách, đóa hoa mảnh mai bị hơi nóng hun đúc, lập tức cháy vàng héo quắt.

Ánh lửa đỏ như ráng mây, trò đùa thành công đã cho tiểu hài tử cảm giác thỏa mãn to lớn, tới khi ánh lửa cùng sắc trời đồng loạt u ám dần, hấn mới nghĩ đến bản thân đã thật sự gây họa. Theo như tính cách và tâm tình của người kia, nhà này xem ra không thể ở nữa.

Vì thế vào tối đó, hấn đem theo mấy món đồ yêu thích, bỏ nhà ra đi.

Một con dao nhỏ bằng gỗ, mấy hòn đá nhỏ cổ quái, một con sư tử bằng đồng thau, còn có một cái khăn tay nghe nói là của mẫu thân lưu lại, tất cả đều là những món Cửu Huyền trân trọng nhất, cho dù là trốn khỏi nhà cũng không bỏ được. Đáng tiếc có một thứ hấn đã quên mang theo — bạc.

Vào tuổi đó, Cửu Huyền vẫn chưa để ý đến công dụng kỳ diệu của bạc, lang thang một ngày, thấy người ta dùng bạc trắng mua đồ ăn mới nhớ tới bản thân từ đêm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì, mà trên người cũng không mang theo vật gì đáng giá.

Nằm trên bậc thềm cẩm thạch ngoài cửa một nhà giàu ngủ qua đêm, ngày hôm sau lại bị người trong nhà xua chó đuổi suốt một đường.

“Xú tiểu tử, đi ngủ cũng không nhìn chỗ, nơi này là nơi người có thể ngủ sao?” Quản gia bộ dáng hung thần ác sát quát.

Chó của nhà quyền quý thực biết coi người, đối với người chủ ghét thì đặc biệt dữ. Hiện tại có chủ nhân ở sau lưng sai bảo, lại càng điên cuồng sủa theo.

Cửu Huyền đáng thương trốn thoát được người truy đánh nhưng trốn không thoát chó dữ người nuôi. Mất thấy một chân sắp bị con chó đuổi theo cắn trúng thì đột nhiên nó giựt mình dừng lại. Động vật trời sinh đối với nguy hiểm có một loại trực giác kỳ diệu, mấy con chó tựa hồ cảm thấy có một người lợi hại đang đến, nên đều co rụt sợ hãi.

Cuối đường có một người đang từ từ đi tới, bạch sa tựa như sương sớm. Mi mục như được nét bút tỉ mỉ họa thành, thanh thanh tú tú, trên gương mặt như thanh từ là hàng mi tựa như viền sơn ẩn dưới hàng tóc mai, đầu mi che mất một đôi mắt xám bạc.

Mái tóc một màu trắng thuần, từ xa đi tới, liền giống như một đám mây lúc ẩn lúc hiện rủ xuống bên vai.

Người kia nhìn về phía bọn họ, ánh mắt vẫn kiêu ngạo như thường ngày, giống như trên đời này không có thứ gì có thể khiến y để mắt.

Quả nhiên vẫn là như thế không coi ai ra gì! Cửu Huyền cảm hận nghĩ thầm. Hắn thật sự đã quên tình cảnh chật vật hiện tại của mình, phía sau là một đám người lẫn chó hung thần ác sát, trước mặt lại là người hắn không muốn gặp nhất. Muốn hắn chạy tới tìm kiếm bảo hộ có đánh chết hắn cũng không làm. Kết quả là hắn tựa như giận dữ đặt móng ngòi xuống đất.

Nhiều lắm, người kia kiềm chế cơn giận sắp phát tác, thản nhiên nói: “Còn không lại đây, bị chó đuổi theo vui lắm sao?”

Cửu Huyền còn chưa trả lời, đám người đuổi theo đã mở miệng mắng: “Xú tiểu tử, còn dám chạy, mới sáng sớm đã lên lút trốn ở cửa nhà người ta, không phải ăn trộm thì chính là ăn mày, không giáo huấn người một trận sao có thể thả người được.” Ngắc đầu lại hướng người phía trước quát: “Uy, tên chặn đường kia, người là gì của tiểu tử này? Tốt nhất là đừng có quan hệ với hắn, bằng không sẽ cho người xem! Nên biết rằng chúng ta...”

“Câm miệng!” Thanh âm không lớn lại trầm tĩnh hữu lực, nhất là ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng sắc bén như dao, giống như đem người từ đầu tới đuôi chém đứt, làm tên đang mắng chửi sợ tới mức thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi.

Chậm rãi đi đến bên người Cửu Huyền, bạch y nhân hừ một tiếng, ngắc đầu lên nói: “Tiểu hài tử nhà ta thì sẽ do ta quản giáo, làm sao đến phiên các người xen vào?” Sau đó lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, làm mấy con chó đều ô ô co rụt lại đằng sau.

“Người...”

Mấy người kia còn muốn cãi lại thì chỉ thấy hắn tùy tiện giơ tay lên, ầm một tiếng, phân nửa bức tường cách đó một trượng đã đổ sụp, dường như bị chưởng lực xé không gây chấn động mà sụp.

“Ta hiện tại tâm tình không tốt, muốn quản giáo nhi tử của mình một chút, nếu không muốn gặp họa thì lập tức cút cho khuất mắt ta!” Nói không chút gợn sóng, vẻ mặt cũng không chút biểu tình, thế nhưng lại hiệu quả vô cùng.

Những người đó sợ tới mức mặt như màu đất, hai ba cái đã trốn không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nghĩ đến việc sắp phải đối mặt với cơn tức giận của người này, Cửu Huyền thà để cho đám người kia bắt về còn hơn.

Thế nhưng, lại không có...

Trộm nhìn người một câu cũng không nói đã kéo hắn đi, Cửu Huyền trong lòng kinh ngạc cực kỳ: y không phải đang nổi giận sao? Mình đã thiêu rụi vườn hoa bảo bối của y mà...

“Người cũng thật là yếu kém, bị người ta rượt đuổi đầy đường. Không có bản lĩnh còn học người khác bỏ nhà ra đi...” Thấy Cửu Huyền dùng ánh mắt nhìn trộm mình, y hung hăng gõ một cái lên đầu hắn, lên mặt giáo huấn.

“Ai mượn ngươi lo!” Cửu Huyền xoa xoa chỗ đau, đánh chết cũng không nhận sai.

“Về sau ta sẽ dạy kiếm thuật cho ngươi.” Trầm mặc một lúc, người kia bỗng nhiên nói.

“A?” Có chút phản ứng không kịp, Cửu Huyền nhìn khuôn mặt vẫn như trước không có biểu tình gì.

Y chẳng lẽ thật sự không giận ta? Bình thường không phải đã sớm nổi bão sao?

“Để tránh sau này lại bị người ta truy đánh như kẻ trộm, làm mất mặt ta.”

“Ta làm mất mặt chỗ nào chứ?!” Cửu Huyền có chút thẹn quá thành giận kêu lên.

“Đúng rồi, ta còn phải chậm rãi nghĩ cách báo thù cho mấy bông phù dung nữa.” Nghĩ nghĩ, khoe miệng người nọ nhếch thành một nụ cười ác ý: “Bất quá vẫn còn nhiều thời gian mà, đúng không, nhi tử?”

Ông một tiếng, da đầu trở nên tê rần, Cửu Huyền trong đầu bắt đầu mẩn một ngàn lẻ một lần: Máu lạnh! Ác bá! Cầu tặc lòng dạ hiểm độc! %*&@*(&\$# ...

Từ ngữ mẩn chữ thao thao bất tuyệt một đường trôi chảy như nước sông Hoàng Hà.

Trong lòng mẩn đến vui vẻ, vô tình đụng phải xiêm y người kia, Cửu Huyền không khỏi a một tiếng. Ông tay áo lướt qua hai gò má ẩm ướt lạnh lạnh, giống như đi đường suốt đêm bị sương thấm ướt.

Chẳng lẽ y tìm ta một ngày một đêm sao? Nhịn không được ngẩng đầu, nhìn một bên mặt thanh tú bình tĩnh của người kia, lần đầu tiên, Cửu Huyền dùng tâm trạng không chán ghét không phẫn nộ xem kỹ người trước mắt. Có chút nghi hoặc, lại có thập phần không tin, người kia sẽ có lúc đối tốt với người khác sao? Hình như ngoại trừ đám hoa đáng ghét kia, chưa từng thấy y biểu hiện thái độ ham thích với thứ gì. Còn tưởng rằng y là đồ máu lạnh.

Bởi vì tay của người kia không bao giờ có độ ẩm mà luôn lạnh lạnh, khiến cho tiểu hài tử liên tưởng tới ma quỷ trong chuyện xưa.

Nhưng có lẽ y cũng không đến mức vô tình như trong tưởng tượng...

Bắt đầu từ ngày đó, Cửu Huyền tám tuổi chuyện hiểu chuyện không đi giải thích một việc, cũng từ lúc đó ánh mắt của hắn luôn dõi theo một người. Chán ghét cùng yêu thích ở trong lòng tiểu hài tử vốn không có ranh giới rõ ràng, cho dù có cũng không phải nhất định bất biến.

Có đôi khi vào lúc chưa hiểu được thích là gì thì tâm đã bất tri bất giác thích mất rồi...

Thế sự khôn lường, năm tháng như thoi đưa.

Những ngày sau này thiếu đi phụ tử tranh đấu trôi qua rất nhanh, đến khi Cửu Huyền lớn thêm một chút, người kia thật sự dạy hắn luyện kiếm.

Rừng trúc phong ấn, thúy ảnh trùng trùng lay động, thanh âm sần sật.

Tư thế múa kiếm của người kia rất đẹp, Long Cửu Huyền thật khó mà tin được trong thân thể yếu ớt như vậy lại ẩn chứa sức mạnh to lớn như lôi đình, mỗi chiêu mỗi thức đều dấy lên một trận gió lớn, trong chu vi mười trượng, lá trúc cuồng vũ như phi đao, chân khí khiến cho người khác không mở mắt được. Thế nhưng trong tay y cầm chỉ là một đoạn thúy trúc, lại có thể cử khinh nhược trọng, biến nó thành như huyền thiết kiếm nặng nề cổ xưa.

Thu kiếm, xoay người, đứng yên.

Thật lâu sau, phiến lá như đang múa xung quanh y mới từ từ rơi xuống, nằm thành một vòng tròn.

“Thấy rõ chưa? Đây là kiếm pháp Hồ thần vương dùng năm đó, hẳn là danh gia sử kiếm. Tuy rằng ta rất khinh thường thái độ làm người của hắn, nhưng đúng là không thể không thừa nhận, kiếm pháp của hắn quả thật không ai có thể qua mặt. Ta sở trường dùng đao, nhưng đối với người mà nói, đao quá mức bạo ngược không như kiếm ung dung rộng lượng, người bản thân sát khí rất nặng, sử dụng sẽ quá mức sát hại.” Hắn vẫy vẫy thanh trúc trong tay, huyền ảo biến ra một chuỗi lục ảnh không ngừng. “Nhìn cho kỹ, trong kiếm pháp của Hồ thần vương, cử khinh nhược trọng, cử trọng nhược khinh, linh hoạt cùng ngưng trọng đều có đủ, chiêu số biến hoá khôn lường, ý thái ung dung trầm tĩnh.”

“Thế nào? Thấy rõ chưa?” Y quay đầu lại hỏi một câu.

Lắc đầu, Long Cửu Huyền chậm rãi nói: “Chưa.”

“...”

“Hảo, ta biểu diễn lại từ đầu một lần. Xem cho kỹ.”

Lại là lục ảnh trùng trùng, trúc điệp phi vũ. (lá trúc như múa)

Long Cửu Huyền nhìn không dứt, giống như đang chăm chú nghiền ngẫm, sự thực là mấy chiêu này một chiêu hắn cũng không để vào lòng.

Cuối cùng, y thu chiêu lại hỏi: “Thấy rõ chưa? Kỳ thật đi đi lại lại cũng chỉ có mấy chiêu thôi.”

“... Chưa.”

“...”

“Đừng có ngốc ở đó, dụng tâm nhìn kỹ đi!” Người kia bắt đầu mắt kiên nhẫn.

Cảnh trúc trong tay y múa càng lúc càng chậm, nhưng vẫn kích khởi từng trận gió mạnh.

Lần này múa ước chừng mất hơn hai lần thời gian so với lần trước.

“Chậm đến như vậy người hắn là học được rồi?”

“... Vẫn chưa...”

“... %^%&*... Lần thứ tư...” Long Cửu Huyền nghe thấy y nghiêng rằng nghiêng lợi nói thẳm, sau đó lại cam chịu múa tiếp.

...

“Như thế nào? Lại đây, người trước tiên luyện một lần cho ta xem.”

Cầm lấy huyền thiết kiếm nặng nề, Long Cửu Huyền chưa sử được mấy chiêu, sắc mặt người kia đã muốn đen hơn mây đen trên trời.

“Ta tuy rằng không yêu cầu người phải đạt tới phong thái phóng khoáng phi dương như Hồ thần vương, nhưng ít ra cũng phải múa được ung dung trầm tĩnh, tự nhiên tự tại. Nhìn bộ dáng hiện tại của người xem, giấu đầu rụt đuôi, úy thủ úy cước, so với đạo tặc còn giống đạo tặc hơn. Quên đi, ta luyện lại từ đầu một lần, người chăm chú nhìn cho ta. Không chỉ nhớ kỹ chiêu thức mà còn phải chú ý thông hiểu chiêu số, khí chính tâm thuận như hành vân lưu thủy.” Mắng thì mắng, y vẫn kiên nhẫn dạy hắn.

Lần thứ năm, lần thứ sáu, lần thứ bảy...

“Ngu ngốc ———— “

“... Lần thứ mười, nếu còn không học được, người đi ra trấn chơi đại đao luôn đi!” Nhìn thiếu niên trước mắt vẫn như cái đầu gỗ đứng sững tại chỗ, người kia bắt đầu nổi điên, chút kiên nhẫn ít ỏi đều bị nảy giờ múa đi múa lại tiêu hao hết không còn gì.

Chừng như để cho hả giận, người kia đem cảnh trúc múa đến thủy tiết bất thông, chiêu số sử cực nhanh, khi thu chiêu, lá trúc vũ động bên người vẫn còn đang chậm chậm tung bay rất lâu.

“Thế nào?”

“...” Long Cửu Huyền ngoại trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc.

“Quên đi, người đi học chơi đại đao được rồi, ta dạy không được người!!” Kiên nhẫn cùng tính tình hòa hảo rốt cục đã bị lấy hết sau vô số lần múa đi múa lại vô ích, gương mặt người kia giờ đã muốn tức giận đến trắng bệch, đầy bực mình ném thủy trúc trong tay, phất áo bỏ đi.

Trầm mặc...

Thiếu niên vẫn lẳng lẳng nhìn theo bóng lưng của y, mãi đến khi bộ bạch y kia xa khỏi tầm mắt biến mất, mới rút thiết kiếm nặng nề bên cạnh lên.

Liếc mắt nhìn thanh kiếm lướt nhẹ như bay kia, chỉ thấy hắn tùy ý vươn tay, nâng kiếm, ngưng thần, kiếm khí lợi hại xuy một tiếng đâm thẳng ra, nhẹ nhàng chém rách không khí trong lành xung quanh, vẽ ra một đạo dấu tích màu trắng như mây mù.

Một kiếm vừa xuất, quỷ thần đều kinh. Mặc kiếm (kiếm đen) hóa thành một đạo hắc long, giương nanh múa vuốt, bay lên cao, kiếm phong như long ngâm (rồng hồng), gào rít trong rừng trúc xanh biếc, tán loạn quay cuồng.

Xoay tay lại, thu kiếm, hắc long thoảng chốc lại ẩn nấp dưới kiếm, tất cả giống như chưa từng xảy ra.

Chỉ có trên gương mặt trẻ tuổi của thiếu niên nhẹ nhàng hiện lên một tia cười, có chút ngạo khí non nớt, cũng có chút tự tại phần khởi của thiếu niên đặc chí.

Chậm chậm, gió lại bắt đầu ở trong rừng tự do tự tại thổi qua.

Vào năm mười ba tuổi, Cửu Huyền đã học xong bộ kiếm pháp kinh thể hải tặc, cũng học được làm thế nào không chút dấu vết giấu diếm thực lực của mình. Dù cho trong mắt người kia vẫn là một hài tử ngốc như đầu gỗ, nhưng hắn không hề để ý, có thể khiến y dạy hắn thêm vài lần, ngốc một chút có là gì?

Lại qua vài năm, tiểu hài tử lớn rất nhanh, Long Cửu Huyền mười sáu tuổi đã là một thiếu niên cao lớn rắn rỏi, tuấn kiệt hơn người. Dáng người cao to anh dũng, khuôn mặt lãnh sát, khí chất tàn bạo, tựa như con sư tử đúc bằng đồng thau, ở chúng sinh bình thường lưu quang dật thải (tỏa sáng rạng ngời), trầm mỹ phi thường. Người như vậy mỗi ngày đi ở trên phố đều khiến một đồng lớn một đồng lớn nữ tử mắt hồn lạc phách. Nhưng hắn chưa từng đáp lại bất cứ ánh mắt ái muội nào của nữ tử, vào lúc người khác vẫn còn đang chìm trong mối tình đầu thì hắn đã sa vào một tình yêu cấm kỵ.

Không biết là thích từ khi nào, chỉ biết mỗi lần nhìn về phía ánh mắt người nọ đều thấy nhiều điểm bất đồng, sau đó bắt đầu làm chút chuyện khiến cho người nọ không hiểu gì cả.

Có đôi khi, Cửu Huyền sẽ cố ý đứng ở sau người đó lén so sánh, vì mình cao hơn y rất nhiều mà âm thầm vui sướng.

Ban đêm, Cửu Huyền thường đợi sau khi người kia ngủ mới bắt đầu luyện kiếm, mặc sắc lưu quang trong đêm tối tung bay, lưu chuyển, làm bạn với ánh sáng tinh nguyệt trên trời cùng ánh sáng đom đóm trên mặt đất, hắn tha thiết kỳ vọng mình có thể mạnh hơn người kia.

Lúc nhỏ, vô số lần nhìn thấy thân hình người kia hắn đều không chút sợ động. Hiện tại ngẫu nhiên thoảng nhìn liền mặt đỏ tới mang tai, nhanh như chớp lẩn tránh thật xa, trốn ở chỗ người đó không thấy, bưng từng thùng từng thùng nước lạnh thô bạo dội lên đầu.

Thiếu niên vừa mới trưởng thành, chung quy sẽ vì một chút biến hóa mà đặc chí, vì một chút xuất sắc mà nháy nhót không thôi, lại cũng khó tránh bị dục vọng đột nhiên xuất hiện làm sợ.

Khi nào thì biến thành ngay cả mình cũng sợ hãi? Là lúc phân không rõ thích và yêu, kính sợ và dục vọng, trong lòng chỉ còn kinh hoảng và bất an.

Nhưng mà người thay đổi chỉ có Cửu Huyền, người kia tựa hồ chưa từng có thay đổi.

Dung mạo như trước, cảm giác như trước, tính tình lãnh ngạo như trước. Dấu vết năm tháng đâu? Mười mấy năm qua vẫn một mực như trước. Thời gian trên thân người đó dường như bất động, tựa như sông băng một mảnh tĩnh mịch.

Cửu Huyền rất sợ đi tìm nguyên nhân trong đó, sợ rằng nếu biết được, cuộc sống vô ưu vô lự này sẽ bị phá vỡ.

Chỉ cần giữ nguyên tình trạng như bây giờ là tốt rồi, ta cái gì cũng đều không muốn biết...

Giang Nam tháng ba, khi cây mơ đã vàng, là lúc cơn mưa kia dịu dàng nhất, vũ ý miên miên, không tiếng động rơi xuống anh đào đỏ thắm, ba tiêu (chuối tiêu) xanh lục.

Người kia thích mưa, những giọt nước đến từ bầu trời này sẽ khiến y nhớ đến rất nhiều chuyện cũ trước kia, rất nhiều ngày tháng tiêu dao tự tại. Ngắm vết rêu xanh thắm trong mưa bụi, nghe tiếng mưa rơi đập lên mái ngói đan xen nhau giống như kim qua thiết mã (ngựa sắt giáo mác), trống trận tề minh (trống trận trời lên), y sẽ có loại khoái ý tung hoành sa trường, hào khí can vân.

Vào những lúc này, nguyên thần đã quen đăng vân giá vụ, hô phong hoán vũ sẽ ở trong thân thể phàm nhân rục rịch, như muốn hóa rồng bay đi nhớ tới bạo vũ (mưa lớn) tẩy lười đao, máu kia hóa thành từng sợi tơ đỏ theo gió uốn lượn chảy xuống, huy đao lướt qua, cương khí bén nhọn chém rách tầng tầng màn nước, trong nháy mắt quyết định thắng bại, mỉm cười chém lấy đầu người, như thế nào thoải mái tung hoành? Như thế nào tiêu diêu tự tại? Mà hiện giờ y lại chỉ có thể ở trong mưa an ủi linh hồn hiếu chiến của mình.

Mũi đảo bị phủ kín, thiên đảo Lôi Nha đang ngủ vùi trong vực sâu của Đông hải chắc cũng cảm thấy tịch mịch.

Cửu Huyền lại không thích mưa, vì vậy vào những lúc như thế hắn sẽ vội vàng cầm ô tìm y khắp nơi.

Mưa đập vào cây chuối, lá chuối trong sân rất xanh, giữa một màu xanh dày đặc thấp thoáng vài điểm đỏ thắm, chính là mấy nhánh anh đào xiêu vẹo mọc lên, tại vạt khóm xanh hiện ra xuân ý.

Trong sân trồng một hồ phù dung, chưa tới mùa hoa nở thì chỉ có một hồ ngọc như phi thủy, bày ra từng hạt ngọc lưu ly lỏng lánh rơi xuống từ trời. Tiếng mưa rơi đĩnh đĩnh đông đông như dao cằm (đàn cằm), như họa tranh, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc trong trẻo hoặc mãnh liệt, như đang tấu khúc nhạc của trời.

Cửu Huyền luôn có thể tìm thấy y ở một góc nào đó trong sân, nhìn y ngẩn ngơ ngắm lá xanh đầy hồ, dầm mưa suy nghĩ chuyện không ai có thể biết.

Những lúc đó hắn sẽ lẳng lặng đi tới, mở chiếc ô giấy sáu mươi bốn nan tre, giúp y che khoảng không ướt sũng.

“Ta không cần!”

Mỗi lần đều như thế cự tuyệt, xoay người, rời đi.

Long Cửu Huyền vĩnh viễn không hiểu lý do y cự tuyệt, cũng như hắn vĩnh viễn không đoán ra tâm tư của người đó. Thiếu niên huyết khí phương cương làm sao hiểu được hào tình tráng chí của rồng nơi biển sâu?

Nhưng hắn có kiên trì của hắn.

Đến năm mười tám tuổi, Cửu Huyền đã không còn phiền não về khác biệt giữa yêu và thích, hắn chỉ mong ước vì người kia giương ô, nhìn y mưa gió vô ưu. Hắn trung thành với quyết định của mình, cho nên dần dà đã hình thành một thói quen.

Sau đó người kia đi mất, Cửu Huyền nhớ rõ lần cuối cùng mình vì y giương dù, vừa tròn mười ba ngày kể từ lúc y không từ mà biệt.

Sau khi người kia đi khỏi, có một quãng thời gian rất dài Cửu Huyền không bước chân ra khỏi nhà.

Căn phòng của người kia được thu dọn rất sạch sẽ, hoa phù dung trong bình được thay mới mỗi ngày, cái ghế trúc y thích ngồi được lau chùi sạch không còn hạt bụi, như trước được đặt ở chỗ y nghỉ ngơi mỗi ngày, trong khu vườn y từng đi dạo, tất cả hoa hoa thảo thảo đều được chăm sóc đến sinh trưởng tốt tươi...

Tất cả của tất cả đều như trước khi y đi, Cửu Huyền bình tĩnh mà vô vị giữ gìn nơi hai người chung sống, hắn luôn nghĩ có lẽ sẽ có một ngày người kia bỗng nhiên quay trở lại.

Nhưng mỗi khi trời mưa, Cửu Huyền sẽ bắt đầu hoảng hốt, vừa nghe thấy tiếng mưa rơi đĩnh đĩnh bên ngoài sẽ không tự chủ được chạy ra ngoài, cầm cây dù giấy tìm y khắp nơi.

Trong sân vẫn như trước chuối xanh đào hồng, đôi khi hắn sẽ cho là mình nhìn thấy thân ảnh cao ngạo lãnh tịch kia lóe lên cạnh hồ nước lá xanh tươi tốt, chờ đến khi hắn kích động chạy qua thì chỉ còn lại một hồ nước xanh thắm cùng mặt đất đầy mưa.

Tay buông lỏng, dù rơi xuống, hắn thất vọng như đã đánh mất, đứng ngơ ngẩn trong cơn mưa dầm không ngớt, đau đớn chấp nhận một sự thực: người kia thật sự đã đi rồi, sẽ không bao giờ trở về nữa...

—— ta đi rồi, không cần tìm ta...

Làm sao có thể làm được? Luôn tin tưởng, đời này quan trọng nhất là như vậy, cho nên dù biết rõ đã mất, nhưng vẫn không ngừng đi tìm, đi tìm, chẳng sợ phải tìm cả đời...

Nhớ lại thời thơ ấu, lên trần trên nghe người ta kể chuyện xưa. Trong chuyện xưa có một loại trùng rất kỳ diệu, gọi là Thanh Phù trùng.

“Thanh Phù trùng đó, coi trọng nhất là huyết thống, giữa mẹ con có liên hệ rất kỳ diệu. Nếu người bắt Thanh Phù con cùng Thanh Phù mẹ, giết Thanh Phù con, đem máu của nó về lên trên đồng tiền, như thể

khi người xài tiền có vẽ máu Thanh Phù này, chỉ cần Thanh Phù mẹ còn ở trong tay người thì tiền đó sẽ tự động quay trở về. Đây chính là cái gọi là sử dụng không hết, sinh sôi không ngừng...”

Có lẽ ta chính là Thanh Phù con, mặc dù đã chết, nếu máu còn chưa hết vẫn sẽ liều lĩnh đi tìm bằng được, chẳng sợ cách thương hải tang điền, chẳng sợ khó khăn trên đường tìm người.

chương này dài hơn mấy chương kia một nửa

đọc xong thương anh Huyền quá, cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn cả ngày

9. Chương 9: Thanh Phù Chi Tử

Mưa xối xả, mưa như trút nước.

Trên sơn đạo lầy lội, một con ngựa phi như bay giữa màn mưa đang trút xuống, nước mưa đập mạnh đến mức người không mở mắt được, thế mưa cuồng liệt như mang theo áp lực vô hình, ý đồ đem nhân sinh trong lúc đó áp đổ. Mặt đất rất trơn, bùn sinh ngập đầy, dần dần ngập thành ao nước.

Trong lúc chạy, vó ngựa làm bắn lên từng đám bọt nước vàng đục, tuần mã muốn bảo trì tốc độ dưới thời tiết xấu như thế này đã là rất khó, vậy mà người cưỡi ngựa còn một đường quất roi, nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Bỗng nhiên một tiếng hí vang, chân trước của ngựa bị trượt, toàn bộ thân ngựa mất cân bằng, một tiếng bạch trầm đục, con bảo mã ngày đi ngàn dặm nặng nề ngã trên mặt đất, người cưỡi ngựa trở tay không kịp, không kịp chụp điều khiển bị mất khống chế, chỉ kịp phi thân lên, thân hình bình ổn đáp xuống ngoài ba thước.

Tốc ướt đầm dính vào mặt, xiêm y trên người đã không tìm ra được một chỗ khô ráo, cách màn mưa, Cửu Huyền yên lặng nhìn ái cầu (ái mã) ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng sâu thẳm.

Chân trước của ngựa đã bị thương, tuy rằng không nghiêm trọng nhưng không còn khả năng chở người chạy nữa. Hơn nữa, chân đã chịu qua một lần tổn thương dù có thần câu (thần mã) ngày đi ngàn dặm này cũng không thể hồi phục lại thần tốc như trước. Đối với một thiên lý mã, nó đã hoàn toàn tàn phế.

Có lẽ cảm thấy được tâm ý của chủ nhân, thần câu vốn có linh tính liền giãy giụa, kiệt lực muốn đứng lên, kèm theo một tiếng hí bị thương, nó một lần lại một lần té xuống mặt đất. Rốt cuộc đến một lần cũng không đứng dậy nổi, nhưng vẫn cố gắng đầu ngẩng cổ, con người màu đen như chuông đồng nhìn về phía chủ nhân của mình, ôn hòa mà ai thiết.

Nó là ái mã của Cửu Huyền, từng theo hần đi qua rất nhiều nơi, khi hần không ngừng tìm kiếm đuổi theo dấu chân người kia, là con ngựa trung thành này cùng hần một đường trèo non lội suối, từ nơi hoang vu tới chốn phồn hoa.

Hần không đành lòng bỏ lại nó bây giờ, nhưng nếu không làm như vậy, hần làm sao có thể đuổi kịp bước chân người kia?

Muôn vàn suy nghĩ, quyết định lại chỉ trong chốc lát. Cửu Huyền dừng một chút rồi dứt khoát xoay người, bước nhanh về hướng quan đạo, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Tầng mây nặng nề áp càng thấp hơn, thế mưa dày đặc khiến người không thở nổi, tứ phía u ám không có ánh sáng chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy từng tia sét tím hồng đánh xuống từ phía chân trời, tiếp theo là tiếng sấm rền vang từ phía trước truyền đến.

Bỗng con tuần mã kia ra sức gắng gượng, hướng về phía người đã đi xa phát ra một tiếng hí dài, Cửu Huyền không khỏi chấn động, dốc sức chạy như điên, thân ảnh màu xám thoắt chốc như hóa thành một mũi tên bắn thẳng vào màn mưa dày đặc.

—— Trên thế giới này mọi thứ ta đều có thể buông tay, chỉ có một người, quyết không thể bỏ.

Liễm, Liễm...

Đã là đầu xuân, thuyền đi qua các nơi, một đường hoa hồng liễu lục, thảo trường oanh phi. (hoa hồng liễu xanh, cỏ cao chim oanh bay lượn, nói chung là chỉ cảnh sắc mùa xuân)

Như thủy xuân quang, như họa giang sơn, càng gần kinh thành, nhân vật phong lưu tất nhiên là có một loại phồn hoa khác hẳn.

Mặc Trần đã có chút mệt, mấy ngày nay đều chỉ nằm ở nhuyễn tháp lim dim. Thỉnh thoảng mở mắt nhìn liền thấy Vô Tâm đuổi theo sau Long đế, vẻ mặt vui mừng nhảy nhót, chỉ đông điểm tây, y phục đỏ nhạt ở trong gió nhẹ nhàng lay động, cực giống bướm trắng lượn quanh khóm hoa.

Miệng nói không thích, nhưng y thật ra bắt đầu chơi đến vui vẻ, uống ta dọc đường còn chọc y vui lên. Mặc Trần xoa xoa ngạch tể, mâu quang nhàn nhạt dừng ở trên người Long đế.

Lúc này Vô Tâm đang kéo y đến đầu thuyền xem người trên bờ thả diều. Ở thiên giới, Long đế có cuộc sống an nhàn sung sướng, hạ phàm mười mấy năm cũng cơ hồ là trải qua những ngày ẩn cư. Cho nên chút trò chơi tân kỳ hảo ngoạn của nhân gian với y mà nói là đến nghe còn chưa từng nghe nói chi là thấy tận mắt.

Hơn nữa Vô Tâm tiểu hồ ly kia, thật vất vả mới có cơ hội cùng người ngưỡng mộ đã lâu sớm chiều ở chung, tất nhiên dọc đường đi đều hao hết tâm tư lấy lòng y.

Chỉ khổ cho Mặc Trần, mỗi nơi mỗi chỗ đều phải đi xử lý hậu quả của hai nhân vật nơi nơi gây phiền toái này, một người xảo quyết lạnh lợi, một người lãnh ngạo lắm lì, đều là nhân vật không chịu thiệt thòi. Thường là việc nhỏ hóa lớn, việc lớn nháo đến cả thành mưa gió (ý là quây tung chảo). Nguyên bản dự tính thời gian dư dả, có thể ở ven đường tìm hiểu một chút tin tức của Thanh đế, cuối cùng đành phải xóa bỏ ý niệm đó, vội vàng khởi hành như chạy trốn.

Mặc Trần bởi vì đôi con người trời sinh tuyệt đẹp mê hoặc chúng sinh nên rất sợ cùng quá nhiều phạm nhân tiếp xúc, hiện tại vừa hay, bọn họ gặp rắc rối lại muốn hắn đi cùng, vui cười nói ngọt, lúc bắt đầu dĩ nhiên phải thi triển pháp thuật bình ổn nháo kịch. Một đường đi tới, người mệt nhất lại là hắn, ngay cả đôi mắt cũng ít có thời gian nghỉ ngơi, mọi thời khắc đều phải tránh né tầm mắt của người khác, cảm giác có mắt không thể nhìn này thực làm hắn khổ không thể tả.

Đợi cho đến khi cách kinh thành không còn xa, Mặc Trần đã mệt đến ngay cả hưng trí thưởng thức phồn hoa cũng không có. Chỉ cần hai tên yêu tinh gây họa một lớn một nhỏ ngoan ngoãn đứng ở trên thuyền, hắn thà mỗi ngày nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, đến động cũng không muốn động.

“Mặc Trần, chúng ta còn mấy ngày nữa mới đến kinh thành?”

Bên tai nghe được một câu hỏi không chút khách khí, Mặc Trần miễn cưỡng nâng lên mi mắt, mâu quang lưu chuyển, nhẹ nhàng liếc Long đế một cái, “Nếu các người không xuống thuyền gây chuyện nữa thì đại khái khoảng bảy, tám ngày nữa tới nơi.”

“Ai rời thuyền gây chuyện?” Long đế trên mặt một biểu tình can hệ gì đến ta chứ.

“Đúng vậy... Người không có, là ta tự mình ăn no ra ngoài rước việc vào người mà thôi. A, Vô Tâm đâu?”

“Nàng nói muốn đi vào thành tìm vài thứ.”

“...”

Tiểu hồ ly này nhất định lại đi gây chuyện... Mặc Trần ai thán một tiếng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy càng thêm ử rữ, thay đổi tư thế, muốn nhắm mắt ngủ. Ai... Sớm biết như thế, lúc trước không nên để nghị bọn họ chọn thủy lộ, thật sự là báo ứng không sai mà.

“Mặc Trần, đứng lên!” Long đế bỗng nhiên quát khê một tiếng.

Cảm giác bị người dùng lực đẩy một chút, Mặc Trần cả kinh, chống người dậy nhìn ra ngoài.

Long đế bên cạnh không biết từ khi nào trên mặt đã phủ một tầng hàn sương, hai mắt nhìn chăm chăm bờ bên kia, chớp cũng không chớp.

“Sao vậy?”

“Hắn đuổi tới...” Tiếng nói nhỏ nhỏ, thật lâu sau Long đế nhẹ nhàng thở một hơi, tựa như một tiếng thở dài. Vẫn là đuổi theo, Cửu Huyền...

Gió sông xao động, thắm đầy xiêm y màu tro, hần phong trần một mỗi, một đường tìm đến chỉ vì đuổi theo bạch ảnh như vân như tuyết trên thuyền hoa.

Người kia bước chân nhẹ nhàng, gió ở bên cạnh y phảng phất như cũng nhiễm chút khí tức thanh lãnh, một thân màu trắng tĩnh lặng, tựa như áng mây nhẹ nhàng hạ xuống giữa sông.

Là y, Liễm...

Tim, ở nơi người nhìn không thấy hơi hơi run rẩy, nắm chặt nắm tay, cũng không dừng được cả người chấn động vì vui sướng.

Rốt cục cũng đuổi kịp cước bộ của y. Cửu Huyền cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời thở dài.

“Long Cửu Huyền?” Mặc Trần liếc mắt nhìn người ở bờ bên kia, chợt nói.

Chỉ thấy Long đế xoay người một cái giống như muốn bay đi mất, Mặc Trần vội vàng một phen giữ chặt tay áo của y.

“Lại muốn giống như lần trước bỏ thuyền đào tẩu à? Không thể được.” Mặc Trần nhìn y, lắc đầu nói. “Chỉ bằng nói với hắn rõ ràng, kết thúc mọi chuyện.”

“Người nghĩ rằng ta không muốn nói sao?” Long đế tức giận bỏ tay Mặc Trần ra. “Người nghĩ lại xem hắn tin bao nhiêu? Hải tử kia từ nhỏ rất cứng đầu! Từ trước đến nay những chuyện hắn đã thừa nhận thì đừng mong hắn thay đổi.”

“Chuyện đã thừa nhận?” Mặc Trần khẽ cười, “Là người hắn đã thừa nhận chứ, Liễm a Liễm, tình cảm của phạm nhân người hiểu được bao nhiêu?”

“Ta không biết, bất quá hôm nay ta nhất định phải làm cho hắn bỏ đi ý niệm đuổi theo ta!” Đồng dạng đều là người cực vi tự ngã (ý là cái tôi rất lớn), một khi đã quyết định chuyện gì liền quán triệt đến cùng.

Nghiêm túc, kiên nhẫn mà chấp nhất, Cửu Huyền có loại tính cách như vậy cũng là do người nào đó hun đúc thành đi.

Đề khí, thả người, thân ảnh màu tro như ưng bằng giương cánh, xoạt một tiếng lướt qua mặt sông, khó khăn dừng lại ở đầu thuyền.

Nguyên tưởng rằng người thanh niên không quản ngàn dặm đuổi theo khi thấy Long đế sẽ vui sướng như điên thế nào, vậy mà lại chỉ thấy hắn nhìn không chớp mắt, đi thẳng đến trước mặt Long đế, đứng lại. Sau đó miệng mở rồi lại khép, tựa hồ muốn gọi ai đó lại không phát ra nửa tiếng, chỉ có thể si ngốc nhìn, ngẩn ngơ nhìn, giống như giờ khắc gặp lại này đã trải qua thời gian xa cách vĩnh cửu như trăm năm, ngàn năm.

Mặc Trần trong lòng bắt đầu thở dài: ánh mắt như vậy là nên dùng để nhìn một trưởng bối, một người cha sao? Có lẽ người không biết gì là Liễm mới đúng.

Từ xưa đến nay, những người yêu thương Long đế sẽ gặp kết cục gì, Mặc Trần cũng có nghe qua. Long đế đối với người mình không thích sẽ tuyệt đối lãnh khốc. Y thân là võ tướng đều xem những ánh mắt mền mọ này là sỉ nhục, cũng vứt bỏ tất cả những người muốn phủ phục dưới chân y.

Người như vậy, trừ bỏ Thanh đế Chúc Cẩm, y còn có thể thích được người khác sao?

Mặc Trần đang âm thầm vì thanh niên tên là Cửu Huyền kia lo lắng thì hai người bên này đã nằm trong trạng thái hết sức căng thẳng.

“Xem ra, vô luận ta nói cái gì, người cũng đều muốn đi theo?” Ngạc tể Long đế đã ẩn lộ gân xanh, nhìn ra được kiên nhẫn của y đã đến cực hạn.

Cửu Huyền cũng chỉ một mực mím môi, buồn rầu không lên tiếng, dùng ánh mắt quật cường nhìn Long đế.

“Hảo, ta sẽ không nhiều lời giải thích nữa, dù sao ngươi cũng không nghe.” Long đế dùng sức vung ống tay áo, ánh mắt vốn híp lại thoáng chốc mở ra, con ngươi xám bạc toát ra ý chí kiên định như sắt, “Ba chương, nếu ngươi tiếp được ba chương của ta, ta sẽ để ngươi theo ta đến kinh thành!”

Cửu Huyền nhân tình sáng lên: “Thật sao?”

“Ân, Hồ thần vương ở đây, ta có thể để hắc làm chứng.”

Nhìn thấy Long đế dùng ánh mắt lãnh liệt liếc qua, Mặc Trần cười khổ gật gật đầu.

Khi nào thì hắc lại thành nhân chứng cho phụ tử tranh đấu vậy.

Nghe Long đế nói như vậy, ánh mắt Cửu Huyền không khỏi rơi xuống người huyền y nhân vẫn luôn trầm mặc bàng quan bên cạnh. Thanh niên dùng tư thái tao nhã dựa vào nhuyễn tháp, mi mục như họa, đôi mắt tuyệt mỹ ẩn dưới hàng mi dày, lưu quang dật thải. Vào lúc hắc gật đầu, ánh mắt kia vừa vắn nhẹ nhàng xoay qua, cùng Cửu Huyền tương đối.

Cửu Huyền chấn động, tâm thần trong thoáng chốc gần như bị đôi mắt sâu thẳm như đầm, tươi đẹp như mộng kia hút mất.

Nhiếp hồn thuật quả lợi hại, Cửu Huyền lấy lại bình tĩnh, lại nhìn qua, chỉ thấy hắc bóng chốc đã tránh tầm mắt của mình.

Mới vừa rồi không cẩn thận cùng ánh mắt Cửu Huyền tương đối, Mặc Trần đã thâm kêu không ổn, lại ngoài ý muốn phát hiện định lực của y so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều. Trong lòng vừa động, liền dùng chút nhiếp hồn thuật, cư nhiên cũng không thấy có ảnh hưởng đặc biệt gì với y.

Mặc Trần bắt đầu có chút kinh ngạc, Long Cửu Huyền này xem ra cũng không phải người thường, một phạm nhân đừng nói là ngăn cản Nhiếp hồn thuật của hắc, chỉ mới bị đôi con ngươi của hắc chăm chú nhìn một chút là đã chịu không nổi. Không có đạo hạnh cao thâm và tu vi kinh niên, căn bản không có khả năng thần nhiên đối diện với ánh mắt Mặc Trần. Theo như hắc biết, trong thiên hạ có thể không sợ lực mê hoặc của đôi mắt hắc chỉ có một ít thần tiên thượng vị và đế vương của dị giới.

Long Cửu Huyền, thân thể bị Long đế dùng tam trọng long vương ấn trấn áp đến tột cùng là cất giấu một linh hồn như thế nào? Liễm à Liễm, ngươi thực chất là nuôi dưỡng cái dạng nhi tử gì vậy?

Gió sông xao động, hai người đối chướng đứng ở đầu thuyền. Mặc Trần ngồi một bên quan sát.

“Chương thứ nhất!” Long đế quát lên một tiếng, tỷ thí bắt đầu.

Chương thứ nhất đánh ra bình thường không có gì lạ, chiêu thức không có biến hóa quá huyền diệu, chỉ mơ hồ nghe thấy có tiếng sấm nổ phát ra khi tay xuất chương...

Long đế chẳng qua muốn thử xem năng lực của Cửu Huyền đã đến đâu mà thôi, cho nên chương thứ nhất này chỉ dùng tối đa nửa lực. Có lẽ, Liễm hắc cũng cân nhắc như thế nào đánh lui Cửu Huyền mà không làm cho y chịu thương tổn quá lớn.

Ai ai, làm phụ thân người ta thật là khó khăn nha.

Mặc Trần ở một bên đem tâm thần của Long đế lần mò đến nhất thanh nhị sở, quả thực nhìn rõ mồn một.

Song chương giao tiếp. Cửu Huyền thuận lợi tiếp nhận chương thứ nhất của Long đế, thân hình chỉ là thoáng lung lay.

“Chương thứ hai!” Long đế gật gật đầu, coi như là đối Cửu Huyền khen ngợi, lập tức ra chương thứ hai.

Đột nhiên chân khí kích động, tựa như phong vân cuộn cuộn đầy trời, đem mấy tầng lụa trắng trên thuyền hoa đều cuốn bay. Chương phong kia xé gió, phát ra âm thanh bén nhọn như long ngâm, nước sông bị chân khí áp bách, ở hai bên thuyền tức thì chia làm hai đạo thủy mặc.

Ở trung tâm trận gió phát ra một tiếng ba thanh thúy, hai đạo nhân ảnh một xám một bạch thân tốc hợp lại rồi tách ra ngay.

Tất cả xảy ra bất quá chỉ trong nháy mắt vùng tay, sau đó liền nghe thấy ba một tiếng giòn vang, chưởng lực của Long đế mạnh mẽ cuộn cuộn xông tới, Cửu Huyền liền dùng thân thể không chút phòng ngự của mình đỡ một chưởng kinh thiên động địa của y.

Ngân long, xuyên thẳng qua ngực...

Rất lâu trước kia, lúc người đó dạy chưởng pháp cho hắn, đã từng hỏi như vậy: “Nếu địch thủ là ta, người chắc thắng mấy phần?”

“Không có, một phần cũng không có.”

Bởi vì với y, vĩnh viễn không hạ sát thủ được.

Hai người giao chiến, chết nhất định là Cửu Huyền.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Tim đập chậm rãi, thế giới tĩnh lặng, Cửu Huyền chợt nhớ tới những chuyện trước đây, sau đó bên tai nghe thấy tiếng mưa phùn tí tách, chính là thứ âm thanh thê lương thấm đến tận xương tủy, giống như ngày y đi không từ già, chỉ còn một mình hắn giương dù, ở trong viện tử rộng lớn tìm y.

Mọi vật trước mắt có chút mơ hồ, nhưng vẫn nhận ra được Thủy Hội Viên nơi mình và y từng sống, nơi đó ba tiêu thực xanh, anh đào thực đỏ, người đó ở bên kia hồ sen, suy nghĩ chút tâm sự không ai hiểu được, không hề nhận ra mưa phùn liên miên đã thấm ướt bạch y của mình...

Dù đâu? Dù của ta đâu, Liễm, chờ ta qua đó che dù cho người...

Cửu Huyền bỗng nhiên kinh hoảng.

Tại sao ta tìm không thấy cây dù mình đem tới, y sẽ đi mất, sẽ đi mất...

“Huyền nhi——”

Long đế xuất ra một chưởng, mới phát hiện Cửu Huyền căn bản không hề vận khí bảo vệ bản thân, còn chưởng lực của y thì đã mãnh liệt phát ra không thể thu hồi. “Chết tiệt, chết tiệt, người vì sao không vận khí ngăn cản hả?”

Đã tính kỹ cùng lắm hắn chỉ bị chấn lui, tuyệt đối sẽ không bị thương, không ngờ tới...

Cửu Huyền bị chưởng lực chấn ra ngoài một trượng, dựa vào lan can, khe khẽ thở gấp, khóe miệng chảy xuống một tia máu đỏ xức mục kinh tâm (nhìn thấy mà đau lòng). Thanh âm của Long đế như bỗng nhiên đưa hắn từ trong mộng gọi tỉnh, hắn gian nan nhìn sang bên này, nhìn thấy bạch ảnh mình quẩn luyến dường như đang bay từ đầu thuyền lại đây.

Liễm, ta đỡ không được ba chưởng của người, người sẽ rời khỏi ta đi mất, quyết tuyệt giống như lúc trước...

Kỳ thật nguyện vọng của ta rất nhỏ bé, ta chỉ muốn giống như trước đây, có thể mỗi ngày nhìn thấy người mà thôi. Những chuyện khác với ta mà nói đều quá xa cầu.

Đã không còn nghe thấy thanh âm của người kia, bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi yếu ớt không ngừng, như khóc như tố, tí tách, tí tách...

Là cái gì chảy xuống vậy? Đo đỏ, rơi xuống mặt đất thê lương như hoa?

Cửu Huyền ho nhẹ một tiếng, bàn tay che miệng mở ra, một tay đỏ sẫm.

Là huyết đây mà, vẫn còn chảy ư?

Tí tách... Tí tách... Mưa ở quê nhà đang rơi xuống đây sao?

Khi nào thì mới có thể ở nơi đó vì người giương một cây dù?

Liễm...

“Huyền nhi, Huyền nhi...”

Vì lẽ gì người lại khấn trương như vậy? Ta không phải đã đồng ý sẽ rời đi sao?

Từ nay về sau thiên nam địa bắc, hình đồng mạch lộ. (giống như người xa lạ qua đường)

Lúc Long đế chạy tới, Cửu Huyền đột nhiên dùng sức kéo tay áo của y, gắt gao nắm, giống như đang nắm một thứ bảo bối trân quý nào đó, nắm đến cả bàn tay đều trắng bệch. Tay áo kia chịu không nổi sức kéo như thế, phát ra âm thanh vải lụa bị xé rách, miễn cưỡng rời ra.

Sau đó, Cửu Huyền liền cầm lấy mảnh tay áo bị xé, ngã xuống dưới chân Long đế.

Trên khuôn mặt tái nhợt như chết, có lệ như mưa, lã lã chảy xuống.

—— từ nay về sau thiên nam địa bắc, hình đồng mạch lộ.

Nhưng, nhưng, ta lại bỏ không được...

Mặc dù chỉ là hạnh phúc nho nhỏ, hy vọng nho nhỏ, cũng muốn nắm chặt nó trong tay, tuyệt không xem thường vứt bỏ.

“Đây, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có người cướp thuyền?” Vô Tâm vừa nhảy lên thuyền hoa, liền nhìn thấy chung quanh một mảnh hỗn loạn, trước mặt Long đế và Mặc Trần còn nằm một thanh niên đang bị thương.

“Đừng nói nhiều, Vô Tâm, người nhanh chóng chuẩn bị được thảo và nước sạch.” Mặc Trần thoáng nhìn Long đế nâng Cửu Huyền dậy đang muốn chữa thương cho hắn, liền vội ngăn cản nói, “Liễm, người bây giờ mà truyền chân khí của mình cho hắn là chỉ có hại hắn.”

Đội Mặc Trần cẩn thận xem xong thương thế của Cửu Huyền, không khỏi nhíu mi nói: “Nội tạng của hắn đã bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa, một chưởng kia của người long khí hiện giờ vẫn còn tán loạn trong cơ thể hắn, không đem chúng dẫn ra ngoài không được, nếu người lại dùng chân khí tục mệnh (kéo dài tánh mạng) cho hắn, chỉ có giúp hắn chết nhanh hơn thôi. Để ta làm đi.”

Long đế lo lắng nhìn Cửu Huyền, tựa hồ không tin lời của Mặc Trần, nhưng lại không biết làm thế nào cho phải, thần sắc luống cuống.

Tựa như để an ủi y, Mặc Trần mỉm cười, “Đừng quên, ta hiện giờ pháp lực mạnh hơn người rất nhiều, nếu ngay cả ta cũng trị không được thì quả thật không còn biện pháp. Đi, chúng ta dìu hắn vào trong khoang thuyền đã.”

Long đế thì thào nói nhỏ một tiếng, như là đang tự nói với mình: “Hắn vì cái gì vào phút cuối lại triệt bỏ chân khí hộ thân chứ, cái tên ngu ngốc này, rốt cuộc vào lúc tiếp chưởng đang miên man suy nghĩ cái gì?”

Trong thuyền, Vô Tâm đã dọn xong phòng, đang bề bộn điều phối thảo dược chữa thương.

Mặc Trần ý bảo Long đế đem Cửu Huyền đỡ lên giường.

“Hảo, ta hiện giờ sẽ dùng nguyên linh hồ châu chữa thương cho hắn, Vô Tâm, người ra ngoài cửa đi, canh chừng cẩn thận, không có ta gọi, không được tiến vào.” Mặc Trần hít sâu một hơi nói, “Liễm, hồ châu một khi rời khỏi cơ thể, ta liền không còn năng lực tự vệ, người ngồi xuống trước mặt Cửu Huyền, ngàn vạn lần lưu tâm không để cho sự vật khác lại đây quấy rầy. Ừm, chúng ta bắt đầu.”

Liên quan đến sống chết, không khí thoáng chốc ngưng trọng hẳn.

Mặc Trần thấy Long đế đã đem Cửu Huyền vịn tốt, liền hơi hơi khép mi mắt, ngưng thần vận khí. Chỉ chớp lát, ẩn ẩn có thể thấy trong thân thể của hắn có một đạo thất thải lưu quang (ánh sáng lung linh bảy màu), từ giữa ngực và bụng chậm rãi dâng lên, sau đó chuyển đến cổ.

Đôi môi khẽ mở, tựa hồ cố ý vô tình thở ra một hơi, phút chốc, thất sắc lưu quang mang theo một luồng khí mù mịt từ trong miệng hắn bay ra.

Thoáng chốc, quang mang chói lòa, cả gian tiểu thất đều bị tiên khí hoa quang bao phủ, ở trung tâm của lưu quang, có thể mơ hồ thấy được một viên ngọc lưu ly mặc sắc to như long nhãn, đang chậm rãi xoay tròn, đồng thời còn có thể ngửi được một mùi thơm ngát tựa lan phi lan đang chậm rãi tràn ngập.

Nguyên linh hồ châu ngưng kết vạn năm thanh tu của Mặc Trần, tất nhiên chính là thánh vật trị thương thiên hạ vô song.

Cảm giác được nguyên linh đã rời thân, Mặc Trần mở mắt mỉm cười, “Ta để hồ châu đem long khí còn thừa trong người Cửu Huyền bức đến một chỗ, tiếp đó người thừa cơ dẫn nó trở về người mình.”

“Được.” Long đế rất là phối hợp gật đầu.

Viên ngọc lưu ly mặc sắc kia giống như thần vật thông linh, trên không trung chuyển động một vòng tròn, mang theo hoa quang tiên khí bay trở về bên Mặc Trần, sau đó liền ở trên đỉnh đầu Cửu Huyền bắt đầu xoay. Quang mang lưu động, chói lòa như thần tinh (sao Mai).

Mới chốc lát, Mặc Trần lại nói: “Liêm, cầm tay phải của hần, ta đã đem long khí dẫn về tay của hần, hiện tại dựa vào người thôi.”

Long đế theo lời cầm tay Cửu Huyền, cảm giác lạnh lẽo, trầm lạnh, tựa hồ sinh mệnh đã muốn từ trong thân thể này từng chút từng chút rời đi. Cảm nhận được khí đã bị dẫn tới cánh tay của hần, như sơn tuyền róc rách trút xuống, chậm rãi hướng về chỗ bàn tay.

Càng lúc càng gần...

Vào khoảnh khắc long khí tiếp xúc đến bàn tay, Long đế dùng sức nắm chặt tay Cửu Huyền, tâm niệm tùy theo mà động, hút khí, như biển nạp trăm sông đem luồng khí kia hút qua.

“Được chưa?”

“Rồi...” Long đế nhìn Cửu Huyền một cái, khuôn mặt kia vẫn như trước trắng bệch như tờ giấy, lấy hết long khí chẳng qua chỉ tạm thời giúp thương thể chậm chuyển biến xấu, không hề giúp hần khá hơn.

“Hiện tại, ta muốn dùng chân khí giải khai kinh mạch bị tụ huyết tắc nghẽn của hần, sau khi làm xong, hần mới có thể xem như đã bảo trụ được tính mệnh. Có điều lúc đó sẽ phi thường nguy hiểm, bởi vì kinh mạch bị hao tổn, vào lúc ta giúp hần thanh lý ứ huyết, hần sẽ rất thống khổ, có lẽ sẽ không chịu nổi một mạch mà ngất đi. Liêm, người tốt nhất cùng hần trò chuyện, giúp hần tận lực bảo trì thanh tỉnh.”

Mặc Trần dùng nhu kinh ở ngực Cửu Huyền phách một cái, thân thể Cửu Huyền chấn động, “A” một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Mái tóc màu bạc, con ngươi màu bạc, mặt mũi thanh tú tựa như dùng bút vẽ nên, dung mạo mong nhớ ngày đêm kia giờ phút này lại ngay kề bên, giờ tay là có thể đụng. Hết thấy, không phải là mộng cảnh chứ?

“Phụ thân...” Cửu Huyền thì thào nói.

“Ừ... Là ta...”

Người kia dùng thanh âm trong vắt trả lời, làm cho người ta thoáng như đang trong mộng.

Cửu Huyền há miệng, mới vừa muốn nói gì thì bỗng nhiên sau lưng có một luồng lực mạnh mẽ tràn vào, tâm phách một trận đau đớn, phảng phất như có vô số con dao nhỏ ở bên trong đâm loạn. Đột nhiên, một ngụm máu muốn phun ra, lại sợ bắn xiêm y của Liêm, không khỏi cắn chặt răng cường bức nuốt trở vào.

Mặc Trần nháy mắt ra dấu với Long đế, Long đế ngầm hiểu, liền chăm chú nhìn Cửu Huyền chậm rãi nói:

“Gần đây thường nhớ tới chuyện lúc nhỏ của ngươi, không biết ngươi còn nhớ hay không? Khi đó tính cách của ngươi vô cùng bướng bỉnh, việc gì cũng đều thích đối nghịch với ta, ta nói đông, ngươi liền hướng tây. Ta kêu ngươi học bài, ngươi lại chạy vào trong thôn tìm người đánh nhau. Tính tình đã nổi danh tồi, ngươi cũng vô cùng bướng bỉnh. Từ lúc ngươi một hơi bức năm tiên sinh dạy học chạy mất, cũng không còn ai dám tới cửa dạy học nữa. Không còn cách nào khác, ta đành tự mình dạy ngươi đọc sách viết chữ. Bản thân vốn rất chán ghét mấy thứ văn nhả không thú vị này cho nên cũng không có lòng dạ dạy ngươi, làm hại ngươi hiện giờ cũng giống ta không biết nhiều chữ, thật sự là sai lầm...”

Đây là cái gì cái gì vậy... Mặc Trần mặc dù đang chuyên tâm vận khí giúp Cửu Huyền chữa thương, bất quá một bên tai rảnh rỗi đều nghe hết lời của Long đế, không nhịn được mà mỉm cười. Đây đúng là một đôi phụ tử thú vị nha.

Cửu Huyền nghe rồi lại nghe, trên mặt không khỏi lộ ra thần tình quẫn bách, giống như tiểu hài tử bị người làm trưởng bối đem tội lỗi của hắn ra quở trách trước mặt.

Long đế thấy Cửu Huyền chuyên tâm lắng nghe, liền dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Sau đó, người thừa dịp lúc ta không có nhà đốt sạch hoa sen trong hồ, lại không biết chạy đi đâu, ta lúc đó hết sức bức bối, nghĩ rằng nếu để ta bắt được người nhất định không hung hăng trừng phạt không được. Tiểu hài tử như vậy mà không quản giáo tốt, lớn lên thì còn như thế nào? Nhưng khi ta thấy người, ta rốt cuộc xóa đi ý niệm này trong đầu.”

Long đế tựa hồ khe khẽ thở dài, “Thì ra, người chẳng qua là một tiểu hài tử muốn được người khác chú ý. Là ta đã quá lơ là, ta không hiểu người thích cái gì, cũng không biết làm như thế nào mới được xem là quan tâm và yêu quý người. Khiến người cảm thấy ta lạnh nhạt với người, kỳ thật đó không phải là ý định ban đầu của ta. Ta nghĩ, có lẽ dạy người kiếm pháp, dạy người tất cả kỹ năng phòng thân, thì có thể xem là đã đối tốt với người...”

Cửu Huyền một mặt nghe lời nói của Long đế, một mặt chịu đau đớn thấu tâm, trên trán thỉnh thoảng lại xuất hiện một tầng mồ hôi. Nhưng nghe Long đế nói đến chỗ động tình, hắn không khỏi lộ ra ánh mắt say mê. Chỉ là trước mắt lại bắt đầu mơ hồ, thanh âm trong trẻo bên tai cũng dần nhẹ nhàng rồi xa, ý thức chìm dần vào trong hư vô vô biên vô tế...

“Huyền nhi, Huyền nhi!” Long đế chợt phát hiện tình huống không ổn, đôi mắt của Cửu Huyền đang sắp đóng lại, trên khuôn mặt tái nhợt bày ra thần tình an tường bình tĩnh.

“Lay hắn tỉnh lại, không thể để cho hắn ngủ! Ngủ là hết cứu.” Mặc Trần vội thúc giục chân khí, ở trong tâm mạch hắn một mạch xông tới.

“A ——” Cửu Huyền cả người run rẩy, tựa hồ vì đau đớn mà ý thức lại khôi phục được một ít.

Long đế nôn nóng, y chỉ cảm thấy một cơn tức đang dâng lên trong lòng, mạnh mẽ vươn tay nắm lấy cổ áo Cửu Huyền, kéo hắn đến gần mình, nhất thời cũng bất chấp thân phận ngũ khí, rống lớn: “Nói cho người biết, tiểu tử! Thân là Cửu huyền Long đế, ta chưa từng tiêu phí nhiều tâm tư như vậy để cân nhắc làm sao đối tốt với một người, làm sao có thể rời đi mà không tổn thương hắn. Chết tiệt, ta phiền muộn đủ rồi! Người nếu còn muốn đi theo ta, trước hết làm cho mình đừng mất mặt, bên cạnh ta từ trước đến nay không có chỗ cho kẻ yếu. Như người hiện tại ngay cả chút đau đớn cũng nhịn không được, nếu chết một cách khiếp nhục như vậy, ta chưa đến ba ngày đã quên sạch người, vậy cũng tốt, đỡ cho ta cả ngày ưu tâm ưu phế, ngủ cũng không ngon!”

“Ta...” Cửu Huyền tâm thần chấn động, hé miệng, lại ọc một tiếng phun ra một miệng máu, nháy mắt phun đầy một thân bạch y của Long đế.

Long đế bất ngờ không kịp tránh, bị người đối diện phun máu đầy đầu đầy mặt.

Thân thể Cửu Huyền đổ về phía trước, bốn phía đầy mùi máu tươi nồng đậm, sượt qua tay của Long đế rồi ngã xuống, hắn giãy giụa, trong miệng thốt ra vài từ ngữ hàm hồ.

Long đế rõ ràng nghe được một tiếng “Phụ thân”, sau đó là một câu trầm thấp, mỏng manh mà kéo dài

“Liền...”

Chẳng lẽ vẫn không cứu được hắn sao? Sinh mệnh trẻ tuổi vốn tiên hoạt (tươi sống) cứ như vậy bị mình lỡ tay giết chết? Hắn trước khi ngã xuống, rõ ràng còn giãy giụa gọi tên mình, máu của hắn, bắn vào người mình còn nóng đến khiến người hoảng sợ.

Sau đó, hắn chết rồi?

Long đế chậm rãi nhắm hai mắt, ngẩng đầu lên, máu uốn lượn chảy qua đôi mắt nhắm chặt của y, nhiễm đỏ hai gò má, sau đó tới cằm tí tách rơi xuống. Tuy rằng không thấy y lộ ra biểu tình đau thương, nhưng căn cổ trắng ngần lộ ra trong không khí, không biết vì sao lại có một loại vị đạo tuyệt đẹp mà bi thương.

“Hắn còn sống.” Trong im lặng chợt truyền đến thanh âm nhu hòa. (ô, Mặc Trần anh quả là đều =))))

Chợt cả kinh, cúi mắt liền trông thấy đôi con ngươi mỉm cười của Mặc Trần đang chuyển động có ý vui mừng mà chăm chú nhìn mình, đôi con ngươi mặc sắc ba quang lân lân, thật là mỹ lệ. “Yên tâm, hấn còn sống. Tuy rằng chưa thanh tỉnh, bất quá cũng đã bảo trụ được mạng sống.”

Long đế thở phào một cái, rồi sau đó nhíu mày: “Vừa rồi sao không nói sớm cho ta một chút? Hại ta nghĩ...”

“Ta chú ý hấn nên không chú ý đến người a.” Mặc Trần ha hả cười, thoáng nhìn Long đế một đầu một mặt đầy máu, nói, “Người vẫn là trước tiên đi thay y phục đi, bộ dạng này giống y như vừa mới chém người xong. Ta ở trong này thu dọn giải quyết tốt hậu quả được rồi.”

“Vô Tâm, Vô Tâm...” Mặc Trần cao giọng gọi. “Nhanh mang Long đế đi thay quần áo đi.”

Trước khi đi, Long đế không quên lặng lẽ nắm tay Cửu Huyền một cái, cảm giác được mạch đập chậm rãi mà có quy luật, tảng đá lớn vẫn treo cao trong lòng bây giờ mới được thả xuống.

Đêm đen như mực, phía chân trời xa xa treo vài khỏa tinh tử ảm đạm. Thuyền hoa đỗ lại ở bên bờ, gió sông rất lớn, thổi đến cây cỏ bên bờ sông phát ra từng trận âm thanh sà sạt du dương, lay động từng đợt rồi từng đợt lục đào (sóng lớn).

Mặc Trần ra bên ngoài khoang thuyền liền thấy Long đế một thân bạch y đang ở đầu thuyền lạnh lùng nhìn, giống như một đạo nguyệt quang khác trong đêm tối.

Thật lâu trước kia từng nghe nói, một thân bạch y này của Long đế ở chiến trường trên thiên giới, chính là dấu hiệu làm cho dị tộc vừa nhìn thấy đã sợ mất mật, để vương long tộc dừng mãnh thiện chiến, vừa cầm lấy thiên đao liền như biến thành người khác, lãnh liệt, quyết đoán, tàn khốc, vô tình, là Tu La lãnh diện trên chiến trường.

Từng là nhân vật “mười bước giết một người, ngàn dặm bất lưu hàng”, đối mặt sinh tử đã sớm tập thành thói quen, thế mà khi y tưởng rằng Cửu Huyền đã chết lại lộ ra thần tình gần như là bi thương. Mười mấy năm sống như phạm nhân, có phải đã để lại một ít dấu vết không thể xóa nhòa trong lòng Long đế hay không? Có phải vì thế mà khối tâm kiêu ngạo kia mới có một chút biến hóa?

Lặng lẽ đến gần sau y, Mặc Trần lên tiếng hỏi: “Đã trễ thế này còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Khi quay đầu lại, biểu tình của Long đế làm cho người ta cảm thấy có chút thờ ơ, không có trả lời, không biết y đang suy nghĩ cái gì.

“Cái này là của người đúng không? Lúc giúp Cửu Huyền thay y phục, từ trong xiêm y của hấn phát hiện được.” Mặc Trần liếc tờ giấy trong tay một cái, sau đó cười gờ lên trước mắt Long đế, “Nói thật, chữ này có chút... Khụ khụ...”

“Chữ của ta có chỗ nào không được!” Long đế một phen đoạt lấy tờ giấy, con ngươi xám bạc lúc tức giận luôn trợn đến tròn xoe, Mặc Trần vẫn luôn cảm thấy ánh mắt trừng người của y đặc biệt thú vị.

“Tuy rằng chữ không đẹp, nhưng hấn lại cẩn thận cất ở nơi gần mình nhất.”

...

Long đế rũ mi mắt, có đến nửa ngày không lên tiếng.

“Người từ từ xem, ta đi nghỉ trước. Hôm nay thi pháp giúp Cửu Huyền chữa thương, hiện giờ có chút mệt mỏi.”

“Ừm... Cảm ơn...”

“Hả?” Cái tên Long đế tính tình cực kỳ khó chịu lại hướng người khác cảm ơn? Hiếm thấy...

“Ta nói cảm ơn người cứu Cửu Huyền.” Long đế dường như có chút ngượng ngùng, ánh mắt tả hữu dao động, hắng giọng một cái lại tiếp tục nói, “Thủy chung là ta thiếu người một cái nhân tình.”

“Ha ha... Nếu người miễn cưỡng muốn nói như vậy, vậy chờ lúc ta gặp nạn, người tới giúp ta là được.” Lời nói nhỏ của Mặc Trần ở trong gió mang theo chút tiểu ý nhàn nhạt, dư âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

Chắc, con hồ ly này...

Mảnh giấy nhỏ màu vàng, chỉ viết vài chữ vô cùng đơn giản: “Ta đi rồi, chờ tìm.”

Chữ viết cuồng thảo, tựa như phù vân nơi chân trời vô câu vô thức (không thể gò bó không thể trói buộc).

Đây là lúc mình rời đi đã lưu lại cho Cửu Huyền. Không ngờ hần vẫn mang theo bên người. Giấy bị ép tới thực phẳng, trên giấy lại đầy vô số nếp gấp đan xen. Chỉ có liên tục đem giấy vò nát rồi lại vuốt phẳng mới có thể biến thành cái dạng này.

Bởi vì thống khổ, nên mới đem giấy vo thành một đồng, rồi lại không bỏ được, nên lại phải đem nó ép phẳng lại, cứ thế lặp đi lặp lại, cuối cùng vẫn là cất ở bên người.

Đột nhiên, Long đế có chút minh bạch tâm tình của Cửu Huyền... Chỉ là... y cuối cùng sẽ phải về Thủy Tinh Cung. Ở nhân gian, chung quy không thể nán lại lâu dài, thân thể yếu ớt này cũng không cho phép y dựa vào mãi mãi.

Nguyện vọng của Huyền nhi, là thực hiện không được...

Long đế nhìn chằm chằm mảnh giấy trong tay hồi lâu, nhẹ nhàng buông lỏng tay, giấy bay lên đồng thời bị một luồng kiếm khí sắc bén xé tan thành từng mảnh, điểm điểm màu vàng như điệp nhi bay tán loạn, đảo mắt tán nhập vào trong bóng đêm âm tịch.

“Người muốn đi theo, vậy cứ để người đi theo. Chỉ cần tương lai người không hối hận là được.” Long đế nhoen miệng cười, tiểu dung tựa như thanh phong lãng nguyệt thoáng chốc làm cho bốn phía sáng ngời, trong con người xám bạc thần quang đột nhiên hiện lên, màu sắc lãnh lệ khiến cho tinh tử trên trời cũng ảm đạm thất sắc.

— tuy rằng cuối cùng phải ly biệt, nhưng khi ta còn ở đây, có thể tận lực đối tốt với người.

10. Chương 10: Lưu Thủy Du Ngư Lương Tương Vong

(Nước chảy cá bơi cả hai cùng quên nhau)

Trong phòng tràn ngập dư hương nhàn nhạt, Cửu Huyền nằm yên trên giường, sắc mặt vẫn như trước tái nhợt. Cửa sổ bốn phía đóng kín không kẽ hở, sợ nửa đêm gió sông thổi vào, sẽ làm cho người bệnh chết cứng.

Long đế nửa đêm tiến vào, sờ sờ trán Cửu Huyền, may mắn, cơn sốt vì thương thế tối qua đã muốn lui. Tuy rằng người chưa thanh tỉnh, nhưng Mặc Trần cũng đã nói không còn gì đáng ngại, hiện giờ cần nhất chính là có thật nhiều thời gian tĩnh dưỡng.

Thấy hần ngủ đến an ổn, một góc chăn trắng thuần bị trượt xuống, Long đế liền quay lại giúp hần dịch chăn, xoay người khinh thủ khinh cước đi ra. Bỗng nhiên từ trong chăn vươn ra một bàn tay, dùng sức kéo y lại.

“Huyền nhi...” Long đế hoảng sợ, nghĩ là hần rốt cục đã tỉnh.

Đáng tiếc Cửu Huyền không có trả lời, mí mắt hơi nâng, ánh mắt mờ mịt, tựa hồ vẫn chưa khôi phục ý thức. Có lẽ chỉ là mơ thấy gì đó, trong vô thức bàn tay bắt lấy Long đế không buông.

Khẽ thở dài một tiếng, Long đế thấy giấy vài cái cũng giấy không ra, liền mặc kệ hần. Xem ra, nếu đêm nay hần không buông tay thì cũng chỉ có thể ngồi chờ tới sáng.

Bên này Cửu Huyền lại ngủ rất say, ánh trăng trong sáng phản chiếu lên ngũ quan như dao như khắc của hần, giữa hàng lông mày như có một cỗ anh khí bức nhân. Bây giờ mới phát hiện, Cửu Huyền và chủ nhân của thân thể này — Liễm, vô luận là bộ dạng, dáng người, hay khí chất đều không có một phần tương tự.

Cửu Huyền mười tám tuổi đã cao hơn Liễm một cái đầu, mi mục tuấn tú, cùng bộ dáng thanh tú của Liễm khác xa cả mười vạn tám ngàn dặm. Còn có đôi tay kia...

Long để nhìn chằm chằm bàn tay đang giữ chính mình một lúc lâu, thấy thế nào cũng không hề nhỏ bé.

Vì sao trước kia lại không phát giác nhỉ? Cửu Huyền và Liễm, nếu không phải được hắc cho biết trước nội tình, thì thậm chí ngay cả y cũng phải hoài nghi giữa hai người có quan hệ cha con máu mủ tình thâm hay không.

Mười tám năm trước, thiếu niên có nụ cười mơ hồ kia, dưới cơn mưa phùn bên cạnh hồ sen, đã cùng y định một kế ước. Hết thủy triều phẳng phát như chuyện mới hôm qua, hiện giờ y vẫn còn nhớ rõ một tia cười khe bên khóe môi tái nhợt kia, như phong như nguyệt, nhẹ nhàng đến không dấu vết.

Vào lúc y hạ xuống nhân gian, nhân gian ước chừng mưa lớn ba ngày. Mùa hè năm ấy, cửu hạn vô vũ (hạn hạn kéo dài không có mưa), y vừa đến, trời liền giáng xuống cam lâm (mưa ngọt, ý chỉ trận mưa sau khi hạn hạn kéo dài), bốn bề một mảnh mát rượi.

Nguyên thần của y bay lượn nơi chân trời rất lâu nhưng lại tìm không được một thân xác có thể trú ngụ. Đến hoàng hôn ngày thứ ba y rốt cục cũng cảm giác được một tia hơi thở phù hợp, liền hạ xuống đám mây, đuôi rồng xếp lại, đi thẳng đến chỗ kia.

Ban đầu y tưởng là do ánh tà dương đỏ như máu chiếu rọi nên thôn xóm này mới lộ ra một màu đỏ yêu dị như vậy. Ai biết được khi tới nơi lại nhìn thấy trong phạm vi trăm dặm chỉ toàn là phế tích. Nhiều nơi vẫn còn bốc lên khói trắng, tựa như liệt hỏa đang bùng cháy thì bị nước mưa dập tắt.

Luồng khí tức mời gọi y là truyền ra từ trong gian trạch viện lớn nhất trong thôn. Y hạ xuống, nhìn từ xa nguyên thần của y là một con ngân long to dài ưu nhã giữa lưu hà đỏ rực, mang theo thủy khí trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng ngân quang tiên khí dày đặc tiến vào trong phiến mây mù đỏ tươi.

Hoa sen sáng rực nổi bật trong mắt cùng một hồ thủy liên hồng sắc sóng sánh, thân sen yêu kiều lả lướt tựa như nữ tử có điều muốn nói mà e thẹn. Sắc hoa như lửa, mang theo ba phần màu đỏ, hai phần hỏa khí cùng một phần yêu tà không ai bì nổi nằm giữa hồ nước xanh biếc gợn sóng xinh đẹp đến kinh động xung quanh.

Hỏa sắc ngang ngược bùng nổ phản chiếu lên cả khuôn mặt trắng bệch và y phục trắng xanh của thiếu niên bên hồ.

Long đế nhẹ nhàng đáp xuống chính giữa hồ hỏa sắc. Thân rồng thu lại, biến thành một tiên nhân bạch y vũ quan.

“Là người triệu hoán ta đến?” Con người màu bạc nhìn bốn phía, ngoại trừ thiếu niên không còn ai khác, thanh âm trong vắt lạnh lùng như tuyết mùa đông vang lên.

Lông mi rũ xuống của thiếu niên nhẹ nhàng lay động, để lộ ra một đôi con ngươi đen sẫm trong veo.

Trong gió xen lẫn từng đợt hơi nóng, hoa sen như lửa, cùng ráng mây phía chân trời tỏa sáng. Giữa sự yên tĩnh bị đè nén không hiểu sao lại ngửi thấy được khí tức nguy hiểm.

“Cửu huyền Long đế diện hạ, chúng ta làm một giao dịch đi.” Nụ cười của thiếu niên trong ánh sáng mờ phi thường đậm nhạt, phi thường hiền hòa. Tiếng nói mờ ảo, tựa như chớp mắt sẽ bị gió thổi tan.

“Oa...” Hải tử trong lòng thiếu niên không biết vì sao lại hoảng sợ, bắt đầu khóc rống lên. Hoa sen đỏ trong hồ liền bốc sáng chói lọi đến nước trong hồ cũng bị ánh đỏ.

Thiếu niên dịu dàng đỡ đứa nhỏ, thuận tiện nhẹ nhàng nói:

— Vào lúc ngô nhi (con của ta, nhưng có ý khiêm nhường hơn) sinh ra, phạm vi trăm dặm đều bị yêu hỏa đốt thành tro bụi. Điều thú vị hơn, không loài nào may mắn sống sót. Mà ngay cả người trong thôn cũng không tránh khỏi số kiếp. Hoa trong hồ này vốn là bạch liên nhưng cũng bị biến thành hình dạng như hỏa diễm. Yêu hỏa tàn sát bờ bãi, không lâu cũng sẽ nuốt chửng thân thể ngô nhi không còn gì. Nhưng thủy hỏa tương sinh tương khắc, trong thiên hạ chỉ có một mình ngài có thể trấn được yêu hỏa trong cơ thể nó. Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đem nó gửi gắm cho ngài. Mười tám năm, ta nguyện dùng thế

xác của mình đổi lấy mười tám năm tính mạng vô ưu của ngô nhi, mong rằng Long đế điện hạ thành toàn cho tâm nguyện của ta.

“Thật thú vị, là một đứa nhỏ vừa sinh ra đã có yêu hỏa sao?” Ánh mắt sắc bén của Long đế nhẹ nhàng đảo qua mặt thiếu niên, “Hảo, ta dùng thời gian mười tám năm đổi lấy một thân xác có thể trú ngụ.”

Thanh âm trong vắt mà du dương thốt ra, là ước định, cũng là giao dịch.

Thế là nguyên thần khổng lồ của y bám vào trên thân của người thiếu niên tên Liễm này, khi y mở mắt lần nữa, con ngươi vốn đen sẫm đã biến thành màu xám bạc, bên trong lưu chuyển thần quang trong veo. Mái tóc đen cũng đã biến thành lưu tuyến màu bạc. Long đế nhìn quanh bốn phía, những mây cười, kiêu ngạo cùng lạnh lùng trời sinh thoáng chốc hiện lộ ra.

Đã có chút thích ứng với thể xác này, Long đế đang muốn động thân thì bỗng nhiên bên tai đau đớn, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra đứa bé trong lòng đã hết khóc, bàn tay nhỏ bé mập mạp đang kéo một lọn tóc bạc bên tai y.

“Thiếu chút nữa đã quên, còn có tiểu tử này...”

Mái tóc màu lửa đỏ lưa thưa lớt thớt trên cái đầu tròn, một đôi mắt như hồng ngọc đang đảo qua đảo lại tò mò nhìn mình.

Long đế không khỏi nhíu mày, màu đỏ này cũng thật chói mắt, cổ tình lại là màu mình ghét nhất.

Xem ra, đúng như lời Liễm nói, hài tử này có khí tức của yêu hỏa đầy mình, thật đúng là tà môn mà.

Đứa bé (ở đây nguyên văn là tha du bình, nghĩa là con của chồng trước) hồn nhiên chưa cảm giác được đôi mắt lạnh lùng phía trên đầu đang đánh giá chính mình, bàn tay nhỏ bé vẫn tiếp tục đùa giỡn lọn tóc của Long đế, vẻ mặt vui sướng tự đắc.

Ấn... Nên phong trụ yêu hỏa trên người nó trước đã.

Long đế vươn ngón trỏ, muốn điểm lên cái trán trơn bóng của tiểu hài, hài tử kia thấy có thứ gì đó đang đến gần liền buông tay không kéo tóc của y nữa, ngón tay nho nhỏ mở ra nắm vào đã ôm chặt lấy ngón trỏ của Long đế.

“Ê ê... Ta là đang muốn hạ phong ấn cho ngươi, không phải là đem tay cho ngươi chơi.” Chậc, tiểu quỷ này xem ngón tay của ta là đồ chơi. Long đế tức giận trừng hằm, ngón tay dùng sức vẫy hai cái, không thoát ra được...

Tiểu hài tử tưởng là Long đế đang chơi với nó, cười khanh khách, hai tay ôm ngón tay của y đưa đến bên miệng, cứ nhiên cứ vui vẻ như thế bắt đầu mút...

... Cắn... Cắn...

Bình tĩnh, bình tĩnh... Đại nhân không so đo với tiểu hài tử, hiện giờ mà phát hỏa thì sẽ rất mất mặt.

Long đế cố gắng cố gắng làm cho mặt mình không quá khó coi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Ngoan, ngoan, buông tay ra, đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi thứ khác chơi vui hơn.”

Không thể tưởng được lời dụ dỗ vụng về như thế lại hữu dụng, Long đế thừa lúc hài tử buông tay ra liền đem long ấn điểm lên trán nó.

Hạ xuống mảnh long lân thứ nhất, phong trụ về bên ngoài của nó hạ xuống mảnh long lân thứ hai, phong trụ yêu hỏa bao bọc trong người nó hạ xuống mảnh long lân thứ ba, long ấn kia sẽ bảo hộ thân thể nó. Bố trí đủ tam trùng long vương ấn liền nhìn thấy yêu hoa đang huyền ảo trong cơ thể hài tử dần dần tắt.

Yêu khí rút đi, bề ngoài của hài tử cũng bắt đầu biến hóa. Hồng sắc hung hăng biến mất, đôi mắt to mơ màng muốn ngủ biến thành màu xám nhạt như mèo, màu tóc cũng khôi phục thành đen bóng như bình thường.

“Tiểu quỷ...” Đúng rồi, tiểu tử này còn chưa có tên, cũng không thể gọi nó là tiểu quỷ mãi.

Thôi thì lấy một cái tên dễ gọi là được. A miêu a cẩu đúng là có chút khó nghe... Ừm...

Long để hơi trầm ngâm, nói: “Vây đi, ban cho người ngự tính (tính là họ) “Long”, ban phong hào “Cửu huyền” của ta làm tên, ừm... tiểu quý thuộc lửa, kêu người là “Long Cửu Huyền” nha.”

Tiểu hài tử không biết khi nào đã ôm lấy ngón tay của y, cười khanh khách, bộ dáng rất là vui vẻ...

Mười tám năm, còn tới mười tám năm phải đối diện với tiểu quý này...

Long để bây giờ mới nhận ra tương lai gian khổ, nhưng hối hận đã không còn kịp rồi...

Gió không biết từ chỗ nào thổi tới, đèn dầu trước giường lung lay một chút, liên diễm lập lờ. Long để đột nhiên kinh giác bản thân đã xuất thần thật lâu. Bên cạnh, Cửu Huyền đang an tĩnh ngủ say, tay vẫn nắm chặt mình.

Hiện giờ nhớ lại, Cửu Huyền lúc nhỏ thật là thú vị a, cũng ngoan hơn bây giờ. Bàn tay nho nhỏ, mập mập con mắt màu xám nhạt thích xoay tròn nhìn theo mái tóc bạc của y, khi cười lộ lên màu con người sẽ nhàn nhạt, giống như con mèo còn có thói quen thích đùa nghịch ngón tay của y nữa.

Long để hồ nghi liếc mắt nhìn tay Cửu Huyền: bộ dáng hiện giờ lẽ nào là thói quen xấu nuôi dưỡng từ lúc nhỏ?

Không lý nào, dưới ánh đèn y bắt đầu tự kiểm điểm lại phương thức dạy dỗ của bản thân.

Thuyền hoa nhẹ nhàng tiến vào sông đào, hai bên bờ sông liễu rủ như sương khói, ngẫu nhiên có một hai cây hoa đào hoa mận, hồng hồng trắng trắng, giữa lục ý mông lung tranh hương đấu sắc.

Sau khi dùng bữa, Mặc Trần theo thói quen tựa vào nhuyễn tháp gà gât. Sau giờ ngộ nắng ấm theo khe cửa sổ điều hoa lọt vào, để lại quang ảnh loang lổ trên mặt hắt, khí trời uể oải thật dễ làm người ta trở nên lười biếng.

Mấy ngày nay, thương thế của Cửu Huyền đã hơi có chuyển biến tốt đẹp, bốn người lúc này mới bắt đầu khởi hành đi đến kinh thành. Long để lo chăm sóc nhi tử của y không hề có thời gian cãi nhau với hắn. Đáng tiếc, thiếu mất một đối tượng tiêu khiển, Mặc Trần nhất thời cảm thấy buồn chán đến tởm. Còn tiểu hồ ly Vô Tâm thì cả ngày thần kinh loạn lên, không biết là đang khấn trương cái gì.

“A a a a a a a —————” Lại là một tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm Mặc Trần té xuống giường.

Từ sau khi Cửu Huyền đến, Vô Tâm thường hay phát ra tiếng thét thảm thiết kinh tâm động phách như vậy.

“Lại làm sao vậy?” Xoa xoa cái trán, Mặc Trần cười khổ nhìn nữ tử đã đuổi mất cơn buồn ngủ của hắn vô tung vô tích.

“Sao có thể như vậy... Công tử... Sao có thể như vậy...” Vô Tâm mang theo vẻ mặt cực kỳ bi thương, bước chân lộn xộn chạy tới bên Mặc Trần.

“Người lại thấy cái gì?” Mặc Trần ngậm thở dài, không cần phải nói, nhất định là nàng lại thấy cái gì không nên thấy rồi.

“Ta vừa rồi muốn đem y phục sạch vào thì phát hiện Long để điện hạ, Long để điện hạ y cư nhiên một tay cầm bát, một tay cầm thìa, đút cơm cho cái tên nào đó... Ta không tin... Đánh chết ta cũng không tin... Long để điện hạ đệ nhất thân tướng của thiên giới, Long để điện hạ ngạo khí cao sang, cư nhiên lại đi hầu hạ người khác... Trời ơi...” Vô Tâm hai mắt ngập nước, tựa hồ bởi vì bị đả kích quá độ nên đến cả thanh âm cũng run rẩy.

Lại thở dài, xem ra cần phải khiến tiểu hồ ly mền mọ Long để này hiểu rõ một việc.

“Vô Tâm à, ừm... Chẳng lẽ ta chưa từng nói với người sao?” Mặc Trần cố gắng lựa chọn từ ngữ dịu dàng, để tránh thương tổn tâm hồn yếu ớt đáng thương của Vô Tâm nhà hắn, “Long để y... đối với người mình thích sẽ có ý muốn bảo hộ cường liệt, cái này ở thiên giới không phải là điều bí mật gì. Giống như bảo hộ quá

mức của y với Thanh để năm đó khiến cho rất nhiều vị thượng tiên thống hận nhưng cũng đành chịu. Còn hiện giờ, ta nghĩ Cửu Huyền đã khiến cho ý muốn bảo hộ của Long để phát tác rồi.”

“Thích... Chẳng lẽ Long để điện hạ lại thích cái tên gốc kia?”

“Có lẽ vậy, Cửu Huyền là do Long để một tay nuôi lớn, không có khả năng không có cảm tình.” Mặc Trần mỉm cười gõ gõ đầu Vô Tâm, trêu ghẹo, “Thế nào, đổ kị với người ta sao?”

“... Ta không có...” Vô Tâm lộ ra một nụ cười tươi rói với hắn, xoay người, miệng bắt đầu lầm bầm: “Hừ hừ... Ta sẽ hạ độc trong đồ ăn của cái tên Huyền gì đó, hừ hừ, để xem hắn còn có thể lắc lư trước mặt Long để hay không... Hừ hừ... Tốt nhất là sớm quy thiên đi... Đỡ phải liên lụy đến Long để điện hạ...”

“A a, Vô Tâm, người nói cái gì?”

“Hắc hắc... Không có, công tử... Không có gì...”

Nhìn bóng dáng của nàng, Mặc Trần không khỏi lắc đầu cười khổ.

Con bé này, nếu không có gì sao lại cười lạnh suốt cả đường đến phòng ăn? Rõ ràng là trong lòng có âm mưu.

Mấy ngày tiếp theo, Cửu Huyền luôn phải chịu tra tấn, một lát thì lúc lạnh lúc nóng, một lát thì toàn thân ngứa ngáy đến khó chịu. Bốn người cùng dùng bữa, lại chỉ có một mình hắn ăn phải đồ hư. Cách kinh thành chỉ còn vài ngày đi đường, lại liên tiếp thượng thổ hạ tả làm cho vết thương đáng lẽ đã sớm lành lại bị kéo tới kéo lui, ngay cả Long để cũng hoài nghi có phải hắn thủy thổ không hợp hay không.

Cửu Huyền thì lại có nỗi khổ nói không nên lời, tuy rằng đoán được là người nào giả trò nhưng tiếc là không có chứng cứ xác thực, không tiện ở trên đầu người ta cãi nhau.

Đoàn người đi đến kinh thành nhìn như sóng êm gió lặng nhưng kì thực là trong tình trạng sóng lớn ngầm nổi.

Tường thành nguy nga kéo dài đến ngàn dặm, tiếng chuông cổ tự (chùa xưa) khoáng đạt mà xa xăm.

Gió xuân vô tình, lay động quả du rơi khắp mặt đất. Từng chuỗi từng chuỗi chuông ngọc treo dưới mái hiên cong không ngừng bị gió thổi phát ra tiếng vang. Đá ngọc trĩu xuống, lắc lư va chạm, leng keng, leng keng, tiếng vang thanh thủy lại mệnh mông không biết đã bình tĩnh bao nhiêu mộng ảo xa hoa nơi kinh thành.

Khi gió lốc nổi lên khắp nơi cuốn theo cát vàng nhuyển mịn bên ngoài cùng tơ liễu nhu mềm trong thành bay khắp phố lớn ngõ nhỏ thì càng cảm thấy xuân thành không nơi nào không có hoa bay...

Lúc bọn Mặc Trần đến nơi, toàn bộ đế đô đều lạc trong hương thơm của tháng ba, huyền ảo cùng yên lặng, cổ kính cùng phồn hoa, nghiêm túc trang trọng cùng náo nhiệt ồn ào, tất cả đều cùng tồn tại ở vùng đất dưới chân thiên tử này.

Quần phương hội (hội hoa thơm cỏ lạ) tháng ba ở kinh thành, xa như lưu thủy mã như long. (xe như nước chảy ngựa như rồng bơi, ý chỉ sự đông đúc)

Biển người khắp nơi du động, hương hoa tấn ảnh. (tấn ảnh: bóng dáng tóc mai)

Để Vô Tâm và Cửu Huyền hai tên tiểu bối ở lại thuyền hoa trông nhà, Long để túm Mặc Trần đi. Nói là muốn dựa vào cảm giác linh mẫn của hắn tìm kiếm thượng vị hoa tiên.

Mặc Trần vô pháp chối từ, chỉ có thể nhắm lại đôi mắt nhiếp hồn đoạt phách trước khi xuất môn, dọc đường nghiêng ngả lão đảo đi theo Long để giữa biển người hùng dũng “tầm hoa vấn liễu”. (tìm hoa hỏi liễu)

Xem qua mẫu đơn “quốc sắc triêu hàm tửu, thiên hương dạ nhiễm y”, (ban ngày quốc sắc say trong rượu, đêm về thiên hương thấm vào y phục) thưởng qua hải đường ngọc đường xuân thủy, vô cùng nổi bật là các loại hoa tiên nổi danh thiên hạ: thực được diễm trị (vừa đẹp vừa trị bệnh), bạch lan trang nhã, hồng hạnh đầy mê hoặc, còn có phần đào nở hoa sáng rực, bạch lê như nguyệt như tuyết... Không bao lâu, hai người đều hương hoa nhiễm y, tiện thể còn bị dính một thân một đầu hoa khí.

Mặc Trần không chút nôn nóng, sắc mặt Long đế ngược lại càng ngày càng khó coi.

“Sao có thể chứ, một cái quần phương hội to như vậy, cứ nhiên tìm không ra một thượng vị hoa tiên? Mấy hoa tiên này đều đi hành hương hết rồi sao?” (ý là đi lên thiên đình bái lạy Thanh đế)

Mặc Trần ngắt lấy một đóa hoa đào nho nhỏ, nhẹ nhàng ngửi, hương hoa còn chưa ngửi đến đã ngửi thấy cơn tức của Long đế.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nhìn ra hoa kia có đến mấy trăm năm tu hành, nhưng lại thể nào cũng không gọi được nguyên thần của nàng.” Mặc Trần hướng Long đế mỉm cười: “Có lẽ thực sự đều đã hành hương hết rồi.”

“Vớ vẩn! Thần chủ Thanh đế của các nàng không có ở thiên đình thì còn có thể bái lạy ai?” Long đế khó nén bức bối nổi lên vì thất vọng trong lòng, lên đường tới kinh thành là hi vọng có thể từ miệng hoa tiên tìm được tung tích của bạn thân, hiện giờ hi vọng tan thành bọt nước kêu hấn có thể nào nhất thời không phát hỏa.

“Có điều, nếu tất cả hoa tiên ở kinh thành đều như vậy, thật ra có thể thấy được chút manh mối. Tuy không thể xác định sự biến mất của các nàng và Thanh đế có liên quan hay không, nhưng chắc chắn ở nơi này đã xảy ra dị biến gì đó. Hoặc giả, chúng ta có thể đoán là, có ai đó đã trấn trụ đám hoa tiên này, khiến cho các nàng rời đi hoặc ẩn nấp...” Suy nghĩ của Mặc Trần tỉ mỉ hơn, phân tích sự tình cũng mạch lạc rõ ràng hơn.

Long đế nhất thời trầm mặc, thật lâu sau, mâu quang chợt lóe: “Theo ta biết, trấn được các nàng trừ bỏ Chức Cầm còn có một người. Chẳng qua ta nghĩ hẳn không có khả năng đến nơi này. Không, là nói nếu hẳn đến đây ta không thể không phát hiện...”

“Người nói đến chẳng lẽ là...” Mặc Trần cũng không khỏi thần sắc khê biến.

“Nguyệt Chiêu, thiên đế Nguyệt Chiêu!” Khóe miệng Long đế kéo thành một nụ cười lạnh lùng, “Hắn đến đây không có khả năng ta không biết. Cái tên cuồng vọng không kiêng dè kia, thiên đế ngạo mạn buông thả nhất trong lịch sử thiên giới! Món nợ của Chức Cầm ta còn chưa tính với hắn đâu.”

“Đúng vậy, nếu thiên đế hạ phạm, nhân gian tất sẽ có dị tượng, nơi hắn đến có ngũ sắc tường vân vây quanh, trong mây sẽ giáng xuống thiên lôi không dứt, chúng ta không thể không phát hiện.” Mặc Trần dừng một chút, lại nói: “Vậy chỉ có thể là khả năng đầu tiên, có lẽ khi Thanh đế hàng sinh ở đây, hắn đã lệnh tất cả hoa tiên duy mệnh thị tòng.” (bảo sao nghe vậy)

Ánh mắt Long đế sáng lên: “A Chức, A Chức thật sự đã hàng thế ở đây sao? Nhưng từ lúc ta hạ phạm tới nay chưa từng cảm giác được hoa khí của Chức Cầm, hoa khí trên người hắn là độc nhất vô nhị, trước kia chỉ cần có mặt hắn, trong phạm vi trăm dặm liền có ám hương lừng lờ, như hương hoa nở đầy núi khắp sông. Theo lý, hiện giờ gần hắn như vậy, hẳn là đã phát hiện mới đúng.”

“Người nói, sau khi chuyển thể nguyên thần có thể thay đổi hay không?”

“Hắn là không, thượng tiên như Chức Cầm và ta, nguyên thần đã tu hành đến một cảnh giới nhất định, cho dù có chuyển thể cũng có thể bảo trì bề ngoài như trước và một phần pháp lực.” Long đế khe khẽ thở dài, “Ai, Chức Cầm rốt cuộc ở chỗ nào chứ? Cảm giác tựa hồ rất gần rồi lại không thể nào tìm được.”

“Nếu phỏng đoán của chúng ta là đúng, vậy nơi kinh thành này đành phải nán lại thêm mấy ngày chậm rãi tìm thôi.”

Long đế gạt đầu, giương mắt nhìn, một đám người rộn ràng nhốn nháo đang vây quanh từng nhóm yên hồng xá tử (ý chỉ hoa đẹp) phẩm đầu luận tức. (bình phẩm từ đầu đến chân)

Từ mạch hồng trần (ý là đường kinh thành náo nhiệt phi thường, dùng để ví von với vinh hoa hư ảo) phức tạp ồn ào như thế, đóa hoa tiên rơi xuống chốn nhân gian hiện giờ lại đang ở nơi nào lắng lặng tỏa hương?

Hai người trong thuyền hoa tuy rằng không thể nói là cừu nhân vừa gặp đã đổ mắt nhưng cũng là vừa nhìn đã thấy ghét. Cửu Huyền phải chịu khổ từ mấy ngày trước tới nay, đối với nữ tử bề ngoài ôn nhu xinh đẹp nội tâm quỷ dị khó lường này quả thực đã sợ như rắn rết. Còn Vô Tâm vốn đã không thích Long đế đối xử tốt với hắn lại thấy khổ cực khó dễ đều không tổng khứ được hắn đi, trong lòng đã hận đến ngứa răng. Thừa lúc Long đế và Mặc Trần vắng mặt, hai người đều muốn rửa đi nỗi nhục, cho nên...

Khi Long đế và Mặc Trần bước lên thuyền hoa, liền thấy Vô Tâm và Cửu Huyền đều đang giờ ra binh khí dùng để coi nhà, bộ dáng giương cung bạt kiếm chuẩn bị tấn công.

Mặc Trần xoay người liếc mạng nhện cười, Long đế lại là vẻ mặt ngạc nhiên.

“Các người làm gì...”

“Không có...”

“Không có.”

Song phương đều vội đem các thứ đao dao kiếm kiếm, ám khí độc được giấu sau lưng.

“Huyền nhi, ai nói người có thể luyện kiếm? Thương chưa lành hết đã muốn lộn xộn, mau đi vào cho ta!” Long đế một tiếng quát lớn, Cửu Huyền như nhận được lệnh đại xá nhanh chóng lẩn vào trong. Còn lại tiểu Vô Tâm đối mặt với ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Mặc Trần, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Mặc Trần cuộn tay áo một cái, bình bình lọ lọ Vô Tâm giấu ở sau lưng toàn bộ đều đến tay hắn, hắn nhìn một món trong đó, tầm tắc mấy cái, ngạc nhiên nói: “Ồ ồ, đây không phải là tể tử phần sao? Là thứ khiến cho người ta toàn thân ngứa ngáy khó chịu a. Còn có cái này, nghe nói đâu, là khiến cho người ruột thủng bụng nát...”

Giảng giải từng cái từng cái, cuối cùng, Mặc Trần lắc lắc một cái chai trong tay, mỉm cười hỏi: “Này ta thật sự chưa thấy qua, Vô Tâm, người nói là cái gì?”

Vô Tâm liếc một cái, mặt đỏ tới mang tai, tiếng trả lời không lớn hơn con muỗi bao nhiêu: “Công tử, người đừng chọc ta nữa...”

“Ha ha... Vậy người về sau đừng kiếm chuyện với người ta nữa.”

“Ta nào có?” Vô Tâm nhăn miệng.

Chậc, tiểu hồ ly còn chưa nhận sai sao?

Mặc Trần nheo mắt, xoay người đối Long đế nói: “Liêm, dị trạng thân thể mấy ngày trước của Cửu Huyền có lẽ không phải là thủy thổ không hợp đâu, ta nghĩ...”

“Công tử ——” Vô Tâm quát to một tiếng, vội vàng kéo Mặc Trần, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Công tử, đừng nói cho Long đế điện hạ, ta không tái phạm nữa là được.”

“Ồ, ờ.”

Long đế vẻ mặt hoang mang nhìn hai con hồ ly một lớn một nhỏ, không biết bọn họ trong hồ lô bán thuốc gì.

Kinh thành ban đêm, một mảnh đặng hỏa rạng rỡ huy hoàng, phồn hoa suy đồi hoang phí còn vượt xa Giang Nam nổi danh.

Không biết là ai đề nghị đi dạo chợ đêm, bốn người cùng đi trên đường phố náo nhiệt của kinh thành không làm người ta chú ý cũng khó. Hai vị tiên trên trời, một tiểu hồ tinh xinh xắn, còn thêm một nhân trung long phượng tuần dật, cho dù là kinh thành cũng khó tìm được nhân vật xuất sắc đến nhường này.

Mặc Trần hắc y, râu cài tóc bạch ngọc lỏng lẻo vén lên vuốt tóc màu đen, dung mạo đoan trang, khí chất cao quý Vô Tâm một thân quần áo phi tử hồng, dựa vào bên cạnh hắn càng tôn lên dung tư tiếu lệ, thần thái phi dương Long đế lạnh nhạt thanh cao, xưa nay đều là bạch y ngân phát, dung nhan khí chất thanh lãnh như băng tuyết Cửu Huyền trọng thương vừa khỏi, lúc này là một thân y thường xanh thẫm, dáng người thon dài rắn rỏi giữa bốn người lại càng nổi bật, thần thái trẻ tuổi nhưng lại có tác phong trầm ổn bình tĩnh, không nhanh không chậm theo sát bước đi của Long đế.

Bốn người thông thả an nhàn, coi như không có ai mà lướt qua nơi huyền ảo.

Một đường chuyện trò vui vẻ, một đường ồn ào khắp chợ khiến cho người ta ghé mắt.

“Công tử, công tử, theo sát ta, đừng đi lạc.” Sắc trời dần tối, người dẫn nhiều hơn, Vô Tâm dẫn ba người phía sau xuyên trái chen phải. Mặc Trần thâm thở dài, bởi vì đôi mắt này trong đám người chỉ có thể trông vào dẫn dắt của Vô Tâm và cảm giác của chính mình để tránh né người đi đường, thật không khác gì người mù. Không những không xem được cảnh trí phồn hoa của chợ đêm kinh thành mà còn phải ở trong biển người chịu khổ, thật sự là không ngờ mà.

“Đừng đi nhanh như vậy...” Lại bị người hung hăng đẩy một cái gần như ngã ra ngoài, Mặc Trần nhịn không được thấp giọng nhắc nhở cái tên đang hăng hái dăng trào dâng trước, tiểu hồ ly kiếm được cơ hội cùng Long đế dạo chơi, dĩ nhiên là vui mừng khôn xiết, huống chi, còn phải tiêu phí tinh lực ghen tuông tranh giành với Cửu Huyền, còn đâu ra tâm trí để ý đến hần.

Mặc Trần đã đếm không nổi số lần bị người xô đẩy, vô tình có, thấy hần dung tư xuất chúng nên cố ý chen tới cũng có. Chờ cho hần vất vả đứng vững bước chân trong đám người đông như nước chảy thì đã không còn cảm giác được hơi thở của Vô Tâm.

“Vô Tâm... Vô Tâm...”

Bốn bề không người đáp trả.

Sẽ không... thật sự... đi lạc chứ...

Mặc Trần đứng giữa con đường ồn ào náo nhiệt, dờ khóc dờ cười.

“Long đế điện hạ mau đến xem, chỗ này có bán bánh hoa sen đó.” Vô Tâm hưng phấn kéo Long đế đi qua.

Long đế đến gần, ngược lại bị một món đồ khác hấp dẫn: “Đây là cái gì?”

Cửu Huyền cố gắng nghĩ nghĩ: “Bánh nướng.”

Vô Tâm phụt một tiếng bật cười: “Cái này là bánh trung thu.”

“Vậy đây là cái gì?”

“Ta nghĩ là một loại bánh bao.” Cửu Huyền thành thành thật thật đáp.

“Ta thấy giống màn thầu.” Long đế cầm lên cẩn thận nghiên cứu.

“Cái này gọi là thủy tinh bao!”

Vô Tâm thiếu chút nữa té xỉu, trời ạ, hai phụ tử này đúng là từ một khuôn in ra, cái gì cũng đều không biết.

“A, Vô Tâm, Mặc Trần đâu?” Long đế đột nhiên hỏi.

“Ai da! Ta vớt lại công tử rồi!” Vô Tâm lúc này mới hốt hoảng la lên, nhìn trái nhìn phải, nhưng chỗ nào còn bóng dáng Mặc Trần, “Long đế điện hạ, các người tự mình đi dạo đi, ta đi tìm công tử trở về.” Nhanh như chớp ngay cả Vô Tâm cũng không còn bóng dáng. Còn lại hai người bỗng dưng có chút trầm mặc, không còn Vô Tâm ở bên cạnh lộn xộn, Long đế và Cửu Huyền thật không biết cùng đối phương nói cái gì.

Lẳng lẳng đi trong chốc lát, Long đế bỗng nhiên cầm lấy một món đồ chơi trên cái sạp nhỏ: “A, đây không phải là đồ chơi người thích nhất trước kia sao? Có một lần còn vì nó cùng tiểu hài khác đánh nhau.”

Cửu Huyền tiếp nhận cái trống bát lang (cái trống bỏi) nho nhỏ, có chút ngượng ngùng: “Cũng không tính là thích, khi đó thấy người khác đều có, ta lại không có, cho nên nhìn không quen liền chạy tới giành của người ta.”

“Đánh đến nỗi người ta tới nhà cáo trạng, ta còn tưởng là chuyện gì.” Long đế ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, không khỏi cười ra tiếng. Đi được hai bước, Long đế dần dần thu lại tiểu dung, vẻ mặt hiện lên vài phần áy náy: “Hình như ta chưa từng mua cho người thứ gì, đồ chơi tiểu hài tử thích, ta cũng chưa từng mua cho người.”

“Trước kia thực hâm mộ người ta, hàng ngày được ăn hồ lô băng đường, miên hoa đường (kẹo bông gòn), có điều sau này không còn thích nữa.”

“Bởi vì Huyền nhi đã trưởng thành...” Long đế tựa hồ khe khẽ thở dài, con người trong suốt nghiêm túc nhìn hần: “Hiện tại còn muốn thứ gì không?”

Cửu Huyền gần như buột miệng nói ra: “Ta muốn một khối Thủy Linh Lung.”

“Thủy Linh Lung?” Long đế bối rối suy nghĩ.

“Đúng vậy, ở nơi có nước sẽ u u kêu lên, khi tới gần người thì phát ra âm thanh đinh đông rất dễ nghe, giống như tiếng nước chảy róc rách. Trước kia người có cho ta một khối, nhưng khi đối chưởng đã vỡ mất.”

“Cái đó mua không được, người muốn cái đó làm gì?” Long đế cảm thấy khó hiểu, thật lâu trước kia, do buồn chán y đã đem bảo ngọc của thủy tộc cho Cửu Huyền làm đồ chơi. Thủy Linh Lung cảm ứng được sự tồn tại của thủy khí sẽ phát ra âm thanh, ở thủy tộc không hề hiếm thấy, nhưng hiện giờ không phải nhất thời nửa khắc liền có thể tìm được.

“...” Cửu Huyền tựa hồ có điểm khó nói.

“Vị công tử này, có còn muốn cái đó hay không?” Người bán hàng bỗng nhiên khẩn trương hỏi, đánh vỡ sự trầm mặc khó xử.

“Hào.” Long đế vội vàng lấy bạc, đem món đồ nhét vào trong tay Cửu Huyền, “Thủy Linh Lung hiện giờ mua không được, sau này ta sẽ tìm một khối cho người.”

“Ừ...”

—— nếu có thể luôn ở bên cạnh người, thì ta không cần Thủy Linh Lung.

“Huyền nhi, phát gốc cái gì vậy? Bên kia hình như có người bán điều, qua đó xem đi.”

Cửu Huyền nhẹ nhàng gật gật đầu, nhanh chóng đuổi kịp bạch ảnh không nhiễm một hạt bụi.

—— bởi vì chỉ có ở bên cạnh người, Thủy Linh Lung mới có thể phát ra tiếng nước chảy êm tai, như vậy, ta sẽ không sợ tìm không thấy người.

Bên tai một mảnh tiếng người huyền ảo, cảm giác được biến người như nước chảy đang ở sát bên thân. Mặc Trần thở dài, từng chút từng chút men theo ven đường. Cứ tìm một nơi nghỉ ngơi cho tốt đã, chờ Vô Tâm tìm đến đây đi.

“Ê ê, vị công tử này, người không thể chặn đường người khác a.” Trên đỉnh đầu, một giọng nói lớn vang lên.

“Thật có lỗi, thật có lỗi...” Mặc Trần cúi đầu áy náy trả lời, theo thanh âm nghiêng người chừa ra đường đi.

“A... Mắt của người...” Giọng nói tục tũn bỗng nhiên sát vào rất gần, giống như người nọ đang ở trước mắt nhìn kỹ hẩn, “Không nhìn thấy sao?”

Không phải không nhìn thấy, là không dám nhìn, ở nơi náo nhiệt thế này, ta còn chưa muốn làm cho người khác hồn phi phách tán đâu. Mặc Trần bất đắc dĩ gật gật đầu.

Người phía trước thương tiếc thầm nói: “Đáng tiếc, bộ dáng đẹp như thần tiên, nhưng hai mắt lại mù...”

Có chút dở khóc dở cười, Mặc Trần thoáng ngẩng đầu muốn nói chuyện, người bên cạnh đã khí khái nói, “Lạc mất người nhà sao? Lại đây lại đây, ta đem người trở về.” Sau đó không chờ hẩn phân bua đã kéo tay hẩn đi.

“Đa tạ, phiền ngài mang ta đến chỗ ven đường ít người là được.”

“Không dám, không dám. Ê ê, các người tránh ra, tránh ra cho ta! Ê, người! Đừng cản đường!” Người nọ bắt đầu lớn tiếng hét to, dọc đường đi thật giống như mã tặc tiến thôn, thông suốt không bị ngăn trở, đảo mắt đã tới ven đường.

Thật đúng là mau a...

“Thật sự chỉ đưa đến đây là được?” Mười vạn phần lo lắng nhìn Mặc Trần tựa như liễu yếu vịn gió mà đứng, cảm thấy chỉ cần gió lớn một chút người sẽ bị thổi bay liền. Mặc Trần nhẹ nhàng thở phào một cái, chỗ ít hơi người khiến hẩn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Đã làm phiền ngài, ta ở đây chờ bằng hữu đến là được.” Tiểu nhan tao nhã lịch sự chỉ trong thoáng chốc đã cướp lấy hô hấp của người bên cạnh.

“Ta vẫn lo lắng, ta cùng người đợi đi!” Người nọ lập tức sang sàng cười, dùng sức vỗ vỗ vai Mặc Trần.

“Đa tạ... Đa tạ...”

Khí lực thật lớn, Mặc Trần chỉ cảm thấy thiếu chút nữa bị đánh đến nội thương.

Lúc này, biển người bỗng nhiên xôn xao lên.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc... Mấy kỵ binh nhô lên giữa đám người, phi như bay, phía sau theo sát một đoàn tướng sĩ cầm trường thương, đám đông tức thì bị bức lộ ra một con đường.

“Thái tử điện hạ cùng Thất hoàng tử điện hạ giá lâm ———— “

Một tiếng hiệu lệnh vang dội áp đảo tiếng người huyên náo, xôn xao, tất cả mọi người lật đặt quỳ xuống cung nghênh, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Xa xa chậm rãi đi tới một giá long liễn, do hai con tuấn mã màu đỏ sẫm kéo, tường long đỏ thắm ở bên thân xe như nóng lòng muốn bay lên, màn che màu vàng kim chậm chậm buông xuống đến mặt đất, hoa văn tô điểm phức tạp làm cho người nhìn hoa mắt mê đầu. Thanh niên một thân phục sức long văn hắc địa cười tuấn mã đi bên cạnh long liễn, khuôn mặt lãnh tuấn, thần tình kiêu ngạo lạnh lùng nhìn một mảnh đầu người đen nghịt phía trước, giữa hàng lông mày có một phân kiêu ngạo khó nén.

Từ nơi nào đó truyền đến hương khí của hoa lê, yếu ớt lúc ẩn lúc hiện lưu động trong bầu không khí nghiêm túc, làm cho sự im lặng trầm ổn không bình thường này có thêm vài phần ôn nhu.

“Nhận nhi, hội đèn ***g tới rồi sao?” Từ trong long liễn truyền ra thanh âm đậm bạc ôn hòa, một bàn tay vén lên màn che. Xiêm y nguyệt sắc, khí chất nhạt như mây bay, người trong long liễn có một đôi mắt hẹp dài yên tĩnh.

Thanh niên lập tức vội cúi thấp thân mình, ghé vào lỗ tai hẩn nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, vẫn chưa tới đâu.”

“À...” Mâu quang lơ đãng lướt qua bên ngoài, trên đường lớn quỳ đầy dân thường, đang muốn buông màn che, dư quang nơi khóe mắt lại thoáng nhìn thấy bên cạnh cây liễu ngoài mấy trượng, nổi bật một bóng đen đang đứng.

Đó là...

Tóc đen như suối chảy, hắc y trầm lãnh, trên dung nhan như tuyết như nguyệt là đôi mắt đang đóng lại. Chỉ là, hình như thiếu mất điều gì đó, rất quen thuộc nhưng lại không nhớ ra vì sao lại quyến luyến như vậy...

Chớp mắt lần nữa, đã không còn bóng dáng người kia.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, nhìn thấy gì ư?” Hoàng đệ bên người bắt đầu huơ huơ tay trước mắt mình, y giật mình, vội thu liễm tâm trạng: “Không có, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Buông màn che phía trước, lại liếc nhìn bên kia, dưới ánh trăng dương liễu nhẹ lay động theo gió nhưng nơi đâu còn thân ảnh hắc sắc trác tuyệt kia?

Là mình hoa mắt sao?

Long liễn dần đi xa, đám người lúc này lại bắt đầu huyên náo.

“Quả nhiên là hoàng thân quốc thích, phô trương thật lớn, người nói có đúng không?” Nam tử cao lớn quay đầu lại hỏi, “A, người đâu rồi? Mới vừa rồi còn ở đây mà.” Bên cạnh trống không, làm sao còn thân ảnh dựa vào thân liễu phẳng phất như gió cũng có thể thổi bay?

Kỳ lạ, không phải là gặp được thần tiên đấy chứ, chẳng trách mắt không nhìn được nhưng lại có bộ dáng phiêu lộng như vậy, trên người cũng không hề có mùi khói lửa gì đó.

Người kia gãi gãi đầu, tìm được giải thích hợp lý trong lòng cũng bình thường trở lại.

Xa xa, lê hoa trắng đến mức như được ánh trăng tắm ướt, hắc y tung bay trên mái hiên cong tựa như cánh yến. Mặc Trần ngưng mắt nhìn long liễn hồng sắc đang chậm rãi đi trên đường lớn phía trước, khóe miệng nổi lên một nụ cười nhạt: “Nhân sinh hà xử bất tương phùng, người nói có đúng không, Vô Trinh?” (trong đời thiếu gì nơi có thể gặp được nhau)

Mặt trăng sáng trong khiến cho phù vân không che được, điểm điểm tinh tử lạng lẽ lộ ra.

Trong thuyền thực tĩnh, Vô Tâm và Long đế xuất môn, còn lại hai người lại càng thêm im lặng. Cửu Huyền đang lau kiếm, thân kiếm đen như mực, dưới ánh đèn sáng bóng trầm lãnh. Mặc Trần đang nhìn đèn, chao đèn vậy chụp một đốm liên điểm nho nhỏ, ngọn lửa nhẹ nhẹ phun ra màu đỏ nhạt.

“Thanh kiếm kia tên là “Kiếp hỏa”.”

Cửu Huyền ngẩng đầu, thấy huyền y nhân trước mặt đang dùng một đôi con ngươi tuyệt mỹ nhìn hẩn, nói như vậy.

“Ma kiếm xếp danh thứ bảy trong kho binh khí của thiên cung—— Kiếp hỏa, không ngờ y lại tặng cho người.”

Thiên cung? Một cái tên quái dị. Cửu Huyền không hiểu.

Mặc Trần tự mình cười cười: “Có một năm, ta múa kiếm dưới hoa mai, Liễm đánh đàn. Chúng ta đấu pháp với nhau, sau đó, kiếm của ta gãy, cầm của y nứt, hai bên bất phân cao thấp. Lúc đó, y vẫn còn chường quần kho binh khí của thiên cung, ta vừa ý thanh “Thiên ma kiếp hỏa” này, muốn hướng y đòi lấy. Y lại nói cái gì cũng không cho, làm ta tiếc nuối rất lâu...”

Cửu Huyền lắc lư mặc kiếm trong tay, thấy trên mũi kiếm cổ xưa lưu động phong mang mờ ảo, thầm nghĩ trong lòng: kiếm này thật sự trân quý như vậy sao?

“Y đem binh khí trân quý như vậy cho người, có thể thấy được y vẫn rất coi trọng người.” Cửu Huyền nghe được như vậy mặt quang liền sáng rực, Mặc Trần tức thì chậm chậm nói: “Ta biết y đã lâu, tính cách y vốn tự tại tiêu dao, lưu lại nơi này chẳng qua là vì muốn tìm một người...”

Cửu Huyền nhớ lại thời niên thiếu, những lúc thấy Liễm nhìn một hồ hoa sen, bộ dáng say mê chột tỉnh, y luôn luôn nhớ người kia.

Tâm bỗng nhiên xẹt qua một tia đau đớn.

Mặc Trần liếc Cửu Huyền một cái, tiếp tục nói: “Sau khi tìm được, y sẽ rời đi.”

Ngân long đã quen bay lượn nơi chân trời, cho dù có quan tâm, cũng chỉ là dừng lại trong chốc lát. Chờ đến khi y đằng vân giá vũ đi mất, một phàm nhân nho nhỏ sao có thể lưu được y lại? Muốn đuổi theo, chỗ nào có được tốc độ nhanh như gió của y?

Cửu Huyền chấn động, năm ngón tay nắm chặt kiếm, trầm giọng nói: “Khi đó ta sẽ đuổi theo. Y lên trời, ta liền lên theo, y xuống đất, ta cũng cùng đi. Trên trời dưới đất, Long Cửu Huyền ta chỉ nghe lời của mình y!”

Khí thế cường liệt như vậy, chấp niệm sâu nặng như vậy, làm cho người ta không khỏi nhớ tới hai người kia...

Mặc Trần phảng phất từ trong liên điểm thấy được hai con bướm trắng, lão đảo lao đầu vào lửa.

Quyển luyện vô pháp vút bỏ, dùng thời gian cả đời để truy đuổi, bọn họ đều là si tử nơi hồng trần, đều là một loại không chịu hiểu.

Yếu ớt thở dài, Mặc Trần nhìn Cửu Huyền nói: “Như vậy, hãy trở nên mạnh mẽ đi, mạnh đến một ngày có thể cùng Liễm sống vai đi. Bên cạnh y chưa từng có vị trí cho kẻ yếu, cứ một mực đuổi theo sẽ có một ngày bị y vứt bỏ. Bởi vì người chưa có tư cách cùng y sánh vai!”

Cửu Huyền tinh tế nhăm nháp lời nói của Mặc Trần, nhân vật thần bí này, hẩn và Liễm giống nhau, trên người có một luồng khí chất bất đồng với thường nhân, hẩn và Liễm, là đồng loại, còn mình hiển nhiên không phải...

Đang lúc trầm mặc, Vô Tâm và Long đế đã trở lại.

Long đế vẻ mặt mất mát, nghĩ đến vẫn chưa tìm được tung tích của Thanh đế, lại buồn bã như đánh mất thứ gì. Còn Vô Tâm lại kể sát bên tai Mặc Trần, thấp giọng nói vài câu. Mặc Trần phút chốc nâng mắt, vẻ mặt không thay đổi, một đôi mắt đồng lại ba quang lưu chuyển, tuyệt mỹ phi thường.

Lặng lẽ dẫn Vô Tâm vào một gian phòng lớn khác, hẳn lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Hắn, thiên mệnh đã hết sao? Ai, cái tên si ngốc này...”

“Công tử, nghe nói Thất hoàng tử sau khi đi chơi hội đèn ***g hôm đó thì bị bệnh, bệnh tình ngày càng nặng, được thạch (uống thuốc và châm cứu) đều không tác dụng. Hiện giờ kinh thành đầy đường đều là hoàng băng cầu y, thái tử đã hứa, người cứu được Thất hoàng tử, vinh hoa phú quý cả đời hưởng dụng không hết. Xem ra vị thái tử này cũng không quá bạc tình.”

“Vô Tâm, ngươi còn nhớ con bướm trắng trong lưu kim thủy tạ năm đó không?”

“A... con bướm chỉ thích ở bên cạnh công tử nằm mộng, nó không phải rất lâu trước kia đã lao đầu vào lửa tự thiêu sao? Bỗng nhiên nhắc đến nó làm gì?” Vô Tâm hỏi.

“Khi đó không biết nó nằm mơ thấy gì, đột nhiên lại lao đầu vào lửa làm ta không kịp cứu, bị đăng hỏa đốt thành tro bụi. Còn bây giờ nó đã chuyển thể thành người, mộng cảnh từng trải qua vẫn còn như thực.”

“Chẳng lẽ nó là Thất hoàng tử kia? Trong mộng của con bướm, nó là Thất hoàng tử, sau khi chết lại chuyển kiếp thành Thất hoàng tử chân chính? Ai nha, ta đã bị làm cho hồ đồ rồi.”

“Đó chính là luân hồi không dứt, mộng đẹp trở thành sự thật.” Mặc Trần khẽ cười.

“Cái gì mà mộng đẹp chứ, đều không phải sẽ chết sao. Thất hoàng tử kia ta xem qua sống không quá vài ngày.” Vô Tâm bĩu môi.

Mặc Trần không nói gì, lẳng lặng nhìn trần đèn phía trước. Bướm đêm bên ngoài chao đèn của đăng hỏa không ngừng nhào đầu vào, không hiểu vì sao nó lại muốn đâm đầu chết như vậy. Là vì không chiếm được ánh sáng và ấm áp sao, hay vốn đã si ngốc từ trong cốt tủy?

“Vì một người tục mệnh phải hao tổn tu hành vài năm...” Thanh âm réo rắt như tiếng đàn tranh chậm rãi vang lên.

“Công tử, ngươi không phải muốn?” Vô Tâm đại kinh thất sắc. “Không được, phương pháp đi ngược lại ý trời đến mức này sẽ khiến cho bản thân nguyên thần đại thương. Một trăm năm tu vi chỉ có thể vì phạm nhân kéo dài tánh mạng một năm... Điều, điều này sao có thể!”

“Có cái gì không được?” Nụ cười của Mặc Trần dưới ánh đèn dầu có một loại tiêu sái nhìn thấu hồng trần.

Vô Tâm thấy Mặc Trần tâm ý đã định, liền khẽ cắn môi nói: “Hảo, công tử muốn cứu hắn, ta cũng không cản ngươi, bất quá ta lấy tính mạng của hắn, ngươi cũng không được cản ta!” Khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc nổi lên sát ý dày đặc, tay áo hồng sắc xòe ra, người đã muốn lướt ra ngoài thuyền.

“Trở lại!” Đằng sau vang lên tiếng quát lạnh lùng, tay áo Mặc Trần nhẹ gợn lên đã chặn thế đi của nàng.

“Trước kia ta dạy ngươi như thế nào? Ngươi là người tu tiên, sao có thể vọng động sát khí?”

“Có thành tiên hay không ta không quan tâm, ta chỉ biết là hiện giờ công tử muốn làm một việc ngốc nhất trên đời, Vô Tâm tuy rằng bất tài, nhưng cũng muốn dốc sức ngăn cản!” Vô Tâm ngẩng đầu, vẻ mặt quật cường.

“Vô Tâm...” Mặc Trần lắc đầu, tựa hồ đối với cố chấp của nàng cũng không biết làm thế nào: “Mấy ngàn năm tu hành với ta mà nói không là gì cả, nếu có thể đổi lấy một đời hạnh phúc của Vô Trinh cũng đáng giá, dù sao thì ta cũng từng thiếu nợ y.”

“Mấy ngàn năm tu hành, công tử, ngươi không đau lòng nhưng ta đau. Huống hồ, hạnh phúc của người kia có quan hệ gì với ta chứ? Đối với ta mà nói, mạng của y cùng hoa cỏ ven đường, phi điều trùng ngư không hề khác biệt.” Vô Tâm nhìn Mặc Trần, đôi con ngươi tiền thủy sáng lên, bên trong tựa như có sóng nước lưu động, “Ta lưu tâm, là người năm đó đã thu lưu ta, còn dạy ta tu hành thành tiên, hẳn đối ta rất tốt,

sinh tử của phàm nhân trong mắt ta sao có thể bằng một sợi tóc của hắc? Công tử, ngươi nếu vì y mà nguyên thân đại thương, vậy không bằng ta thừa dịp sớm kết liễu y! Cái loại người chỉ còn một hơi thở này, giết y so với bóp chết một con kiến còn dễ hơn!”

“Vô Tâm! Từ lúc nào lòng ngươi đã ác độc như vậy?” Mặc Trần lạnh mặt, kẻ đó thở dài nói, “Ngươi về Du Hồ Cung trước đi, hảo hảo bế quan tu hành để bản thân bình tĩnh một chút.”

“Công tử...” Thấy Mặc Trần đã thật sự tức giận, Vô Tâm không khỏi lùi lại kéo tay áo của hắc, hốc mắt đã đỏ.

“Hết thấy ta tự có chừng mực.” Nhắm mắt, Mặc Trần phát tay nói, “Đi đi, sau khi ta xử lý xong chuyện ở trần gian cũng sẽ trở về.”

Vô Tâm cúi đầu, cố gắng không để lệ trong mắt rơi xuống, từng bước từng bước chậm rãi đi ra.

“Vô Tâm...” Xoay người, Vô Tâm thấy Mặc Trần đan hai tay ngồi ở trên ghế, tĩnh lặng mỉm cười: “Đừng làm chuyện khiến ta đau lòng...”

Không biết tại sao, nằng lại vì nụ cười tĩnh mịch vô tranh kia mà tan nát cõi lòng, đột nhiên có loại dự cảm tuyệt vọng như phải ly biệt. Dậm chân như để hả giận, Vô Tâm thu lại hai tay áo, tiềm ảnh hóa thành một đạo hồng quang xuyên qua cửa sổ đi mất, ngậm miệng không nói gì, cuối cùng chỉ rơi xuống một hàng lệ trong vắt.

Chân trời có tinh tử muốn rơi lại chưa rơi, còn con người có ý nghịch thiên kia, sẽ phải trả giá đến mức nào?

Hoàng cung, đêm đã khuya nhưng một chỗ trong cung cấm vẫn còn đăng hỏa sáng trưng. Các người hầu ra ra vào vào, mỗi người đều là thần sắc ngưng trọng. Chợt một tiếng quát chói tai xé rách tĩnh lặng nơi cung cấm ——

“Nếu y không khỏi bệnh, các ngươi một người hai người liền đem đầu đến gặp ta!” Thái tử Tiêu Nhận thấy hoàng huynh hơi thở càng ngày càng yếu ớt, nhịn không được lòng nóng như lửa đốt. Dưới chân, một nhóm ngự y nơm nớp lo sợ, sợ tới mức mặt như màu đất.

Thất hoàng tử Vô Trinh khuôn mặt tái nhợt, nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự. Cung nữ và ngự y hầu hạ bên cạnh trên trán đều rướm tầng tầng mồ hôi, thời khắc này chỉ cần có chút sai lầm sẽ là đại sự đầu rơi xuống đất, mặc cho tim của ai nấy cũng đều đã vọt đến cổ.

Tiêu Nhận ở trong điện đi qua đi lại, một chốc thì thúc giục hạ nhân nhanh đem được sắc tốt, một chốc lại khinh thủ khinh cước đi đến bên giường, sầu lo nhìn hoàng huynh của hắc. Mặc dù ai cũng nhìn ra được, bệnh tình của Thất hoàng tử chắc chắn không vượt qua đêm nay, nhưng lại không ai dám nói cho Tiêu Nhận biết.

Nắm bàn tay lạnh lẽo của hoàng huynh, Tiêu Nhận không khỏi hối hận vạn phần: “Nếu không phải ta dẫn người đi xem hội đèn ***g, sẽ không bị như vậy...”

Gió đêm từ ngoài điện lay động thổi vào, thổi đến sa mạn màu trắng cuồng vũ không ngừng, đăng hỏa sau một trận đong đưa kịch liệt thì tắt. Trong tấm cung bỗng nhiên trở nên yên tĩnh. Tiêu Nhận đem tầm mắt từ trên người hoàng huynh chuyển sang hai bên, phất chốc cả kinh, không biết từ khi nào tất cả hạ nhân trong điện đều đã té ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hay là có thích khách!

Tiêu Nhận trong lòng run sợ, tay lặng lẽ đụng đến thanh kiếm, mở miệng muốn hét lớn.

“Đừng sợ, ta không phải là thích khách...” Một thanh âm lưu luyến tao nhã đúng lúc này truyền vào tai hắc.

Mạnh mẽ quay đầu lại, khóe mắt liếc thấy một thân xiêm y mặc sắc, đợi đến khi Tiêu Nhận muốn nhìn rõ diện mạo thật sự của vị khách không mời mà đến này thì một bàn tay ngay lập tức che lại ánh mắt của hắc.

Thanh âm nhu hòa vừa rồi lại vang lên bên tai: “Ta là tới cứu hoàng huynh của ngươi. Đồng ý với ta, không được nhìn vào mắt ta, thì ta sẽ buông tay.”

Tiêu Nhận lấy lại bình tĩnh, gật đầu đáp ứng.

Sau khi bàn tay theo lời buông ra, Tiêu Nhạn nhìn thấy một thân ảnh thanh tú cao lớn lướt qua bên người, đứng ở trước giường. Tóc đen như suối, mềm mại tỏa sáng, từ búi tóc tán loạn hạ xuống, rũ đến thắt lưng. Mặc dù nhìn từ phía sau, người kia vẫn có khí chất cao nhã bất đồng với thường nhân.

Ô phát hắc y (áo đen tóc đen), cảm giác này quá quen thuộc. Tựa như sự thực mình đã phát hiện từ rất lâu trước đây: người hoàng huynh yêu thích, mỗi một người đều là ô phát hắc y như thế này, sau đó, còn có một đôi mắt tuyệt mỹ. Nhớ rõ khi đó, nữ tử trong cung vì để được hoàng huynh yêu thích đều phủ thêm một bộ huyền y. Hôm nay, người một thân huyền y này có phải cũng có một đôi mắt khuyên thành tuyệt sắc hay không?

Mà hắn nói cứu được hoàng huynh, là thật sao? Tiêu Nhạn hồ nghi.

Mặc Trần ở trước giường nhìn Vô Trinh một hồi lâu, thật lâu thật lâu trước kia, y từng dưới bạch lê hạ lời thề, hiện giờ còn nhớ rõ không?

—— kiếp sau, ta nguyện cùng người đồng miên dưới tàng hoa lê, hóa thành một đôi hồ điệp triền miên trong mộng.

Vô Trinh, lúc này đây, người đã tu mấy đời mấy kiếp mới có thể một lần nữa được làm người? Còn những thứ của kiếp trước, người còn nhớ rõ được bao nhiêu?

Năm nghìn năm tu hành ngưng tụ thành một viên hồ châu ngũ sắc rực rỡ, chậm rãi từ trong miệng phun ra. Mặc Trần muốn đem khóa hồ châu kia để vào trong miệng Vô Trinh, tay lại bị Tiêu Nhạn kéo lại.

“Người cho y ăn cái gì?” Tiêu Nhạn thần sắc khẩn trương.

“Diên mệnh dược.” Nhẹ nhàng cười, Mặc Trần nói: “Ta cho y thọ mệnh năm mươi năm, ta biết trong lòng người lo lắng cho y, cho nên về sau, người hảo hảo quý trọng năm mươi năm này, thời gian người có thể ở cùng y cũng là năm mươi năm này, đừng giống như lần trước làm cho hoàng huynh của người thương tâm dục tuyệt.”

Nghe Mặc Trần nói như vậy, Tiêu Nhạn tựa như bị sấm sét giữa trời quang đánh trúng ngay người. Trong lúc hoảng hốt, trước mắt dường như xuất hiện rất nhiều cảnh tượng mơ hồ.

“Ta muốn giang sơn này, còn có... tính mạng của người!”

Dưới ánh đèn, mũi kiếm sắc bén lưu quang dật thả, hàn mang tấn lộ.

Trong tĩnh lặng, hoàng huynh của hắn bình tĩnh cười cười, sau đó nâng mắt: “Mạng của ta có thể cho người.”

Kiếm quang sinh hàn, một mảnh huyết quang xẹt qua, y ngã vào trong lòng mình. Trước khi chết, y còn ở bên tai nhẹ giọng hỏi: “Nhạn nhi, người có hận ta không?”

—— Nhạn nhi, người có hận ta không?

Ta sao có thể hận người? Hoàng huynh, ta sao nhẫn tâm tự tay giết người được? Vậy là vào lúc nào? Ta lại bị đã tâm và hận ý che mờ hai mắt, chĩa lợi kiếm vào người người. Tha thứ cho ta, hoàng huynh, nếu lại có một cơ hội nữa để ta và người cùng sống lại, ta nhất định sẽ không, nhất định sẽ không đối với người như vậy.

Trong phút chốc, Tiêu Nhạn không thể phân biệt hình ảnh tràn vào như thủy triều này là thực hay giả, là mộng hay ảo, chỉ cảm thấy tiếng hét tuyệt vọng sau cùng kia bật ra trước ngực, tâm đau đớn như bị xé rách.

Hạt châu vào miệng lập tức biến hóa, Vô Trinh ho nhẹ một tiếng, sắc mặt dần dần hồng nhuận. Lông mi run rẩy vài cái, trong lúc mông mông lung lung y tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt đồng thâm thúy đang ôn nhu nhìn mình.

Mặc Trần lập tức phát tay áo qua mặt y, trước khi y kịp nhìn rõ người trước mắt là ai thì đã nặng nề say ngủ.

“Hoàng huynh y đã ổn rồi sao?” Tiêu Nhạn lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

“Ân.” Mặc Trần gật đầu, “Có điều, trước khi đi ta còn phải lấy đi một thứ.”

Có được một phần ký ức vĩnh hằng, đối Vô Trinh và Tiêu Nhạn kiếp này đều không phải là chuyện tốt.

Có vài thứ đã đến lúc phải cắt đứt...

Ngón tay ôn nhu mà lại vô tình phất quá trán Vô Trinh, rút ra một giấc mộng đã vây hãm y mấy đời mấy kiếp.

Một luồng khói trắng yếu ớt lơ lửng bay lên, ở trước mắt Mặc Trần ngưng tụ thành một con bướm trắng.

“Vô Trinh, giấc mộng người triển miên mấy kiếp lại là một con bướm mỹ lệ như vậy sao?” Mặc Trần ở trong lòng than nhẹ.

Con bướm trước mắt, là si tâm bất hồi, là ký ức bất xá (không bỏ được) của người này, đáng tiếc, hôm nay hẳn nhất định phải cướp đi toàn bộ những thứ đó.

Vô Trinh, người và ta, giống như lưu thủy và du ngư, chỉ có thể vội vàng tương kiến sau đó vội vàng từ biệt. Vô luận là người hay ta, ai quyền luyến nhìn lại cũng đều là một loại bất hạnh.

Lưu thủy và du ngư, cả hai vốn nên cùng quên nhau.

Khi rời khỏi nơi đó, Mặc Trần thần sắc mệt mỏi, ngay cả thanh âm cũng mang theo vài phần khàn khàn: “Tiêu Nhạn, nếu người thật sự yêu y, thì hãy quên chuyện đêm nay đi, cả đời này cũng đừng đề cập với y.”

Bởi vì, với Vô Trinh mà nói, ta vẫn là một cấm kỵ.

Trong gió đêm, thân hắc y kia nhẹ nhàng rời đi.

Bên này, Vô Trinh rất nhanh đã khôi phục ý thức, đối với vẻ mặt vui sướng đến phát điên của Tiêu Nhạn lại có chút buồn bã như đã đánh mất thứ gì.

“Nhạn nhi, ta vừa mới mơ thấy một giấc mộng...”

“Cái gì?”

“Dường như là một giấc mộng đẹp nhưng ta đã quên...”

“Hoàng huynh, hoàng huynh, sao ngươi lại khóc?” Tiêu Nhạn bỗng nhiên cả kinh.

“Không có, Nhạn nhi, hoàng huynh không biết tại sao lại bi thương khó nén...”

Không cảm giác, Vô Trinh đã lệ rơi đầy mặt, phẳng phất như có thứ trên áy gì đó đã mất đi, rốt cuộc không tìm lại được nữa.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, có phải ta trước đây đã làm điều gì chọc giận ngươi không? Xin ngươi đừng bi thương nữa, kỳ thật ta cũng không muốn mảnh giang sơn này, ta chỉ muốn dùng quyền lực trong tay giúp ngươi sống vui vẻ...”

Tiêu Nhạn chân tay luống cuống giải thích, thanh âm kia như một sợi tơ quấn quanh ngàn năm, vòng quanh, vòng quanh, rốt cuộc xuyên qua tầng tầng cung điện, kết dưới cây hoa lê ở ngoại thành kia.

Đến cùng thì mất đi là một loại hạnh phúc hay là bất hạnh, cũng chỉ có tương lai mới có thể nghiệm chứng.

Vào một đêm đầu xuân nọ, một giấc mộng của Vô Trinh đã chết, con bướm trắng si tình bay qua luân hồi, giấc mộng đau khổ đắng dai dưới lê hoa, đều đã chết vào lúc nửa đêm.

Mộng đã chết...

Phố dài vắng lặng, gió xuân đã thổi, tơ liễu đầy trời, gió đêm mang theo tơ liễu màu trắng cùng cát bụi nhuyển mịn, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, trầm thấp kể lên phiên muộn của đêm xuân.

Mặc Trần chưa từng cảm thấy lạnh như đêm nay, đang mùa xuân lại khiến cho người ta cảm thấy thê lương.

Chẳng lẽ là do hắn mới vừa hao tổn năm nghìn năm tu hành? Hay là vì hắn vừa mới chôn cất giấc mộng của người yêu mình sâu đậm?

Năm nghìn năm, năm nghìn năm tu vi đổi lấy cơ hội y sống lại một lần, không đáng giá sao? Không, không có gì đáng hay không đáng, ít nhất y sẽ có một đời hạnh phúc.

Mặc Trần yên lặng kiểm chế từng đợt khí huyết bốc lên trong cơ thể, phương pháp tự tổn hại công lực cũng tựa như rút máu trong cơ thể của mình, ho nhẹ hai tiếng, hắt đối với màn đêm tĩnh lặng thần nhiên cười.

Vạt áo mặc sắc cọ qua mặt đá thô ráp màu trắng phiếm đen, phát ra tiếng vang sột soạt.

Mặc Trần ở trong kinh thành vắng lặng một mình đi tới, đi tới.

Xuyên qua tề đàn không người, xuyên qua đường phố phồn hoa ban ngày, thuyền hoa ở bên bờ dương liễu tĩnh lặng cập bến.

Cửu Huyền và Long đế tựa hồ vẫn chưa nghỉ ngơi, dưới ánh đèn dầu ấm áp, ầm ầm nghe thấy thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Long đế lưu luyến như ca: “Huyền nhi, vết thương đã tốt hơn chưa, ngực còn đau không?” Ngữ điệu không hề phập phồng, nhưng lại lộ ra rất nhiều thân thiết cùng lo lắng không tầm thường.

Cách cửa sổ điều hoa nhìn vào, tựa hồ còn có thể thấy được Long đế vươn tay nhẹ nhàng gạt gạt tóc mái của Cửu Huyền, kinh ngạc nói: “A, vết sẹo người lúc nhỏ ham chơi té ngã vẫn còn ở đây...”

Còn bên kia, Cửu Huyền đã có điểm khốn cùng, mặt trướng đến đỏ bừng. Muốn nói không có việc gì rồi lại sa vào ôn nhu của đối phương, trong lúc nhất thời yết hầu tắc nghẹn, nửa ngày cũng không phát ra được một tiếng.

Đừng nên quấy rầy bọn họ thì hơn.

Mặc Trần xóa bỏ chủ ý, xoay người lặng lẽ đi ra ngoài.

Trên trời treo đầy tinh tử, trong lòng lại lướt qua một tia buồn bã. Hóa ra, hạnh phúc lại là chuyện đơn giản mà lại dễ dàng có được như vậy. Nhìn như xa không thể nắm rồi lại gần trong gang tấc.

Những kẻ si trầm mê hồng trần này, sinh thời đều liều mạng truy đuổi sở tư sở ái của chính mình, tựa như phù du thoáng chốc đã chết, tựa như đom đóm lao đi trong đêm đen. Còn Thanh Phù con vĩnh viễn không bỏ cuộc kia, đã ở một ngày một đêm vượt qua thương hải mênh mông.

Sinh mệnh khổ đoản, (ý nói bất hạnh trong cuộc đời rất ngắn, con người phải biết quý trọng thời gian đừng chìm đắm trong đau khổ), đàm hoa (là loài hoa trước Phật tổ, ngàn năm mới nảy mầm, ngàn năm mới khai nộ, ngàn năm mới nở hoa, trong nháy mắt đã tàn) chỉ trong khoảnh khắc. Loáng một cái đã là luân hồi. Cho nên không thể để bản thân do dự, không thể để bản thân hối hận, chỉ sợ chần chờ một lần, đã là bóng câu qua cửa, thì quá cảnh thiên. (thời gian nhanh như bạch mã chạy qua khe cửa, thời gian trôi qua cảnh vật thay đổi)

Đầu ngón tay nhạt lấy một đoá phi như, giữa đầu, là bạch như đang khiêu vũ đầy trời, tung bay khắp chốn, che trời phủ đất mà rơi xuống, thoát nhìn tựa như trận tuyết năm đó ở Nại Hà Cốc.

Có câu: cổ phật niêm hoa phương nhất tiểu, si nhân thuyết mộng dĩ tam sinh. (phật xưa nhìn hoa cười một cái, người si tình nói mộng đã ba kiếp)

Còn ta? Vạn năm trôi qua ta đã trải qua mấy đời mấy kiếp của phàm nhân? Vạn tượng hồng trần, nhìn thấy vô số phồn hoa điều tàn, hoang vu một mình. Sống đến chán ghét, sống đến ngán ngẩm, sống đến mệt mỏi, một mình một người tìm tìm kiếm kiếm, ở đâu có bóng dáng của y?

Hằng đêm nằm mộng, trong mộng có tuyết, trong tuyết có y, nhưng vì sao lại cách hân càng ngày càng xa, nụ cười trong mộng cũng càng ngày càng ưu thương.

Dương Tranh, Dương Tranh, bí lạc cùng hoàng tuyền, người đến tột cùng là ở phương nào?

Trong thoáng chốc, Mặc Trần đau lòng đến không thể kiềm được.

Nằm trên bờ sông, nước sông dưới đê cuộn cuộn chảy, chỉ thấy nó dứt khoát chảy về hướng đông, trường hận khó hết...

Xa xa, trên bờ sông nở đầy hoa cói, lặng lẽ dấy lên vài điểm quỷ hỏa lừng lờ, tiểu quỷ màu đỏ sậm trốn trong thủy thảo cười thầm liên tục, một bàn tay trắng bệch ngăn lại tiếng động xôn xao của bọn chúng.

“Ha ha... Các người cũng cảm giác được khí của bệ hạ a, hẳn rốt cục đã trở lại rồi.” Một con tiểu quỷ hưng phấn nhảy lên vai y, chơi đùa trong mái tóc như hỏa diễm kia.

“Hư... Đừng nháo, ngàn vạn lần đừng kinh động người kia.”

Huy phát tay, đuổi xuống con tiểu quỷ đang hồ nháo, tuấn mỹ thanh niên tóc đỏ hắc y chỉnh lại y thường, tao nhã cười: “Đi, đi đón bệ hạ của chúng ta nào.”

Đám tiểu quỷ ồ lên, tranh trước giành sau trốn vào trong đất, đảo mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Thanh niên cũng phát tay áo, hóa thành một đám yêu hỏa lẫn đi.

Phi như ở đây có thể là hạt giống của lau sậy hoặc là tơ liễu.

truyện này càng về sau độ dài chương nó càng tăng lên một chương này dài gấp 3 một chương “Khởi đầu của hạnh phúc”

coi chương này nếu ai thắc mắc dây dưa giữa Vô Trinh, Tiêu Nhận và Mặc Trần thì hãy đọc “Mộng hồ điệp”, hiện đang dc bạn Nguyên Vi dịch, bộ này nói về cặp Tiêu Nhận x Vô Trinh và Mặc Trần, nói thật mình cũng chưa đọc hết bộ này nữa =3=

cái phần Mặc Trần tự kỷ hơi khó hiểu một chút, theo như mình hiểu là như này, phù du đom đóm là ý nói mấy bạn si tình như Vô Trinh í, cứ đâm đầu vào ngõ cụt, còn Thanh Phù con là chỉ Cửu Huyền, một ngày một đêm đã vượt qua biển rộng mà tìm đến Thanh Phù mẹ là Liễm, còn câu cổ Phật tức là Phật ngắm hoa đẹp chỉ trong khoảnh khắc 1 nụ cười, còn người si mê chìm đắm trong mộng đẹp đến ba kiếp, Mặc Trần cũng là một si nhân, nhưng Mặc Trần đã chìm trong mộng đến cả chục kiếp rồi. Hic, editor chỉ hiểu dc đến đó thôi ==

11. Chương 11: Khán Thức Thủ Bồ Thiên Liệt

(nhìn phúi tay, vá vết nứt của trời)

Phương xa, từ trong tầng mây lộ ra ánh mặt trời màu vàng nhạt, nhanh chóng nhuộm đỏ biển mây xung quanh.

Trời đã sáng.

Bất tri bất giác, Mặc Trần đã ở trong thành đi suốt một đêm. Sương đêm thấm ướt xiêm y của hắn, có lẽ là do hơi nước nên ngay cả lông mi cũng cảm thấy hơi nặng. Sương sớm vẫn còn dày, tầm mắt mờ hồ, chỉ nhìn thấy chân trời phía xa đang dần sáng lên theo ánh bình minh.

Đỉnh đương đỉnh đương đỉnh đương, phía sau một cơn gió thổi đến lay động chuông ngọc dưới mái hiên. Âm thanh đường hoàng phá nát sự vắng lặng của đêm qua, cũng quấy nhiễu tâm vốn không hề yên tĩnh.

Trong gió có khí tức không tầm thường.

Mặc Trần chợt xoay người, một thiếu niên quần áo gọn gàng đang phiêu du trên không trung trước mặt. Gió phảng phất như đang thần phục dưới chân y, giúp y ung dung đứng ở chỗ hư vô, còn dịu dàng khuấy động xiêm y của y, khiến cho tay áo tùy tiện tung bay trong sương sớm, như thơ như ca...

Thiếu niên chấp tay với hắn: “Ta là phong tiên Vũ Vô, Hồ thần vương điện hạ, ta mang ngài đi gặp một người.”

“Ai?”

“Y ——” Thiếu niên phát tay áo, gió nhẹ phả vào mặt, một luồng hương khí thanh nhã thấm người yếu ớt lan tỏa.

Tựa lan phi lan, không có kiêu ngạo của mai, thanh nhã của sen, cô phương tự hưởng (tự mình khen mình aka tự sướng) của cúc. Ung dung và độ lượng, thanh bạch vô tranh nhưng lại đủ xinh đẹp để áp đảo hoa thơm cỏ lạ.

Mặc Trần nhớ rõ mùi hương này, rất lâu trước đây, ở Thiên tường tế, hương khí đặc biệt chỉ có đóa hoa của các loài hoa mới có, cũng là người mà hần và Long đế trăm phương ngàn kế muốn tìm suốt dọc đường.

“Thanh đế?!” Mặc Trần thốt ra.

Kinh thành phồn hoa mỹ lệ, phần lớn những thứ hấp dẫn tầm mắt đều là cửa son tường trắng ngói lưu ly, rường cột chạm trổ nhà phú quý. Nơi này nằm ở một viện lạc phía đông nam kinh thành nhưng lại là ngôi xanh gạch xanh, có một loại mùi vị thoát tục khác biệt.

Tiểu viện thanh tịnh, trước sân trồng một cây ngô đồng, xanh biếc tốt tươi, dưới ánh mặt trời tỏa bóng râm trùng điệp. Vườn hoa cạnh tường có vài gốc lan trắng, uyên ương đang leo đây cả mặt sau bức tường, lục mạn thanh vu, (dây leo màu xanh cỏ cây um tùm) sức sống dạt dào.

Phía trước là một gian phòng ở, hai mặt đều là cửa sổ có màn che, lan can điêu khắc bọc xung quanh, Mặc Trần ngồi được trong không khí phẳng phất một luồng hương khí u tĩnh, thấp thoáng truyền ra từ trong phòng. Đi vào trong phòng ám hương phiêu động, vẫn vít lượn lơ.

Trong phòng sáng sủa sạch sẽ, không bài trí món đồ hoa quý nào. Dưới cửa sổ phía nam chỉ có một bàn để cầm, phía trên đặt một chiếc cổ cầm đoạn văn (hoa văn ngắn), phản chiếu hoa đào hoa mạn trắng trắng đỏ đỏ ngoài song cửa, mỹ diệu như tranh.

Phía đông dường như nối liền với một gian phòng ngủ, phong tiên Vũ Vô đưa Mặc Trần tới cửa buồng, khẽ vén lên sa liềm màu cỏ xanh, đứng lại.

“Y đang chờ ngài bên trong.” Ngự khí bình đạm như gió, nhưng đôi mắt hẹp dài hơi hạ thấp lại để lộ ra một tia đau thương khôn tả.

Mặc Trần vén rèm đi vào, trên chiếc giường gỗ lim xuyên đăng (đăng ở đây là cây mây), sa trường nguyệt sắc nặng nề buông xuống che phủ một bóng người áo xanh.

Đó là một bàn tay gầy yếu trắng bệch đến cỡ nào chứ? Mạch máu như ẩn như hiện dưới làn da mỏng manh, ngón tay nhỏ yếu đến xót xa chậm rãi vén lên tầng lụa mỏng ngăn giữa hai người, đem tất cả nghi ngờ đều xóa sạch.

“Đã lâu không gặp, Hồ thần vương.” Nụ cười trầm nhu như nước nằm trên khuôn mặt vô cùng tiêu tụy lại toát ra một vẻ mỹ lệ đến tan nát lòng người.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy người này tim của Mặc Trần dường như bị người ta hung hăng bóp chặt: “Thanh đế điện hạ... Là người sao...”

Đúng vậy, cho dù hần có không muốn tin đến cỡ nào thì người trước mặt đúng là Thanh đế mà hần và Long đế vẫn đang mãi miết tìm —— Chúc Cầm. Nhưng bộ dáng của y cùng lúc mới gặp năm đó lại khác nhau một trời một vực. Dung mạo hao gầy đến không ra hình người, thân hình ốm yếu như que củi, sắc mặt trắng bệch như tuyết, còn có mái tóc xám trắng... Trời ạ! Là thứ gì đã khiến cho thiên nhân tao nhã mỹ lệ một thân cẩm thạch tràn đầy tiên khí lại tiêu tụy thành như vậy? Là ai đã tra tấn y thành như vậy chứ?

Tựa như đang trơ mắt nhìn một đóa hoa tiên quốc sắc thiên hương điêu tàn trong cuồng phong bạo vũ, Mặc Trần mãi không thể bình ổn thương xót trong lòng, đến mức cứ ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ, lời gì cũng không nói được.

Ngược lại Thanh đế lại vươn tay ra, dịu dàng kéo hần ngồi xuống bên cạnh mình.

“Hồ thần vương, sắc mặt của ngươi không được tốt a.”

“Đành chịu thôi, đêm qua hao tổn một phần tu hành, hiện giờ vẫn có điểm khí huyết sôi trào, nhưng mà...” Mặc Trần chạm đến tay của Thanh đế, ngón tay ốm yếu lạnh như băng, phẳng phất như của người sắp chết. Cố ý truyền khí cho y, lại như đá chìm biển rộng, trống rỗng, thoáng cái đã tan rã vô tung.

“Không cần phí tâm, vô dụng thôi.” Thanh để nhẹ nhàng rút tay, khép mười ngón lại rút vào trong tay áo rộng thùng thình, bình tĩnh đặt trên đầu gối. “Có phải ngươi cảm thấy khí tức như bị một hang sâu không đáy hút vào, nháy mắt đã biến mất không? Hơn nữa nguyên thần của ta hiện giờ rất suy nhược?”

Mặc Trần sững sốt gật đầu. Mọi thứ đều như lời y nói, nguyên thần của Thanh để suy nhược đến làm người ta hoảng sợ.

Mỉm cười, Thanh để bình thản nói: “Cơ thể của ta kỳ thật đã vô phương cứu chữa, hiện giờ đều dựa vào một hơi tiên khí của Nguyệt Chiêu để duy trì. Nhưng nguyên thần thì vẫn đang không ngừng suy thoái, Nguyệt Chiêu sửa chữa sinh tử, tựa như luân hồi không vượt qua được.”

“Nhưng trên thiên giới không phải đồn rằng ngươi vì đắc tội thiên đế mới bị cách chức hạ phàm sao?”

“Ha ha...” Trong đôi mắt cơ trí của Thanh để toát lên vài phần tinh ranh, “Lời đồn giữa ta và Nguyệt Chiêu chẳng qua là vì muốn che đậy tai mắt thế nhân thôi. Lời nói dối đó là ta dựng đấy.”

“Nhưng Long đế hẳn...”

Thanh để đột nhiên yên tĩnh lại, sau đó nói: “Ánh Liên, ta sợ nhất chính là khiến y lo lắng. Dựng nên một màn này cũng là vì muốn giấu y. Nhưng khư khư cố chấp của y thật đúng là như dự liệu của ta.” Nói đến đây, trên đôi môi tái nhợt hiện lên một nụ cười vui vẻ, trong con ngươi trầm tĩnh lóe ra quan tâm cùng hiểu biết đối với bạn thân.

“Y dùng thuật di hồn để hạ phàm tìm ngươi, đã dừng lại ở trần gian mười tám năm.” Không thể ngờ được sự thật lại là như thế, Mặc Trần không khỏi thở dài: “Hóa ra chúng ta thật sự cách người rất gần rất gần, Long đế y thật sự rất nhớ ngươi... Thanh để điện hạ không muốn gặp y một lần sao?”

Thanh để không trả lời, đôi con ngươi đen như điểm sơn yên tĩnh mà lại thoáng nét ưu thương: “Ngươi biết vì sao ta lại nhờ phong tiên đem ngươi đến đây không?”

Chậm rãi thở dài, y cúi đầu nhìn tay áo của mình, trên cổ tay áo xanh nhạt thêu vài đóa bạch mai, thừa thốt nhàn nhạt, có một loại ý nhị trang nhã. Lòng mày thanh tú của Thanh để nhíu lại, mi mắt rũ xuống phảng phất như con bướm sắp chết vẫn còn run rẩy giãy giụa trên nhánh cây lạnh lẽo. (ôi, cái kiểu ví von gì thế này TT)

“Đã mấy trăm năm ta chưa gặp Liên, từ lúc y xuất chinh tới nay, chúng ta liền chia cách hai nơi. Sau đó lại có rất nhiều chuyện xảy ra... Khiến cho ta không có cơ hội gặp y, cùng y hảo hảo trò chuyện... Ngày đó, sau khi phong tiên Vũ Vô nói cho ta biết các người đã tới kinh thành, ta gần như muốn hiện thân trước mặt Liên...” Giọng nói trong vắt bình thản vào lúc này có một chút tạm dừng, sau đó, người kia ngẩng đầu lên, hai mắt trong veo như nước, nụ cười tĩnh mịch lại dịu dàng: “Ta... Cuối cùng vẫn không xuất hiện, tuy rằng, ta cũng rất nhớ y...”

Mặc Trần dường như nhìn thấy trong con ngươi tĩnh lặng kia có giọt nước chảy qua, vào lúc nói ra nỗi nhớ thì trong vắt như nước, sáng như sao mai.

Thanh âm dịu dàng sau khi hơi ngưng lại thì lại chậm rãi nói tiếp:

“— nhưng sinh ly và tử biệt, Hồ thần vương điện hạ, ngươi cho rằng cái nào đau đớn hơn?”

Mặc Trần chấn động, chỉ cảm thấy mũi chua xót, gần như rơi lệ.

Vì sao y lại có vẻ mặt ngay thẳng thản nhiên như thế, khuôn mặt tiêu tụy, thân hình yếu ớt nhưng lại khó nén một thân ánh quang trong sạch. Nụ cười tao nhã tựa ánh trăng khiến cho không ai có thể dời mắt, ánh mắt cơ trí phảng phất như có thể hiểu hết tất cả. Sự bộc trực thành khẩn khi y nói lên tư niệm, sự sắc sảo khi y chất vấn, sự an tường tĩnh lặng khi y che giấu chân tướng, y tại nơi không ai biết một mình chịu đựng hết thảy, dù tư niệm cũng không muốn gặp nhau.

Sinh ly và tử biệt, cái nào đau đớn hơn? Ở trong lòng Thanh để đã sớm có đáp án rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Mặc Trần lại không dám, không đành nhìn lại dung nhan cao nhã kia, y và người kia giống nhau như thế, dịu dàng lại kiên nhẫn, bộ dáng một mình gánh chịu đau khổ lại càng không chỗ nào không giống.

Mặc Trần lấy tay che mặt, lại phát hiện tay mình không ngừng run rẩy, nơi sâu thẳm trong lòng có một vết thương bị xé mở, tuyết trắng không ngừng tung bay.

“Thật có lỗi, Thanh để điện hạ... Người thật sự rất giống một vị cổ nhân của ta...” Thanh âm run rẩy bật ra từ kẽ ngón tay, để lộ sự yếu ớt bất lực của hắn lúc này.

Vươn tay nhẹ nhàng an ủi hắn, Thanh để chợt nhớ lại rất lâu trước đây, trong màu tuyết trắng xóa, hắn một thân huyền y đứng giữa chúng tiên, Hồ thần vương phong hoa tuyết thể, nhưng lại có một đôi mắt xinh đẹp mà tang thương. Đúng vậy, xinh đẹp mà tang thương, trên gương mặt trẻ tuổi như vậy lại mơ hồ mang theo một tia mỗi một đã nhìn thấu phần hoa. Con người màu đen thâm thúy kia, tuy rằng yên hành mị thị (xinh đẹp lừa lớt, đại loại thế, có chỗ dịch là xinh đẹp thẹn thùng), tuy rằng diễm kinh hồng trần, nhưng ngẫu nhiên đằng sau náo nhiệt sẽ khiến cho người ta nhìn thấy thê lương mỗi một ẩn sâu trong đó.

Sinh ly và tử biệt, với hắn, cái nào khắc cốt铭心 hơn?

“Thật có lỗi... Ta khiến người nhớ lại chuyện cũ.” Thanh để nhẹ nhàng thở dài, để hắn dựa vào vai mình nghỉ ngơi, nghe hắn đứt quãng kể lại chuyện cũ.

Mặc Trần ngửi thấy hương khí lạnh lẽo toát ra từ trong lớp vải mềm mại trên người y, nhẹ nhàng trong trẻo, giúp cho tâm thần yên tĩnh.

“Người nói nàng ta sau khi giết Dương Tranh đã mang đi hồn của hắn?” Thật lâu sau, Thanh để mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, hồn phách ở Hoàng Tuyền không lâu sẽ nhanh chóng luân hồi chuyển thế, trừ phi người kia là kẻ xấu tội ác tày trời. Ta nghĩ Dương Tranh sẽ chuyển sinh ở trần gian, cho nên một ngàn năm, hai ngàn năm luôn luôn ở hạ giới không ngừng tìm kiếm.”

“Thiên giới ni? Người đã tìm qua chưa?”

“Có, nhưng không có tung tích của hắn...”

“Mặc Trần, người chưa từng nghĩ, có lẽ Dương Tranh căn bản không hề chuyển kiếp, có lẽ, hắn đã hồn phi phách tán...”

“Khi ta tuyệt vọng, ta cũng nghĩ như vậy. Có lẽ cả đời này ta cũng tìm không thấy hắn.” Nhắm mắt, tâm tư của Mặc Trần trôi đi rất xa rất xa, “Có lẽ ta và hắn cũng giống như lưu thủy và du ngư (nước chảy và cá bơi), có ghi lòng tạc dạ đến thế nào thì cũng chỉ là gặp nhau trong thoáng chốc. Ta làm cho Vô Tranh quên ta, bởi vì cả đời này ta cũng không thể yêu y.” Giọng nói dè dặt che giấu tâm tình như thác nước, dư âm mờ nhạt, “Nhưng mà... Ai có thể làm cho ta quên hắn đây...”

“Vẫn chưa tới lúc tuyệt vọng, Mặc Trần.” Ánh mắt của Thanh để lóe lên một tia cơ trí, “Có lẽ còn có một khả năng: linh hồn của Dương Tranh bị nữ tử kia giấu đi. Giống như ta, không tiến vào luân hồi.”

Chỉ một thoáng, trong đôi con ngươi màu đen kinh diễm lưu quang dật dải, tràn đầy sắc sảo: “Chẳng lẽ ta vẫn tìm sai hướng, ta hắn là nên tìm Anh Trùng Tuyết trước, ả đương nhiên biết tung tích của Dương Tranh.”

“Đúng vậy, nữ tử kia xem ra không phải phạm nhân.” Thanh để gật đầu đồng ý. “Không phải tiên thì là yêu.”

Mặc Trần như đột nhiên tỉnh lại, năm ngón tay bắt lấy hư không, hồng quang lóe lên, trong tay đã cầm một mảnh lụa mỏng đỏ nhạt.

“Năm đó lúc ta cùng ả tranh đoạt hồn phách của Dương Tranh, đã xé ra từ trên vạt áo của ả. Mảnh lụa mỏng này không biết là dùng loại tơ gì dệt thành, ngàn vạn năm qua không hề mục, màu sắc vẫn mới như lúc ban đầu.” Mặc Trần đưa miếng lụa mỏng cho Thanh để.

Thanh để cẩn thận quan sát một hồi, đưa lại gần ngửi, thỉnh thoảng lông mày khẽ chau: “Mùi hương này...”

“Sao vậy?” Mặc Trần thần sắc ngưng trọng.

“Tuy rằng ta không thể xác định miếng lụa mỏng này là từ tơ gì dệt thành, nhưng mùi hương này ta nhớ rõ.” Long mây Thanh đế nhả lại, “Bỉ Ngạn hoa, đây là mùi hương của Bỉ Ngạn hoa.”

Bỉ Ngạn hoa? Mặc Trần thất thần trong phút chốc: trong ký ức Dương Tranh từng nói qua với hắn, loài hoa này nở ở bờ đối diện Hoàng Tuyền, đỏ rực như ráng mây, thường ở bờ đối diện soi sáng cho ánh mắt của vong hồn.

Quả nhiên, Thanh đế đã nói tiếp: “Tuy rằng chúng sinh mệnh mỏng, nhưng loài hoa này chỉ sống ở một nơi...”

“Bờ đối diện Hoàng Tuyền?!” Mặc Trần giật mình.

“Đúng vậy. Nhân gian và Hoàng Tuyền chỉ cách nhau một cây cầu Nại Hà, qua cầu Nại Hà, chính là quốc gia của đế vương Hoàng Tuyền, Trùng Hoa, ở bờ bên kia, nở đầy loài hoa này.” Thanh đế có chút lo lắng nhìn hắn, “Mặc Trần, Hoàng Tuyền là cấm địa ngay cả thiên đế cũng không dám tùy tiện vào, nếu như thiên đế chứng quả số mệnh của người sống thì quân vương Hoàng Tuyền chính là chúa tể của vong hồn. Không ai biết Hoàng Tuyền rộng lớn đến thế nào, ngay cả ta cũng chỉ thấy qua một vùng đất nhỏ bên kia cầu Nại Hà mà thôi...”

Mặc Trần nghe vậy cao giọng nói: “Ta biết Hoàng Tuyền hung hiểm, nhưng nếu Anh Trùng Tuyết ở đó, Dương Tranh nhất định cũng ở đó! Ta muốn đi tìm hắn.”

Thanh đế tựa hồ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Mặc Trần, có câu cổ ngữ: qua cầu Nại Hà, sống chết liền không còn do chính mình. Tuy rằng ngươi tu hành thâm hậu, vạn sự vẫn phải cẩn thận là trên hết.”

Mặc Trần nhướn mày cười, lo buồn lúc trước đã trở thành hư không: “Thắng thua là trời định, ta nguyện dùng tu hành cả đời để đánh cược một lần. Hoàng Tuyền ta chắc chắn phải vào.”

Đứng dậy, Mặc Trần chấp tay hướng Thanh đế từ biệt, rồi lại cúi người nói: “Có điều trước khi đi, ta muốn vì Thanh đế diện hạ làm một chuyện.”

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng nhu tính trên gương mặt gầy yếu của Thanh đế, Mặc Trần chân thành nói: “Ta giúp ngươi gặp Long đế một lần.”

Thanh đế chấn động: “Không, ta không thể gặp hắn.”

“Không cần lo lắng, ta tự có biện pháp giúp ngươi thấy hắn mà không lộ hành tung của ngươi.” Mặc Trần vươn tay vén lên màn lụa, dựa vào bên tai Thanh đế nói nhỏ vài câu, Thanh đế gật đầu mỉm cười.

“Vậy mời Thanh đế diện hạ chờ tin tức của ta.” Mặc Trần mỉm cười, toại nguyện xoay người rời đi.

Đi khỏi phòng ở, thiếu niên vừa rồi còn chờ bên ngoài chẳng biết đã đi đâu, trong sân tràn đầy dương quang trắng xóa, có chút chói mắt. Mặc Trần chợt nghe thấy một người lạnh lùng kêu: “Hồ thần vương!”

Nâng mắt nhìn, cách đó không xa dưới cây ngô đồng, có một người đang kiêu ngạo lạnh lùng nhìn y.

Kim quang rực rỡ, là phát quang của hắn, phía trên rủ xuống ngọc lưu ly ngũ sắc, tạo ra quanh ảnh đọng đưa trên gương mặt cao quý tuấn mỹ. Hoa quang cảm thốc, là một thân y bào màu vàng của hắn, hoa văn mỹ lệ phức tạp khiến cho người ta nhớ tới áng mây lúc mặt trời mọc.

Long mây tu trường nhập tấn che một đôi đồng tử kim sắc sáng rực, con ngươi đã quen cao cao tại thượng dùng một loại nhuệ khí cùng bá đạo đặc hữu, lạnh lùng nhìn Mặc Trần.

Người này tại sao lại ở đây?

Mặc Trần đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức khom mình hành lễ: “Hồ thần vương Dương Mặc Trần kiến quá thiên đế bệ hạ.”

Khoát tay ý bảo miễn lễ, thiên đế trẻ tuổi mở miệng nói câu đầu tiên lại là: “Không được đem hành tung của Chúc Cẩm nói cho Long đế.”

Mặc Trần kiềm chế kinh ngạc trong lòng, trả lời: “Vi thần đã đáp ứng Thanh đế diện hạ, quyết không tiết lộ hành tung của y, cho dù là Long đế.”

Thiên đế gật gật đầu, trong mắt tựa hồ còn có chút không vui: “Nếu Long đế truy hỏi, người liền nói với hắn, Chúc Cẩm là của ta, kêu hắn chết tâm mà trở về Thủy Tinh Cung đi, ta sẽ không để cho Chúc Cẩm gặp hắn!”

Mặc Trần dở khóc dở cười, mấy lời này là ý gì đây, tuy rằng nghe nói giữa thiên đế và Long đế có khúc mắc, nhưng không ngờ được là loại xích mích này.

Cười cười, Mặc Trần theo lời rời đi.

Đằng sau, tòa tiểu viện ngói xanh gạch xanh yên lặng nằm trong ánh dương quang xán lạn, Mặc Trần lúc này mới phát giác, hóa ra bốn phía viện lạc đã được người bày kết trận xảo diệu, cho nên cùng ở kinh thành nhưng hắn và Long đế vẫn không cảm giác được sự tồn tại của Thanh đế, nhưng bản thân khí tức của Thanh đế cũng đã thực mỏng manh, nguyên thần suy yếu như vậy...

Khê thở dài, Mặc Trần kiệt lực đem sự tình phức tạp trong đầu sắp xếp lại rõ ràng. Chỉ trong một đêm lại dường như trải qua mấy thế. Tìm được Thanh đế, còn ngoài ý muốn nhìn thấy thiên đế mặc dù chỉ là một bóng trắng, bản tôn (bản thể của thiên đế) hẳn là còn ở trong Thiên Tường Vân Cung rồi.

Còn có Dương Tranh...

Nghĩ vậy, trong lòng Mặc Trần không nén được một trận cảm xúc chập chùng, phần khích kích từ trái tim lan tới tứ chi, chờ đợi nhiều năm rốt cục đã có manh mối, khiến cho trái tim im ắng đã lâu của hắn không khỏi kích động.

Dương Tranh Dương Tranh, ta sẽ gặp được người, có lẽ, lần này không cần phải chờ lâu...

Không biết đây là lần thứ mấy Thanh đế âm thầm thở dài, y nhìn sang thiên đế vẫn còn đứng ở trước cửa sổ sinh hồn dãi, mở miệng nói: “Bệ hạ...”

“Gọi ta là Nguyệt Chiêu.” Thiên đế quay đầu lại hung hăng trừng mắt y một cái, nổi giận hờ hờ nói.

“Nguyệt Chiêu, canh giờ không còn sớm, người cũng nên trở về Thiên Tường Vân Cung đi.” Thanh đế ôn hòa khuyên nhủ.

“Ta trở về, có phải người sẽ lập tức đi gặp Long đế không?”

Chưa a, giọng nói kia sao lại nặng vị chua như vậy. Thanh đế nói không nên lời, nhớ lại hắn vừa vào cửa liền xụ mặt, còn tưởng là ở trên đại điện bị các lão thần lừa nhải làm phiền, hóa ra là đánh đổ một bình dấm chua.

“Ta không thể gặp Liên sao?” Cố ý ở trước mặt hắn khơi mào, bởi vì phát hiện bộ dáng tức giận của hắn vô cùng thú vị.

“Ta không cho!”

Quả nhiên, nháy mắt liền thấy hắn đi đến trước giường, kéo lên sa trướng nguyệt sắc vẽ mặt đầy phần nộ, vóc người cao ráo chặn ánh dương quang ngoài cửa sổ, bóng người tựa như một ngọn núi lớn đè xuống.

Chẳng lẽ hắn không phát hiện bản thân rất giống Liên sao? Đều là cường giả bề ngỗ thiên hạ, đều là kiêu ngạo đầy kiêu kiêu nhưng tình tính lại nóng nảy nhất xúc tức phát (chạm vào nổ ngay). Có điều, Liên là loại kiêu ngạo thâm vài phần thanh cao quanh quẩn, còn Nguyệt Chiêu là loại kiêu ngạo mười phần tùy hứng có thêm cuồng vọng. Có lẽ là quá giống nhau nên hai người vẫn là thủy hỏa bất dung, vừa nhìn thấy đã ghét.

Ứng phó với loại người này, Thanh đế thật sự là quen tay lẹ chân a.

“Lần này không gặp hắn, ta nghĩ sẽ không còn cơ hội nữa.” Đầu tiên là cúi đầu, tiếp đó là uyển chuyển nói: “Người cũng biết thời gian của ta không còn nhiều lắm.”

Thiên đế thoáng chốc xẹp xuống như một quả bóng xì hơi: “Chúc Cẩm, Chúc Cẩm, người biết ta sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp giúp người tặc mệnh mà.”

“Người cũng biết trên đời này không có gì là tuyệt đối bất diệt.” Thanh đế chậm rãi nói.

“Có! Bởi vì ta là thiên đế!” Ngữ khí cố chấp lại bốc đồng.

Vẫn còn là một tiểu hài tử chưa trưởng thành a. Thanh đế nhắm mắt, đang muốn nói gì thì lại cảm thấy một trận choáng váng đầu óc, nháy mắt đã bị người đẩy ngã xuống giường.

“Làm gì vậy?” Thanh đế kinh ngạc hỏi.

“Không được nói, ta đem tiên khí chia cho ngươi.”

Thanh đế vừa nâng mắt đã thấy trên trán Nguyệt Chiêu sáng lên một đường kim quang, tiếp đó, thiên nhân khảm trên ấn đường chậm rãi mở ra, kim quang như nước tuôn ra, sáng đến mức khiến người mở mắt không được. Trong giây lát, thiên nhân hoàn toàn mở, nhất thời trong phòng như đang treo một mặt trời đỏ rực, hào quang bắn ra bốn phía, bỗng tắt sinh huy. (dùng cổ bông bện thành cánh cửa, dùng mạn gai tre trúc bện thành hàng rào, “bông tắt” chỉ người nghèo khổ, câu này ý chỉ đem lại quang huy cho nhà tranh)

Nguyệt Chiêu nhẹ nhàng cởi bỏ xiêm y của Thanh đế, mười ngón tay ở trên da thịt trong suốt như ánh trăng mờ trốn không ngừng, nhưng vẻ mặt lại càng ngày càng uể oải: “Rõ ràng ta ở nơi này, nơi này và nơi này đều thiết hạ phong thần chú, vì sao nguyên thần của ngươi vẫn tiếp tục suy kiệt, tiên khí không ngừng tiết ra ngoài, đây tội cùng là chuyện gì xảy ra chứ.”

“Chức Cẩm, ngươi rốt cuộc có chuyện gì gạt ta?”

Né tránh đôi mắt kim sắc đang cảm phần phía trên, Thanh đế cười nói: “Đối diện thiên nhân của ngươi, ta có thể gạt ngươi chuyện gì đây.”

“Có, bản mệnh hoa của ngươi đi đâu? Ngươi nói bị người đánh cắp, nhưng ta mở thiên nhân tìm khắp nơi đều không thấy. Ngươi vẫn tiếp tục suy nhược như vậy, mỗi lần ta tra hỏi nguyên nhân, ngươi đều cười đến giả hoạt như thế! Từ trước đến giờ, có chuyện gì ngươi đều giấu trong lòng, bệnh đến mức này còn không chịu dựa vào người khác. Chẳng lẽ ta không đáng để ngươi tín nhiệm như vậy sao?”

Giận thật rồi à? Thanh đế âm thầm thở dài, bị hai, không, bị ba con mắt phần nộ nhìn chằm chằm, quả thật là có chút kinh khủng. “Nguyệt Chiêu, ngươi bây giờ là thiên đế, không thể tùy tiện tức giận nga, sẽ chiêu gọi thiên lôi mất.”

“Ta chính là rất nổi giận!” Thiên đế rốt cuộc nổi đóa. “Ta không còn là tiểu hài tử không hiểu chuyện năm đó nữa, ta bây giờ là người đứng đầu chúng tiên, Chức Cẩm, ngươi không được dùng loại ánh mắt nhìn tiểu hài tử này nhìn ta!”

Tựa như bị cuồng lôi đánh trúng, “ầm” một tiếng, mấy bình lưu ly trên bàn gỗ vỡ nát, mảnh vụn màu lam cùng thanh thủy văng tung tóe trên mặt đất.

Thoáng chốc, một đạo thân ảnh cường tráng xuất hiện phía sau sa liêm, nhanh chóng như gió, mơ hồ như mây.

“Thanh đế điện hạ, chuyện gì xảy ra?” Phong tiên Vũ Vô lo lắng quỳ ngoài cửa.

“Lui ra, đừng tới phiền ta!” Trong phòng lập tức truyền ra tiếng rống của thiên đế.

Tĩnh lặng một hồi, lại nghe thấy một tiếng nói ôn hòa bình tĩnh truyền ra từ trong mùi hỏa dược: “Vũ Vô, ta không sao, ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Ngay tức thì, Vũ Vô đi nhanh như một trận gió, vô thanh vô tức biến mất.

Thanh đế bắt đắc dĩ ôm trán, khuyên lui phong tiên, lúc này mới nâng người, đón nhận nam nhân “về mặt ta đang rất nổi giận” này.

“Nguyệt Chiêu trưởng thành rồi, đương nhiên không phải tiểu hài tử. Huống chi, tiểu hài tử cũng sẽ không làm loại chuyện này.” Khẽ cười, Thanh đế sát vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Chỉ thấy vẻ mặt thiên đế từ nổi giận biến thành thờ ơ, rồi lại chuyển thành xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú trong chớp mắt đã đỏ ửng, sống động như một quả đào đỏ rực.

Ai ai, còn nói không phải tiểu hài tử, bộ dáng này rõ ràng chính là tiểu đồng kim y cầm đào ném mình ở vườn bàn đào năm xưa mà. Thanh đế liếc xéo hắn, cố gắng nhẫn cười.

Cái tên đỏ mặt kia ngu nửa ngày, bỗng nhiên nâng lên đôi con ngươi màu vàng, trong mắt một mảnh vui vẻ sáng ngời, “Dù sao ngươi cũng là của ta, ai cũng giành không được.”

Nghĩ đến thiên đế lúc này đã sớm đem tức giận vứt lên chín tầng mây, trong lòng chỉ còn một câu nói thầm ái muội dịu dàng của Thanh đế, tự mình say mê không thôi.

Vươn tay ôm lấy cổ người nọ, trên gối đầu trắng như tuyết, mái tóc màu xám và màu vàng cùng đỏ xuống, tựa như sơn tuyền mỏng manh, dưới sự chiếu rọi của màu vàng bừng bừng sức sống, xán lạn đến chói mắt, mái tóc của Thanh đế càng lộ vẻ ảm đạm, đầy héo mòn.

“Ta sẽ tìm được biện pháp cứu ngươi, lần này tới chính là muốn nói cho ngươi biết, trên thiên đình đang nuôi dưỡng bản mệnh hoa của ngươi, đợi thêm mấy ngày nữa là có thể đem nguyên thần của ngươi dời qua.”

Đối mặt với biểu tình vui mừng khắp khởi của Nguyệt Chiêu, Thanh đế chỉ có thể lấy cười hồi đáp, ngón tay lơ đãng vuốt thiên nhân trên trán hắn, đau xót chảy vào lòng.

Ngươi không hiểu, Nguyệt Chiêu, có vài thứ tới quá nhanh, lại có vài thứ thật sự không thể giữ lại...

Hiện tại chỉ cần nhắm mắt là có thể cảm giác được rẽ của bản mệnh hoa đang kiệt lực sinh trưởng trong khe hở, từng chút bổ khuyết khe hở, tu bổ vết nứt của kết giới. Tiên khí không ngừng từ nơi đó bị hút ra, hút vào vực sâu không đáy của dị giới.

Chưa từng nghĩ tới, tiên giới sẽ có một ngày suy vong, cũng như chẳng ai ngờ rằng, kết giới mà thiên giới tự nhận là hoàn mỹ kiên cố sẽ xuất hiện vết nứt.

Khi chính mình đứng ở ranh giới bầu trời, nhìn về tầng mây như dãy núi nhấp nhô không ngừng phía trước, phát hiện hóa ra tận cùng bầu trời là trống trải và xa xôi như vậy, giật mình giác ngộ cho dù là sức mạnh của tiên nhân cũng thực nhỏ bé, đánh không lại ăn mòn vô tình của tháng năm.

Ngày đó, khi ở thành Phù Dung chém xuống bản mệnh hoa của mình, tự tay đem nó trồng trong khe hở của kết giới, thì đã tiên đoán được bại vong của chính mình.

Cũng biết rõ con đường phía trước xa xôi, chỉ có tâm như sắt đá, mới có thể phui tay mà vá vết nứt của trời.

Nhưng là, nhưng là, vẫn là không yên lòng hấn a...

“Ngươi thất thần...”

Hôn ẩn dịu dàng dừng trên cổ của y, cẩn thận dè dặt, mang theo vài phần thành kính cùng sùng bái, sợ đánh thức đôi mắt trong veo đang khép hờ, người nói mang theo mấy phần bất mãn: chẳng lẽ ta thật giống tiểu hài sao, khiến cho ngươi ở thời điểm như vậy cũng có thể thất thần??

Thanh đế thản nhiên nở nụ cười, không nói gì vòng tay ôm lấy cổ hắn, ở trên thiên nhân thông thiên triệt địa hạ xuống một nụ hôn.

Thiên nhân còn chưa hoàn toàn mở ra, cho nên ngươi không nhìn thấy tương lai của ta, đây là chuyện may mắn nhất của ta.

Cho nên, cũng xin ngươi tha thứ cho ta, lần này lại lừa ngươi...

Trong sa trường phong quang kiêu diễm, chỉ có người nhìn thấy trước vận mệnh mới nhận ra đau xót.

Người mang thiên nhân, đã định trước cả đời cô tịch.

Con đường sau này, ngươi phải đi tiếp một mình rồi.

bạn phong tiên Vũ Vô, nếu ai có đọc manga Bud Boy – Hoàng tử hoa thì sẽ thấy có 1 điểm chung, đó là các anh phong tiên rất thích mấy bạn tỏa hương, trong Bud Boy là Diệu Hương hoa tiên Kaoru mà trong này là Thanh đế, bạn nào cũng có mùi hương độc nhất vô nhị, người người yêu hoa hoa mến hết

Thanh đế lâu lâu mới xuất hiện mà vừa xuất hiện bạn đã đâm một nhát vào trái tim fangirl rồi cơ mà dù xơ xác tã tời như vậy bạn vẫn có sức abc với anh Chiêu mới kinh đó

12. Chương 12: Chích Khủng Dạ Thâm Hoa Thụy Khứ

(Chỉ sợ đêm khuya hoa đã ngủ)

Trời tảng sáng, khi Nguyệt Chiêu tỉnh lại thì nhìn thấy Chúc Cẩm đang nằm trong cánh tay của hắn mở to mắt, lẳng lặng nhìn bình minh trắng xóa phía trước. Bộ dáng trầm tư của y khiến cho Nguyệt Chiêu vô cùng bất an, tựa như người kia sẽ theo ánh nắng xuyên qua cửa sổ mà biến mất.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Ha ha, suy nghĩ người có phải sẽ là hôn quân ‘từ nay không tảo triều’ kế tiếp hay không.” Người trầm tĩnh tao nhã như thế, lời nói ra miệng lại khiến cho Nguyệt Chiêu nghẹn đến đỏ mặt.

“Ta biết người lại muốn giục ta trở về Thiên Tường Vân Cung.” Nguyệt Chiêu nhăn miệng.

“Không có, ta chỉ muốn biết người đã nợ bao nhiêu ngày tấu chương mà thôi.” Nhìn thấy vẻ mặt bất tình bất nguyện của Nguyệt Chiêu, Chúc Cẩm bắt đầu dỗi dằn. Cho dù ép người hồi cung cũng không xử lý được chuyện gì, còn không đem tấu chương sửa đến rồi tỉnh rồi mù.

Bị người chụp phải chân đau, Nguyệt Chiêu cũng không đứng dậy được: “Cũng, cũng mới có ba ngày thôi.”

Ở trước mặt vị lão sư này hắn vẫn không dám nói dối, bởi vì hắn chưa bao giờ lừa được Chúc Cẩm.

“Ồ? Vậy đem mười ngày trước cho ta xem một chút.” Chúc Cẩm ngồi dậy, mỉm cười nói. Có lẽ là hơn ba ngày không phê...

Nguyệt Chiêu vươn tay quơ quơ trong hư không, rầm một tiếng, trên chiếc giường gỗ lim nháy mắt chất đầy tấu chương.

“Quả nhiên... Rất nhiều...” Chúc Cẩm nhìn đồng tấu chương như ngọn núi nhỏ nằm giữa hai người, trong mắt mang theo mấy phần ý cười đầy hiểu rõ, liếc xéo hắn.

Thuận tay mở ra một quyển, đập vào mắt là lời phê phục màu đỏ được viết ẩu tả như thiên thư (sách trời aka ảo), liên tục lật ra mấy quyển, đều được phê đến bất tri sở vân (lung tung đến không biết đang nói cái gì), thậm chí, nên trị thủy thì ngược lại lại hạ mưa, nên nghiêm trị thì lại phán phạt nhẹ.

Chúc Cẩm vừa nhìn vừa bắt đầu dỗi dằn, cầm lấy bút đang muốn giúp hắn sửa lại, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một quyển càng kỳ quái hơn, trừ bỏ phê duyệt chữ đỏ của Nguyệt Chiêu, phía dưới tấu chương còn vẽ vài đóa tiểu hoa tiểu thảo.

Chúc Cẩm nhìn chằm chằm đám hoa hoa thảo thảo đáng yêu này nửa ngày, khó khăn lắm mới nhìn được cười, chỉ vào tấu chương hỏi hắn: “Đây là ý gì?”

“A?” Nguyệt Chiêu sửng sốt, liếc nhìn “kiệt tác” của mình một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Hôm đó phê đến buồn chán thì chợt nhớ tới trước kia lúc người giúp ta sửa bài văn cũng sẽ thuận tay vẽ lên đó.”

“Phốc...” Chúc Cẩm nhìn không được nữa, cười lớn ra tiếng.

Nhớ năm đó khi y còn là lão sư của Nguyệt Chiêu, vì để khích lệ hắn siêng năng viết văn, ở dưới cùng mỗi bài văn đều viết vài câu khen ngợi, thỉnh thoảng sẽ vẽ vài đóa tiểu hoa tiểu thảo coi như phần thưởng.

Không thể ngờ được hắn cư nhiên bắt chước dùng, dùng để phê tấu chương! Chúc Cẩm nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười.

“Chu phê (lời phê bằng bút đỏ) này của người quả là độc đáo, nói không chừng đã khiến cho các thần tử nghiêng ngả nửa ngày cũng không hiểu ý tứ của người.” Chúc Cẩm cười cười, liếc mắt thấy sắc trời không còn sớm, liền không đùa giỡn với hắn nữa, buộc lại mái tóc tán loạn, dùng bút đỏ nghiêm túc giúp hắn phê tấu chương.

Trong im lặng chỉ còn tiếng sần sật của bút lông lướt trên mặt giấy, cùng vài tiếng chim hót thanh thúy ngoài cửa sổ, đầy yên tĩnh mà lại hạnh phúc.

Chúc Cẩm phê rất chuyên tâm, từ bên cạnh vươn tới một bàn tay nâng lên mái tóc của y, nhìn lại, hóa ra là Nguyệt Chiêu cầm một cây lược gỗ trong tay, đang nhẹ nhàng giúp y chải tóc.

“Ta giúp ngươi cột lại tóc.”

Y gạt đầu cười, tiếp tục công việc trong tay.

“Đều đã trắng xám, vốn là đen nhánh mềm mại như vậy...”

Lời nói của Nguyệt Chiêu bỗng nhiên tắc nghẹn, chỉ thấy cây lược trong tay chải qua, một nhúm tóc trắng xám run rẩy rơi xuống, lại chải một lần, lại là như thế.

Hắn ngồi bên cạnh Chức Cầm, ngơ ngẩn nhìn người trước mắt đang bận phê duyệt tấu chương, nhất thời nói không nên lời.

Có thứ gì đó giống như mớ tóc này rơi xuống tâm của hắn tạo nên bóng ma khiến người sợ hãi.

Hắn bắt đầu hoài nghi bản thân có phải đã quá tự tin hay không, có phải đã xem nhẹ một vài thứ xảy ra trên thân người kia không.

Chức Cầm đang chuyên tâm vào tấu chương trước mắt thì một đôi tay từ phía sau ôm lấy y vào ***g ngực, vừa muốn quay đầu lại thì liền thoáng thấy thiên đế trẻ tuổi đang đem đầu dúi vào đầu vai của mình.

“Làm sao vậy?”

“Chức Cầm, ta là thiên đế, thiên đế chưởng quản muôn dân trong thiên hạ, đúng không?” Thanh âm đè nén phát ra từ trong mái tóc của mình, có chút do dự, có chút sợ hãi.

“Đương nhiên...” Sờ sờ đầu Nguyệt Chiêu, Chức Cầm nhẹ giọng trả lời.

“Ta đây muốn ai sống thì sống, muốn ai chết thì chết, đúng không?”

Chức Cầm trầm mặc, thật lâu sau mới vỗ vỗ đầu của hắn cười nói: “Cho dù là thần tiên cũng có nguyện vọng vô pháp đạt thành mà.”

Thế gian này, hỗn loạn rồi ren, mây tụ mây tan, sinh mệnh trước sau mãi là điều cấm kỵ không thể chân chính nắm bắt cùng điều khiển theo ý thích được.

Thiên đế cũng vậy.

“Ta phải về.” Nguyệt Chiêu bỗng nhiên rầu rĩ nói, “Bản mệnh hoa của ngươi còn rất yếu ớt, ta phải về nhìn xem.”

“Ừ, mang theo tấu chương đã phê xong nữa.” Một đồng tấu sơ chất chồng như núi được đẩy tới.

“...” Nguyệt Chiêu gần như tròn tròn hai mắt.

“Ta đã giúp ngươi sửa qua.” Nhìn thấy vẻ mặt không thể tin của Nguyệt Chiêu, Chức Cầm nhin không được gạt gạt mớ tóc trên trán hắn, cười nói: “Dù sao cũng tốt hơn mớ chữ như gà bới của ngươi.”

Trước khi đi, Nguyệt Chiêu hình như nhớ ra thứ gì đó, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Nhớ kỹ, không được đi gặp Long đế.”

Chức Cầm không khỏi bật cười: “Ta sẽ không để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của ta đâu, trở về đi. Sắp qua thời gian tảo triều rồi.”

Nguyệt Chiêu xác định trong con ngươi thâm u không có một tia dối gạt xong thì toại nguyện vung tay áo, đem một đồng tấu chương thu vào trong, chân trái bước ra lại thu về, lại dặn dò y: “Không được gạt ta đấy, bằng không ta sẽ rất tức giận, ta sẽ nhanh chóng trở lại thăm ngươi.”

“Ừ, ừ.” Chức Cầm kiên nhẫn gạt đầu.

Lại đông dài nửa ngày, thân ảnh thanh tú cao gầy kia rốt cục cũng biến mất trong kim quang.

Trong ấn tượng cuối cùng của Nguyệt Chiêu, Chức Cầm vẫn mãi mỉm cười nhìn hắn, một nụ cười điềm tĩnh lại an tường, ánh mặt trời theo song cửa sổ lọt vào phòng, phủ lên xung quanh người kia một vầng sáng màu vàng kim, khiến cho hắn có một khoảnh khắc quên mất bất an và sợ hãi trong lòng.

Sau này, trong những năm tháng dài đằng đẵng không còn y, buổi sáng sớm có chim hót hoa nở, có nụ cười sau cuối chìm trong ánh dương quang của Chúc Cầm kia vẫn mãi mãi khắc sâu trong ký ức của Nguyệt Chiêu, vĩnh viễn xinh đẹp và an tường...

Gian thủy các nổi danh nhất thành nam nằm trên hồ Ý Lục, ba mặt là nước. Lan can điêu hoa làm từ gỗ lim mài nước, lều vải được căng lên dưới mái hiên, lụa trắng rủ xuống tung bay hai bên mép. Bàn ghế bằng trúc hoa được bày sát lan can. Phía trên mặt chính của lầu nổi liền với một gian tiểu các hơi thấp, hai bên treo đôi màn tơ móc bạc, mơ mơ hồ hồ có thể thấy bên trong bày một bàn cầm.

Mặc Trần liệu chết dây dưa lôi Long để tới đây, nói cái gì mà hần sắp đi Hoàng Tuyền tìm người, lần đi này có lẽ một năm rưỡi cũng không quay về được, cho nên cưỡng ép Long để phải làm tiệc tiễn đưa cho hần.

Long để đang bực bội vì sao tiệc đưa tiễn không làm trên thuyền hoa thì Mặc Trần đã bày ra một đồng lý do lớn.

Thứ 1, gian thủy các này có loại rượu ngon nhất kinh thành —— “Mai hồn”. (linh hồn cây mơ)

Thứ 2, gian thủy các này có nhạc công nổi danh nhất thiên hạ.

Rượu ngon hay không Long để không biết, nhưng nghe đến có tiếng đàn đệ nhất thiên hạ thì Long để không khỏi hừ lạnh vài tiếng. Nghe qua tiếng đàn của Chúc Cầm, thiên hạ còn thứ gì có thể xưng được đệ nhất đây. Dù sao Long để cũng vô cùng không đồng ý.

Ngay sau đó, Long để quét mắt qua bên trong các một lượt, kéo theo Cửu Huyền không chút khách khí đi vào ngồi.

Mỹ tỷ áo xanh không bao lâu đã dâng lên rượu và thức ăn. Mấy món ăn không khác bình thường. Nhưng rượu lại rất đặc biệt, đựng bằng bình gốm thô, bên ngoài quét một tầng đất sét vàng vàng. Mở nắp, một luồng tửu hương mê người thấm vài phần hương khí của hoa mơ xông vào mũi khiến cho người ta chưa uống đã say.

Chúng tỷ nữ đem rượu trong bình đất sét tinh tế đổ vào trong tiểu bình bằng bạch ngọc, dâng lên từng bình một.

Mặc Trần cầm một bình, cười cười nói: “Người có biết danh tửu ‘Mai hồn’ này ử như thế nào không? Nghe nói, đông chí hàng năm vào lúc tuyết rơi dày nhất, thợ ử rượu sẽ chuẩn bị tốt rượu, ở bên ngoài bình trộn tuyết thủy và cánh hoa mơ, quét lên một lớp bùn dày, sau đó đem bình chôn dưới gốc mơ già. Năm thứ hai đào ra, chính là rượu mai hồn hương khí đặc biệt, có điều...”

Long để ngửi ngửi hương rượu, chưa nghe Mặc Trần nói xong đã ừng ực uống hết một bình.

“Liêm, người có nghe ta nói không vậy?” Mặc Trần dừng lại đề tài, có chút bất đắc dĩ nhìn y.

“Ta thấy rượu này cũng được, chẳng qua còn kém ‘Nguyệt túy’ chỗ A Chúc.” Long để quơ quơ cái chai, lại là một chai rỗng.

Cửu Huyền tò mò cầm lấy một bình, nhưng xoay một tiếng đã bị Long để đoạt lại, chỉ thấy y đang nghiêm mặt giáo huấn: “Huyền nhi, thương thế của người còn chưa tốt, ngồi một bên uống trà cho ta.”

Cửu Huyền ngưng ngưng cầm lấy chén trà, vài tỷ nữ bên cạnh đã bắt đầu che miệng cười trộm. Cái này càng khiến Cửu Huyền lúng túng đến đỏ mặt.

“Được rồi, được rồi, để ta cùng người uống đi.” Mặc Trần thấy Long để lại sử dụng đặc quyền phụ thân để ăn hiếp tiểu bối, không khỏi có chút thông cảm cho Cửu Huyền đáng thương.

“Hừ, người đừng say trước là được.”

“Chẳng lẽ người không biết tửu lượng cao siêu của ta sao?”

Hai người không ai nhường ai, uống đến mấy vòng, trên lầu bắt đầu truyền ra tiếng dao cầm đinh đinh đang đang, có lẽ là nhạc công đã bắt đầu gảy đàn.

Tiếng đàn kia mở đầu rất nhỏ, rất nhẹ nhàng, tựa như gió mát thổi qua hồ nước khiến hoa sen khẽ run lên, chỉ nhẹ kinh động con bướm đang nghỉ chân trên cánh hoa, ngay cả sóng nước cũng uyển chuyển vụn vặt sau đó liền khôi phục bình lặng.

Từ từ, tiếng đàn lớn dần, có thể nghe được âm sắc của nước suối róc rách chảy, ngọn núi mà khe suối chảy qua nở đầy hoa đỗ quyên hồng hồng bạch bạch, sơn diều xinh xắn đùa vui trong rừng, ong bay bướm lượn trên hoa cỏ, trước mắt phẳng phất như hiện lên một mảnh cảnh sắc đầu xuân.

Sau đó tiếng đàn lại chuyển, hoa lau bay đầy trời, phóng tầm mắt nhìn theo, trên mặt đất như được trải một lớp tuyết trắng mịn. Trời là một màu lam mênh mông vô tận, ngẫu nhiên sẽ có vài con thủy diều từ trong bụi cỏ lau nơi xa bay lên, cánh trắng dao động, điểm phá màu thương lam... (màu xanh biếc của trời)

Long đế uống rồi uống, bất tri bất giác lại ngừng tay, tựa như muốn nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn hành vân lưu thủy, lại tựa như đã bị sa vào huyền cảnh của tiếng đàn.

Trên môi Mặc Trần lộ ra một nụ cười yếu ớt như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn Long đế lại nhiễm thêm vài phần đồng cảm.

Tiếng đàn này dịu dàng như vậy, mỹ diệu như vậy, tựa như nghe thấy Chúc Cầm đánh đàn trên thiên cung. Không biết vì sao Long đế lại nhớ lại những ngày cùng một chỗ với Chúc Cầm trước đây, khoảng thời gian ngắn ngủi khoái hoạt vô ưu.

Trước đây, Long đế thường hay vác đại đao đi vào thành Phù Dung tìm y, dọc đường đi không biết đã hù dọa bao nhiêu hoa tiên nhỏ yếu. Các hoa tiên vừa thấy ngân quang trên đao của Long hoàng tử từ xa là đã nhanh như chớp trốn mất dạng.

Chúc Cầm đôi khi cũng thấy buồn cười, rõ ràng là một người đáng yêu như vậy, nhưng lại cho người ngoài ấn tượng lạnh lùng và khó gần như thế. Ngược lại bản thân Chúc Cầm rất thích trêu chọc hắn, mỗi lần vừa thấy bộ dáng vừa tức vừa giận của Long đế thì đã cảm thấy rất thú vị.

Nhưng Long đế mãi vẫn không nghĩ ra Chúc Cầm vì sao lại luôn thích trêu chọc hắn như vậy, một người tính tình ôn hòa như thế, có nói cũng không ai tin mình lại lúc thắng lúc thua trong tay y.

Khi đó, thiên giới vốn đã nghe Long đế tửu phẩm không tốt. Có một lần, hắn ở khánh điển (lễ mừng) của thiên giới say khướt, khắp nơi tìm người đơn đầu, làm các thượng tiên thiên giới sợ tới mức nháo nhào bỏ trốn. Hắn đem thanh Lôi Nha Phong Trảo dài chín thước bảy tấc múa may, ngay cả nóc cung điện cũng bị văng mất, không ai dám tùy tiện chạm vào mũi đao này. Sau đó may là còn một thượng tiên có chút lạnh lợi chạy qua thành Phù Dung mời Chúc Cầm lại đây. Không ai biết Chúc Cầm dùng phương pháp gì chế phục hắn, chờ hết thủy bình ổn xong thì các tiên nhân trốn ở ngoài điện rình coi chỉ thấy Chúc Cầm vẻ mặt mỉm cười tao nhã nhàn tĩnh, dịu Long đế đi ra, còn Long đế vừa rồi còn hung hăng như con gà chọi giờ phút này lại ngoan ngoãn y như con mèo nhỏ.

Từ đó về sau, các thượng tiên không ai dám mời Long đế đi uống rượu nữa, Chúc Cầm cũng nhờ vậy mà thanh danh đại chấn, người trên thiên giới đều ngầm gọi y là “Phục long” —— là hàng phục Long đế...

Bên cạnh có người nhẹ nhàng huých hắn, Long đế phút chốc phục hồi tinh thần, hóa ra là Cửu Huyền thấy hắn cứ ngây ngốc cầm cái chén như bị định trụ, không khỏi lo âu lay tỉnh hắn.

Quay đầu lại, bên kia Mặc Trần đã có vài phần say nằm ở trên bàn, trên da thịt trắng nõn có một mặt màu đỏ thiển thiển đậm đậm, phẳng phất như hoa đào ngoài cửa sổ đang ánh đỏ gương mặt của Mặc Trần.

“Này, Mặc Trần, người đánh đàn tên gì?” Long đế đẩy hắn một phen.

Mặc Trần mơ hồ lên tiếng, một đôi con ngươi lãnh lệ tự túy phi túy, tự tỉnh phi tỉnh, nâng mắt nhìn lại, có chút hương vị nhiếp hồn đoạt phách: “Y là người người tuyệt đối không tưởng tượng nổi...”

“Hừ.” Long đế hiển nhiên rất không hài lòng với đáp án này.

Lúc này, từ trong các tử lại truyền ra tiếng đàn êm tai, Long đế không nghĩ nữa, tâm thần tiếp tục đắm chìm trong giai điệu mát rượi kia.

Nhẹ nhàng, Mặc Trần ngồi bên cạnh bỗng nhiên cất giọng xướng cùng tiếng đàn: “Lạc hoa dĩ tác phong tiền vũ. Hựu tổng hoàng hôn vũ. Hiểu lai đình viện bán tàn hồng. Duy hữu du ti thiên trượng, quyền tình không...”

(mấy câu Mặc Trần hát trích trong tác phẩm “Ngu mỹ nhân · lạc hoa dĩ tác phong tiền vũ” được sáng tác vào thời Tống của Diệp Mộng Đắc. Dịch là: Hoa rơi bay múa trong gió. Là cơn mưa đưa tiễn hoàng hôn. Sáng sớm trong đình viện khắp nơi đầy tàn hoa. Chỉ có tơ nhện ngàn trượng phiêu lợng trên trời không...)

Long đế không khỏi nhú mày.

“Mặc Trần, người uống say không cần quấy rầy ta nghe đàn.”

Vừa lúc Mặc Trần xướng đến: “Ân cần hoa hạ đồng huê thủy. Canh tẫn hoài trung tửu...”

(Dưới hoa ân cần nắm tay nhau. Càng thêm tình ý tràn đầy cùng nâng chén rượu...)

Nhìn Long đế, hắc bỗng nhiên mỉm cười, y bào màu đen tung bay, người đã đi ra ngoài các tử.

Dừng chân, ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, sau đó hướng hai người Long đế gật gật đầu, một thân hắc y nháy mắt đã bay vọt ra hồ Ý Lục.

Long đế và Cửu Huyền đều có chút ngạc nhiên, nhìn thấy hắc bay qua hồ như chuồn chuồn lướt nước mới hiểu được cái ngoái đầu vừa rồi là hướng bọn họ từ biệt.

Từ xa chỉ còn vọng lại câu xướng cuối cùng trong bài ca của hắc: “...Ngã diệc đa tình, vô nại tửu lan thì.”

(Ta đa tình, nhưng khi rượu hết ta cũng không biết làm sao)

Con hồ ly này, nói đến là đến, nói đi là đi sao. Long đế bị hắc xoay đến mù mịt.

Tiếng đàn trên lầu chẳng biết đã ngừng lúc nào, trong các tử bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, một trận gió thổi xuyên qua phòng, cuốn tung màn tơ màu trắng, một cây cổ cầm đoạn văn được đặt trên bàn cầm, nhạc công không biết đã đi đâu.

Mờ mờ ảo ảo, một luồng hương khí quen thuộc theo gió bay tới, nhẹ nhàng quán quanh bên Long đế.

Long đế bỗng cả kinh, tung người nhảy lên gian cầm các.

Chẳng lẽ... vừa rồi đánh đàn là A Chúc?

Vuốt bầy dây đàn lạnh lẽo trên cây cổ cầm, phía trên đường như còn lưu lại độ ấm của ngón tay y, Long đế chạm vào, ngây dại.

“Người nhất định phải tới, bằng không, người sẽ hối hận.” Nụ cười nhàn nhạt, trong lời nói như có ám chỉ.

“Y là người người tuyệt đối không tưởng tượng nổi...”

Hắc từng coi thường lời nói của Mặc Trần, bây giờ nhớ lại, y trong lời có ý ẩn giấu huyền cơ. Nhưng đến khi mình nhận ra thì đã quá muộn.

Tại sao lại không nghĩ tới chứ, trong thiên hạ, người có thể gây ra loại âm sắc này chỉ có một ——

Chức Cầm...

Tim của Long đế như bị người bóp nghẹn, đau đến thâm sâu.

A Chúc, người không chịu hiện thân là vì có nỗi khổ riêng sao? Chẳng lẽ ngay cả ta cũng không giúp được người?

Ta vì người mới xuống trần gian mà.

Nước thành Phù Dung ba quang liêm diễm đã từng ẩn hiện nét cười dịu dàng của y, vực sâu Long Minh yên tĩnh đã từng lưu giữ hương thơm tao nhã.

Vô vàn chuyện ngày hôm qua trong thoáng chốc đều hiện lên trong lòng.

Ta không phải hảo hữu thân nhất của người sao? Nhưng hôm nay, ta ở trước mặt người, người lại tránh mặt không gặp ta.

Tay không khỏi nắm chặt màn lụa màu trắng, phía sau màn lụa vẫn còn lưu lại hương khí như có như không của Thanh đế, nhưng người kia đã không còn, đã không thể nào tìm được nữa.

Mười tám năm tìm tìm kiếm kiếm, mười tám năm nhất nhất nhớ nhung, tất cả đều hủ trong nháy mắt.

A Chúc y không cần ta...

Thứ làm Long đế sâu sắc tổn thương chính là phân cảm giác vô lực trí mạng này.

Cửu Huyền lo lắng nhìn Long đế, cái người luôn thờ ơ như không quan tâm chuyện gì trong phút chốc lại biến sắc, sau đó là gương mặt thất hồn lạc phách.

“Phụ thân...”

Mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt Long đế lắng đọng quá nhiều đau đớn khiến cho Cửu Huyền vô cùng kinh hãi.

Ngoài cửa sổ, bầu trời sau cơn mưa trong vắt như gột, tựa như chỉ cần dỗi mắt là có thể nhìn thấy tận cùng, dương liễu bên kia hồ chìm ngập trong hơi nước, mơ hồ tỏa ra một vòng xanh lục mê người.

Hoa đào rụng, hoa mạn tàn, nụ hoa trắng đỏ nằm nơi ven đường, mặc người giẫm đạp.

“Chúng ta trở về đi.” Một mỗi, Long đế nói.

Thân ảnh lay động, tay áo vung lên, khi lướt qua màn châu trước cửa thì dấy lên âm thanh leng keng.

Người không nên bỏ lỡ cuối cùng lại bị hất bỏ lỡ.

Long đế đầy thê lương.

“Khụ khụ...” Vừa rồi đánh đàn dường như đã hao hết phần lớn sức lực của Thanh đế, hiện giờ nằm trong ***g ngực phong tiên y không nén được ho khan, trầm tĩnh ung dung vốn có cũng bị bệnh ma làm biến mất, gò má tái nhợt bị nhiễm một màu đỏ ửng của bệnh trạng.

Hít một hơi thật dài, bỗng nhiên lại là một trận ho khan kịch liệt, vội vàng dùng tay áo che lại cũng không chặn được máu tươi phun ra. Phút chốc từng đám mai đỏ được họa ra trên tay áo màu thương thanh.

“Thanh đế điện hạ...” Phong tiên Vũ Vô dừng bước, đau lòng nhìn vết máu ghê người kia.

“Không sao, đi nhanh đi, quay về trê thiên để biết được không biết sẽ giận thành cái gì nữa.” Khóe miệng đầy máu của Thanh đế hiện lên một nụ cười nhạt, tựa như bất đắc dĩ, tựa như vui mừng. “Ta rất vui, hôm nay rốt cục đã nhìn thấy Liên. Hẳn coi bộ tốt lắm, bên người còn có một đứa nhỏ hiền lành đi theo...”

Xuyên thấu qua màn tơ màu trắng có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của hắn, khi nhíu mày, khi nổi giận, khi nghiêm chỉnh, khi nói cười... Người xa cách mấy trăm năm rõ ràng đang ngồi trước mặt mình nhưng lại phải liệu mạng ức chế bản thân không xông ra gọi hắn.

Tay lưu loát gảy đàn nhưng ánh mắt không rời khỏi hắn, sau khi đàn xong, Thanh đế chỉ cảm thấy có gì đó chua chua xót xót tràn đầy cõi lòng, ánh mắt thoáng chốc đã mơ hồ, ngay cả dáng dấp của Long đế cũng gần như nhìn không rõ.

Nhìn về phương xa, Thanh đế hiện lên vẻ mặt quyến luyến, tựa như nói với phong tiên lại tựa như tự nói với mình:

“Liên... Hẳn thật ra cũng rất sợ tịch mịch, đừng nhìn hắn vừa dừng mãnh lại lạnh lùng, có khi hắn cũng rất ỷ vào người khác, nhưng ý muốn bảo hộ lại siêu cường.” Giống như nhớ tới chuyện vui, y cúi đầu khẽ cười, “Trước kia có ta ở bên cạnh hắn, hắn không sợ tịch mịch, hiện tại có hài tử kia, có lẽ cũng sẽ thỏa mãn được ý muốn bảo hộ quá đáng của hắn thôi.”

“... Liên... Hẳn không còn cần ta...” Người vừa mỉm cười xong lại có chút cô đơn nói, “Ta không gặp hắn, có lẽ hắn sẽ vô cùng tức giận, nhưng sinh lý dù sao cũng tốt hơn tử biệt, người nói đúng không?”

“Điện hạ...” Minh đã như vậy còn đi lo lắng cho người khác sao? Vũ Vô cảm giác được thân hình gầy trơ xương trong lòng suy nhược như thế, nhưng linh hồn ẩn bên trong lại kiên cường như vậy, kiên cường đến mức khiến người không đành lòng nhìn.

“Chúng ta trở về đi, Vũ Vô.” Thanh đế mệt mỏi dựa vào vai phong tiên, im lặng nhắm mắt.

“Vâng.”

Ôm y xuyên qua tầng tầng mây trắng, cưỡi gió, tận lực khống chế tốc độ trong phạm vi y có thể chịu đựng. Nhìn bộ dáng bình thản nhắm mắt của y, Vũ Vô không khỏi có chút hoảng hốt.

Phong tiên thiên tính phóng khoáng, nhưng chính mình từ lúc nào đã bắt đầu cam nguyện bị trói buộc bên cạnh y, cúi người vì luồng hương khí say lòng người này, thần phục vì linh hồn mỹ lệ này.

“Người là phong tiên Vũ Vô? Năm nay là người tới đón ta đi Thiên Tường Vân Cung sao?” Tiên nhân thanh y ôn tồn tao nhã cười với hắn, “Ta là Thanh đế Chức Cầm.”

Có lẽ là ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã thần phục dưới chân y. Cùng với phong độ khiêm tốn không giống như thượng tiên và đôi mắt sâu đầy cơ trí của y, trên thế giới này, thực sự có người xinh đẹp như vậy sao? Rồi sau này ở chung, mới biết linh hồn của y so với vẻ ngoài càng khiến người say thần mê.

Nhưng tại sao y không thể trường thọ? Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng đổ kị với y?

“Xin người bay nhanh một chút...”

“A?” Kinh hoảng phục hồi lại tinh thần, phong tiên vội vàng đáp: “Điện hạ thân thể của ngài...”

“Ta còn chịu được.” Vươn tay buộc tóc, y ngửa mặt cười cười, “Gió này... Thực thoải mái...”

Gió thực nhẹ nhàng, lành lạnh, lướt qua hai má, nghịch ngợm thổi tung mái tóc của y, tựa như một đôi tay thon dài đang thưởng thức nó.

Trời rất mênh mông, xanh xanh, kéo dài đến tận phương xa, không biết khi nào mới bay được đến tận cùng.

Mây rất mỏng, từng cụm từng cụm giống như vải lụa tung bay của các tiên nữ trên thiên cung, lưu luyến đi về cuối trời...

Thiên giới, hồng trần đều tốt đẹp như thế, gió trong, trời xanh, mây mỏng.

Nếu có thể, thật muốn nhìn thêm nhiều lần. Đáng tiếc, hình như không còn thời gian...

“Vũ Vô...”

“Có.”

“Không vội trở về, cứ vậy bay tiếp đi...” Thanh đế sâu sắc nhìn về phương xa, mỉm cười, “Nếu người bay không được thì tìm một nơi có hoa có cỏ có núi có sông thả ta xuống, nhân gian rất đẹp, chỗ nào cũng đều là phong cảnh như tranh...”

“Vâng, thanh đế điện hạ.” Không muốn khóc nhưng lại không nén được đau thương rơi lệ.

Gia tăng tốc độ, tùy ý xuyên qua mây, để gió thổi vào mặt nhanh chóng đem đi nước mắt, đừng để cho người kia nhìn thấy, nước mắt với y là một loại khinh nhờn. Phải mỉm cười, mỉm cười tiễn y đi.

Điện hạ, Vũ Vô sẽ ở bên cạnh người đến cuối cùng...

Gió lướt qua tai, sao lại giống như đang khóc?

Ai...

Nguyệt Chiêu, nếu người quay lại không thấy ta thì sẽ như thế nào đây...

Nếu người biết ta lừa người thì sẽ như thế nào đây... Không kịp giải thích với người...

Gió dịu dàng quá... Khiến cho người muốn ngủ...

Gương mặt thanh niên tóc vàng mắt vàng trước mắt lù lờ dần, thời gian trôi đi, phẳng phất như quay trở lại rất lâu trước kia, trong rừng đào xanh ngát có một tiểu đồng áo vàng nóng tính chống nạnh gào lên: “Ta là hoàng thái tử Nguyệt Chiêu của thiên đế! Ngươi là ai?”

“Vi thần là Thanh đế Chúc Cẩm của thành Phù Dung...”

Hết thấy thoáng như hôm qua, gặp mặt hân trong rừng đào xanh ngát kia, màu vàng nhu hòa như dương quang xuyên qua bóng cây tiến vào trong tâm, tâm hồ không nén được nổi lên từng gợn sóng dịu dàng, khóe miệng tự nhiên mỉm cười.

Thời gian vài ngàn năm nháy mắt trôi qua, nay quay đầu lại chỉ còn nhớ dung nhan trẻ con kia, thanh âm bốc đồng kia...

Người mang thiên nhân đã định trước cả đời cô tịch.

“Nguyệt... Chiêu...”

Ta... cuối cùng không thay đổi được kết cục kia rồi...

Vũ Vô cảm giác được ngón tay vắn nhẹ nhàng nắm lấy áo mình dần buông lỏng, trong lòng không thể nhịn được đau xót, có nước lạnh lẽ tràn vào hốc mắt, trong mơ hồ, hân nhìn thấy phía trước hiện lên một mảnh xanh lục. Nơi đó có núi từng từng đứng, có sông uốn lượn chảy qua, có trúc tử xanh biếc lay động theo gió, còn có hoa hoa thảo thảo không biết tên mọc ven đường...

Nơi đó là nơi ngài muốn nghỉ ngơi sao? Thanh đế điện hạ?

Phong tiên thổi sáo trong rừng trúc.

Bóng trúc lòa xòa, gió thổi qua, lá kim hất lên đầy trời, sần sật sần sật như đang nức nở.

Trong rừng sâu có núi, sắc núi như than, im lặng chìm trong hoàng hôn.

Trước rừng có khe suối, nước róc rách chảy qua, ôm lấy con đường mòn đầy hoa dại, càng đi càng xa.

Phong tiên dụng tâm thổi sáo.

Trước đây rất lâu, vào mỗi một ngày xuân, đều là hân vì Thanh đế thổi sáo truyền đạt hoa tin, trăm hoa ở nhân gian nghe thấy liền lần lượt nở hoa, trong khoảnh khắc thảo trường oanh phi (cỏ mọc chim bay), muôn hồng nghìn tía, vô cùng náo nhiệt.

Đáng tiếc, năm nay xuân đi quá sớm, đêm lại kéo dài, chỉ sợ, chỉ sợ đêm quá sâu, sương quá nặng, hoa cũng đã ngủ.

Phong tiên cô độc thổi sáo.

Tiếng sáo du dương, lách qua rừng trúc, vượt qua núi cao, lội qua suối nhỏ, báo cho trăm hoa thiên hạ biết: vương của các người đã mất...

13. Chương 13: Hồi Thủ Hương Lai Tiêu Sắt Xử

(Quay đầu trở về nơi hiu quạnh)

—— mộng vỡ tan, ai tỉnh lại trong tuyệt vọng?

“Xoảng...”

Bình ngọc trong tay thiên đế rớt xuống đất tan tành, cam tuyến tiên lộ đỏ đầy đất, bên cạnh màu xanh biếc óng ánh là một gốc lan tiên từ quốc sắc.

Vừa rồi dường như nghe thấy Chúc Cẩm đang gọi ta...

Mê mang ngẩng đầu lên, trong lòng không hiểu sao có linh cảm xấu.

Chức Cẩm, Chức Cẩm ở đâu?

Theo bản năng mở thiên nhãn nhìn xuống hạ giới, sắc mặt thiên đế lập tức trắng bệch.

Tiểu viện người không nhà trống, làm gì còn bóng dáng Thanh đế?

“Phong tiên Vũ Vô, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi ——” Theo một tiếng gầm, kim quang hung bạo bắn ra, thiên đế phút chốc đã mất tăm.

Hạ giới, ầm ầm vang lên tiếng sấm ầm ầm diếc tai, trận sau dồn trận trước.

“Sao thế này? Giữa ban ngày lại có sấm.” Người ở kinh thành đều sợ đến ngây người.

“Mẹ, mẹ xem mây bên kia kỳ cục quá, đủ mọi màu sắc, tất cả đều hướng về cùng một chỗ. Có phải là thần tiên hạ phàm không?”

“Tiểu hài tử không nên nói bậy, sấm giữa trời quang như thế này không phải là điềm tốt, nhanh về nhà đi.”

Sấm sét từng trận vang vọng trên bầu trời kinh thành, hoàng hôn nồng rực, tập kết rặng chiều từ tứ phương. Một bóng người màu vàng nhạt từ trong đám mây biến mất, nhanh như chớp lao thẳng xuống rừng trúc.

“Phong tiên Vũ Vô, ngươi ra đây cho ta!” Người chưa thấy, thanh âm đã truyền đến từ xa.

Trúc tử bị kinh phong ép đến cúi rạp, lá trúc bay tứ tán khắp nơi, bay đến mức khiến mặt người sinh đau.

Phong tiên Vũ Vô lẳng lặng ngồi bên dòng suối thổi sáo, phảng phất như trời đất vẫn yên tĩnh như bình thường, dưới ánh thiêu đốt của hoàng hôn, chỉ có tiếng sáo du dương chảy trong rừng trúc, còn sấm sét điên cuồng phía chân trời, cụm mây nổi giận nơi đỉnh núi cùng kim quang trước mắt đều dường như không tồn tại.

Nam nhân đứng đầu chúng tiên trên cả vạn linh từng bước đi tới, dưới áp lực của sức gió, trúc tử thống khổ vùng vẫy, cuối cùng vạn vẹo, gãy, phát ra âm thanh như con thú bị vấy khốn.

Một đạo sấm sét đánh xuống trước mặt Vũ Vô, làm bọt nước văng tung tóe, văng đầy mặt mũi y.

Người kia đến đây mang theo sức mạnh và cơn giận áp đảo hết thảy, đứng ở bên kia suối.

Khe suối đang tinh tế chảy xuôi dưới chân bỗng nhiên ngừng một chút, sau đó bắt đầu chạy ngược như đang đào thoát.

“Chức Cẩm ở đâu?” Thiên đế trợn đôi mắt màu vàng, đè nén tức giận hỏi.

Vũ Vô buông cây sáo bên môi, không nói gì, giọt nước trong suốt đọng trên gò má tựa như nước mắt.

“Ta hỏi lại một lần nữa, Chức. Cẩm. ở. đâu?” Từng tiếng từng chữ như sấm sét nổ trên đỉnh đầu.

“Y đang ngủ, xin bệ hạ đừng đánh thức y.” Lau mặt, Vũ Vô bình tĩnh trả lời.

“Láo xược!” Thiên nhãn trên trán thiên đế mở ra, một lực không tên đập vào ngực Vũ Vô, đem y hung ác quăng lên, nặng nề ném vào trong rừng.

Vũ Vô bày ra phong trận hộ thân, nhưng vẫn không ngăn được đà bay, sau khi đánh ngã mấy chục cây thúy trúc mới miễn cưỡng dừng lại được.

Ngồi dậy, lau máu tươi tràn ra bên khóe môi, y nhìn vào nơi sâu thẳm trong cánh rừng, nhẹ giọng nói: “Thanh đế điện hạ khó khăn lắm mới ngủ được, bệ hạ xin ngài nhẹ tay một chút, đừng đánh thức y...”

Lời chưa dứt đã bị người dùng lực túm áo.

“Ta không có thời gian dây dưa với ngươi, nói! Chức Cẩm ở đâu?” Thiên đế gần như quát vào tai y.

Vũ Vô miễn cưỡng giơ tay lên, chỉ vào một nơi hoa dại mọc thành bụi cách đó không xa, nói: “Y ở đó.”

“Nói bậy, Chức Cẩm sao có thể ở đó?” Bàn tay túm áo y càng lúc càng dùng sức, “Ngươi đem Chức Cẩm giấu ở đâu?”

“Ta không có nói càn, thiên đế bệ hạ, Thanh đế điện hạ ngủ ở đây. Y nói, muốn tìm một nơi có núi có sông có hoa có cỏ để nghỉ ngơi...”

“Người nói vậy, người nói vậy!” Thiên đế nổi giận đến không thể mắng người, sau đó lại lẩm bẩm nói, “Nhất định là người đem y giấu rồi, nhất định là...”

Miệng nói không tin, người vẫn nhìn không được vút qua bên kia, thiên đế nhìn thấy nơi trúc xanh vây quanh có một chỗ hơi hơi nhô lên, phía trên mọc đầy hoa dại không tên.

Hắn sững sờ nửa ngày, ngây ngốc nhìn khóm hoa thanh tao sở sở nhẹ nhàng lay động trong gió, mơ hồ như có làn hương xông vào mũi, tựa như nét mặt tươi cười người kia thường hay lộ ra, ấm áp mà lại thanh nhạt.

“A —————” Chỉ nghe thấy hắn chợt phát ra tiếng gào như con thú bị vây hãm, bàn tay chém vào không trung, đánh cho đất cát trước mặt bay lên. “Không phải, Chúc Cẩm sao có thể ở bên trong, không phải...” Một bên phủ nhận, một bên đào bùn đất như điên, hoàn toàn không để ý hoa phục màu vàng đã bị bùn đất lấp bấn.

Dưới tầng đất vàng lộ ra một góc thương thanh, dần dần, có ngón tay gầy gò trắng bệch lộ ra, thiên đế bật khai bùn đất hai ba lần, rốt cục nhìn thấy dung nhan tiều tụy kia.

“Chúc Cẩm, Chúc Cẩm, người đang ngủ sao? Sao có thể như vậy, lại đem người chôn mất...” Dùng sức quét hết bùn đất đang bao trùm lấy thân thể y, kéo y từ trong đất ra ngoài, thiên đế phỉu sạch cát đá trên người y, ôm y nhẹ nhàng lay, “Người xem, Chúc Cẩm chỉ là đang ngủ thôi, y vẫn còn khỏe không phải sao? Chúc Cẩm, tỉnh lại, nói cho ta biết người chỉ là đang ngủ, Chúc Cẩm, Chúc Cẩm...”

“Đúng rồi, nhất định là vì tiên khí không đủ cho nên mới mê man bất tỉnh.” Thiên đế bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chợt nói: “Ta sao lại dần như vậy chứ, đến, ta đem tiên khí chia cho người.”

Thiên nhãn màu vàng ngưng tụ quang hoa chói mắt, thiên đế đặt tay ở trước ngực Thanh đế, thật sự đem tiên khí của bản thân truyền vào.

Mái tóc trắng xám che khuất dung nhan vô cùng tiều tụy, lông mi mảnh cong ở trong gió hơi nhẹ rung động, y gối lên khuỷu tay thiên đế, tựa như không muốn xa rời, tựa như mỗi một mà ngủ mất.

Tiên khí ở trong cơ thể không còn sinh khí xao động, va chạm, lại tìm không thấy hướng ra, ngược lại chạy tán loạn khắp nơi như dòng nước xiết mất khống chế, tùy tiện liền xông vỡ òa.

Một dòng máu đỏ sậm theo khoe miệng trắng bệch của Thanh đế chảy xuống, lặng lẽ thấm ướt thanh y trước ngực.

“Đủ rồi...” Thanh âm đè nén đau khổ từ phía trước thiên đế truyền đến, phong tiên cúi đầu, hai tay nắm chặt, thân thể run rẩy, như đang cố gắng đè nén cái gì, “Đủ rồi, thiên đế bệ hạ, ngài buông tha y đi...”

“Câm mồm! Đừng phiền ta!” Thiên đế nhất thời tâm phiền ý loạn, lúc nói chuyện lại truyền tiên khí nhanh hơn.

Cơ thể kia chấn một cái, lần này, máu tuôn ra như đê vỡ...

“Đủ rồi —————” Phong tiên rống to, “Thanh đế điện hạ đã chết! Thân thể đã chết! Ngay cả nguyên thần cũng tan, bệ hạ có làm như thế nào cũng không cứu được —————”

“Nói vậy, người nói vậy! Chúc Cẩm vẫn còn khỏe, chờ một lát y sẽ tỉnh. Chúc Cẩm, người trả lời ta một tiếng đi, Chúc Cẩm...” Thiên đế vỗ nhẹ hai má Thanh đế, dường như muốn đánh thức y từ trong giấc ngủ thâm trầm.

“Cầu xin ngài, buông tha cho Thanh đế điện hạ đi...” Phong tiên bộp một tiếng quỳ xuống, lệ lập tức từ trên mặt tuôn rơi, “Y đã sớm hao hết tâm lực, bởi vì biết rõ bệ hạ ỷ vào mình, cho nên cố gắng chịu đựng không chết. Ta biết y cũng muốn nán lại bên cạnh ngài thêm một chút, nhưng chung quy vẫn đến ngày không chống đỡ được nữa...”

“Hiện tại y đã yên tĩnh ra đi, bệ hạ đừng tra tấn y nữa, ta dập đầu với ngài, ta dập đầu với ngài...”

Nói xong, phong tiên tự ý ở trên mặt đất bắt đầu dập đầu, âm thanh bang bang, máu tươi dần dần từ nơi bị chà rách trào ra, trên đất bùn trong chốc lát xuất hiện quầng máu đỏ nhạt.

Thiếu niên vốn là tính tình thẳng thắn vô tư, giờ phút này lại như muốn đem tất cả sinh mệnh ném đi, liều mạng cầu xin.

“Người... Người nói hưu nói vượn!” Thiên đế chỉ vào phong tiên, tức giận đến trắng bệch, “Ta là thiên đế, ta có sức mạnh vượt trên tất cả, ta có khả năng cứu được y... Sẽ không...”

“Không, bệ hạ lầm rồi, Thanh đế diện hạ từng nói qua, thế giới này, ở nơi u minh có giới hạn nghiêm cấm, có rất nhiều thứ không thể đạt được bằng sức mạnh, mà sinh mệnh là cấm kỵ không thể đùa giỡn.” Phong tiên bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ vào trong ***g ngực của hắn nói: “Bệ hạ không nhìn thấy sao? Thanh đế diện hạ đã mất, ở trong lòng ngài... Kỳ thật không có gì...”

Thiên đế định thần nhìn lại, dung nhan bình thản mỹ lệ trong lòng sau khi một trận gió lướt qua thì lặng yên náo cơ khoét cốt, đảo mắt đã hóa thành một bộ xương trắng, rồi rất nhanh xương trắng hóa thành tro bụi, trong lòng ngực của hắn giờ chỉ còn một bộ thanh y bao lấy vài khúc xương ít ỏi cùng một luồng hương hoa.

Lạch cạch, có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Thiên đế run rẩy vươn tay nhặt lên vật phát ra kim quang giữa mớ thanh y.

Bảo thạch hẹp dài lóng lánh, hình dạng cực giống một con mắt.

Thiên nhân!

“Thiên nhân của phụ hoàng sao lại ở chỗ này?”

Giữa lúc ngạc nhiên, thiên nhân màu vàng chợt sáng rực lên, lưu quang trong suốt tỏa ra như suối, chiếu đến thiên nhân trên trán thiên đế có một loại vị đạo kì lạ quý dị.

Có thứ gì đó... tuôn ra từ thiên nhân kia, tựa như một kí ức bị quên lãng bị ẩn giấu, róc rách chảy vào trong tâm, trong ánh hào quang chói mắt, bản thân như đang đi vào ký ức của ai đó, mơ hồ... nhìn thấy người kia ngoảnh đầu lại cười...

Chức Cẩm...

Lá phong ở thiên giới năm đó đỏ đến như hỏa như đồ (đồ: một loại cỏ có hoa trắng tung bay phấp phới, ý ở đây là vừa đỏ vừa phấp phới hừng hực), Thanh đế đứng trước bàn mở ra thư tiên của Nhật Hi, phong ảnh dừng trên trang giấy trắng tinh, nhuộm ra một mạt vết máu nhàn nhạt.

—— Chức Cẩm, đây là bí mật ta giấu kín cả đời.

Ta biết mình vì ích kỷ của bản thân đã ép người phát ra trọng thề, đẩy người vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng vì tương lai của con ta, ta không hối hận.

Nhìn vào hồng ảnh như đang bốc cháy giữa những hàng chữ, Chức Cẩm có chút thất thần, thiên đế Nhật Hi đã mất vì bệnh mấy hôm trước, hiện giờ chấp chưởng Thiên Tường Vân Cung chính là là thiên đế tân nhiệm Nguyệt Chiêu.

Phong thư này được đưa tới sau khi Nhật Hi tạ thế ba ngày, đi kèm thư còn có một cái tráp bằng gỗ tử đàn, mở nắp ra, chỉ thấy một viên bảo thạch màu vàng nằm yên bên trong, dưới ánh diễm dương lưu quang đặt thẳng, phi thường chói mắt.

Thanh đế tay lại run lên, gần như không cầm được tráp.

—— ta đem thiên nhân cho người, nó có thể ức chế thiên nhân của Nguyệt Chiêu, tuy rằng chúng ta đều thay đổi không được kết cục kia, nhưng có lẽ nó có thể giúp người tiếp tục giấu diếm chân tướng.

Chức Cẩm, tha thứ cho ta, đã hy sinh người...

Nơi tận cùng của bầu trời che phủ tầng tầng lớp lớp đám mây, vài trụ đá chọc trời chống đỡ cả mảnh trời rộng lớn. Nơi này rất hiếm có dấu vết của tiên nhân, lộ ra vẻ trống rỗng lại xa xôi. Thanh đế ở trên mây yên tĩnh ngưng mắt nhìn ráng mây bị nắng sớm nhuộm thành ngũ thải lưu kim.

Kết giới của trời nứt trong vô thanh vô tức, giống như thiên đế Nhật Hi đột nhiên qua đời. Nhưng Chức Cầm biết, Nhật Hi là vì chống đỡ kết giới của trời mà kiệt quệ tâm lực. Hiện giờ đã không còn sức mạnh của người, kết giới nứt càng nhanh hơn. Trong lúc tất cả tiên nhân còn chưa phát hiện, nó lấy tốc độ khiến người kinh hãi mà tan biến.

Tiên khí của thiên giới theo khe nứt từ từ tiết ra ngoài, ảnh hưởng tới cân bằng của trời, cho nên dị tộc ở biên cảnh mới dấy lên chiến tranh, Long đế không ngừng xuất chinh. Rất nhanh thôi, khi vết nứt càng lúc càng lớn thì những tiên nhân pháp lực yếu tu hành ngắn sẽ bị ma khí xâm thực.

“Ta nguyện ý thay thế Nguyệt Chiêu vá trời...” Ngày đó, y đứng giữa một mảnh lá đỏ rực lửa đến tựa như cùng đường nở nụ cười, dùng ngữ khí thản nhiên nói ra quyết định của mình.

Không chỉ vì sinh linh thiên hạ, không chỉ vì cơ nghiệp ngàn vạn năm của thiên giới, chỉ là vào khoảnh khắc lựa chọn nhớ tới một người, một hài tử có chút tùy hứng, có chút kiêu ngạo, có chút cuồng vọng, nếu bả vai nhỏ nhỏ kia phải gánh một trách nhiệm nặng nề với số mệnh như vậy, có lẽ mình có thể giúp hắn chia sẻ một ít chăng.

— người mang thiên nhân đã định trước cả đời cô tịch, Nguyệt Chiêu nó sẽ là một hài tử cô độc cả đời, người biết rõ chân tướng nhưng vẫn nguyện ý vì nó gánh vác tất cả, vẫn nguyện ý vì nó vá trời sao?

Thanh đế mỉm cười, đến gần kết giới, đem bản mệnh hoa của mình trồng vào khe nứt.

Từ hôm nay trở đi, nó sẽ sinh trưởng ở đây, rễ của nó sẽ dần dần trải rộng toàn bộ khe, bổ khuyết vết nứt của kết giới. Chỉ mong rằng trước khi nó hoàn toàn héo rũ có thể lấp đầy mảnh trời rách vỡ này.

Nguyệt Chiêu, những gì ta có thể làm cho ngươi cũng chỉ có thể này...

...

Thiên đế trẻ tuổi dần hồi tỉnh lại, thiên nhân trong tay đã là một màu u tối, trên mặt lạnh lạnh, lau một cái, lòng bàn tay mu bàn tay đều là lệ.

Hóa ra, từ rất lâu trước đây, khi hắn quán quít lấy Chức Cầm, giận y vì chính sự mà vắng vẻ mình thì Chức Cầm lại đang tranh đoạt thời gian với thọ mệnh của bản thân. Mỗi lần nửa đêm tỉnh lại, luôn có thể nhìn thấy Chức Cầm ở dưới đèn giúp hắn sửa sang tàu chương. Chức Cầm dạy hắn đạo làm vua, khoan nhượng sự tùy hứng của hắn, khoan nhượng việc hắn không chút để ý chính sự, nhưng vẫn không quên dẫn dắt từng bước cho hắn.

Chờ đến khi hắn hoảng sợ nhận ra sự tiêu tụy của Chức Cầm thì đã quá trễ.

Khi đó mới biết: trăng có mờ tỏ tròn khuyết, người có sớm tối họa phúc. Người bên cạnh cũng sẽ có một ngày đột nhiên biến mất không thấy.

Thiên đế ngưng ngẩn ôm lấy xương trắng trong bộ thanh y, đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài:

Hóa ra, tình yêu của mình với Chức Cầm hoàn toàn không bằng của y với mình, là mình sơ ý lơ là, đánh mất tất cả.

Đã quá muộn... Tất cả đều đã quá muộn... Hối hận đã không kịp...

“Chức Cầm, ta mang ngươi trở về thiên cung, về sau ta sẽ nghe lời ngươi nói, làm một thiên đế hiền minh...”

Hôn thật sâu thanh y trong tay, thiên đế vẻ mặt ảm đạm thương thần, cười tường vắn rồi đi...

Nhìn thân ảnh dần xa trong đêm tối của hắn, phong tiên lại đem cây sáo để lên môi.

Thanh đế điện hạ, thiên cung nơi cao không thắng hàn, thỉnh ngài một đường đi hảo...

dịch chương này mà ngắc ngoải muốn chết TT

trời ơi có ai như anh Cẩm ko, chết mà ko có cửa đầu thai nữa :(((

sao mình hận bác Nhật Hi ghê gớm quá đi, làm qué gì mà cứ phải bí bí mật mật ko biết, thông báo cho bàn dân thiên hạ biết chúng nó mới biết đường nghĩ cách chứ cứ ôm một mình thế thì cuối cùng vẫn là mất sạch kết giới + chết thêm hai ba chục đứa nữa chứ còn gì, ôi mình hận bác Hi T^T

14. Chương 14: Thiên Ma Kiếp Hỏa

Đình đương, đình đương, đình đương...

Chuông gió trên thuyền hoa bỗng nhiên kêu vang, Long đế đang ngẩn ngơ thất thần trước cửa sổ cả kinh, đúng lúc một luồng gió mát xuyên qua cửa sổ, lướt qua mặt mát lạnh.

Như có như không, trong gió kèm theo hương hoa nhàn nhạt, dịu dàng lượn lờ nơi chóp mũi vành tai, tựa như nỉ non, tựa như nhỏ nhẹ, tựa như thở dài...

Liên... Liên...

Nhẹ kêu rồi sau đó đi xa...

Long đế bỗng nhiên đứng dậy, đập mở cửa phòng đuổi theo, trong đêm đen vắng lặng truyền ra tiếng hét to đầy mê lương: “A Chúc... A Chúc...”

Cửu Huyền bị tiếng hét đầy đau thương kia làm hoảng sợ, lúc đuổi theo ra đã nhìn thấy Long đế ở đầu thuyền phảng phất như đang muốn đi theo gió, hần nhất thời hoảng sợ, liền mình nhào tới gắt gao nắm lấy xiêm y của Long đế, đem y từ trên đầu thuyền kéo xuống.

“Phụ thân, phụ thân...” Cửu Huyền nhẹ nhàng lắc lắc.

Long đế hồi lâu mới hồi phục tinh thần, thấy là hần, thống khổ nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “A Chúc không còn nữa, y mới vừa cùng ta nói lời từ biệt...”

Lời còn chưa dứt, một giọt lệ “bộp” một tiếng đã rơi xuống mu bàn tay Cửu Huyền, nóng rát đến khiến hần tim đập nhanh, hần gần như ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Long đế.

“Là ta bỏ lỡ y... Là ta bỏ lỡ y...” Long đế nhỏ giọng, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ dùng sức đẩy hần ra, lấy tay che mặt thất tha thất thểu bỏ đi.

Tính tình cao ngạo như y tuyệt không nguyện để bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dáng mình bị thương rơi lệ.

Cửu Huyền bị bóng lưng cô đơn tuyệt vọng kia ném lại đằng sau, gió lạnh thổi đến, vẻ mặt mờ mịt cùng luồng cuống, bàn tay mới nẩy vươn ra muốn vì y lau lệ cũng cứng đờ.

Không dám đi qua an ủi, thậm chí không dám đến bên cạnh, Cửu Huyền chỉ có thể nhìn từ xa, tưởng nhớ, tâm đau.

Gió đêm thổi tung mái tóc bạc của y, trong bóng đêm mông lung tản mát như ánh trăng. Cô tuyệt, băng lãnh, kiêu ngạo, xa cách ngàn dặm. Nơi yếu ớt trong tâm hồn y cho đến bây giờ đều là cấm địa mình không thể chạm đến.

Ta là Huyền nhi của người, ngoài ra người còn coi ta là gì? Có lẽ không là gì cả...

Cửu Huyền xoay mặt, dứt khoát bước đi.

Từ sau ngày đó Liễm thay đổi, trở nên thờ ơ với tất cả mọi thứ, ánh mắt thường xuyên lướt qua hần dừng ở một nơi hư vô mờ ảo, vẻ mặt như vô tình, như bị thương, như hoài niệm, nhưng tất cả Cửu Huyền đều không hiểu.

Có đôi khi gọi y, y như đang chìm trong thế giới riêng, đối với thanh âm bên ngoài hoàn toàn không biết. Rất lâu sau phục hồi tinh thần lại cũng mất một lúc mới nhận ra Cửu Huyền đã đến.

Không hiểu sao biểu tình của Liễm chung quy khiến cho Cửu Huyền có một loại dự cảm tuyệt vọng. Tựa như tất cả những thứ ở đây đều không thể giữ y lại được.

Ly biệt gần trong gang tấc, nhưng hấn lại bất lực.

Trong phòng không thấp đèn, Cửu Huyền không biết đã ngồi trong bóng đêm bao lâu, trong lòng sầu não không nói nên lời. Bỗng nhiên hấn liếc thấy bản thân trong gương đồng, đôi mắt đã trở nên đỏ như máu.

Lại tới nữa, lại tới nữa...

Cửu Huyền hai ba bước bỏ nhào tới trước gương, dụi dụi mắt nhìn lại, vẫn là màu đỏ. Con người yêu hồng trong ban đêm như ngọn lửa rực cháy, hết sức quỷ dị.

Từ sau khi cùng Liễm đối chưởng bị thương tới nay, trong thân thể dường như dấy lên một biến hóa nào đó. Mỗi đêm đều chìm vào trong giấc mộng đỏ như máu, nhìn thấy mình cả người đầm máu đứng giữa hăng hà thi thể.

Ban đêm ánh mắt sẽ đỏ lên, tóc cũng dần xuất hiện những sợi huyết sắc. Sau đó có một thanh âm luôn sát vào tai hấn kêu: tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi.

Hấn không dám nói với Liễm, quan hệ hai bên vốn như đang treo trên một sợi tơ mỏng, chỉ cần có chút biến hóa sẽ đứt đoạn.

“Huyền nhi, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Mỗi khi Liễm gọi hấn, tâm của Cửu Huyền đều đột nhiên trầm xuống, kiệt lực chế ngự dục vọng muốn bỏ chạy.

Long đế do dự một hồi, nhìn hấn, cuối cùng không nói gì, chỉ có chút mệt mỏi nói: “Quên đi, vẫn là đưa ngươi trở về rồi hẵng nói.”

Thuyền hoa dọc theo đường cũ trở về, lúc đi là bốn người nhiệt nhiệt nháo nháo, lúc về chỉ còn lại hai.

Thiền hoa dịch thế, (cảnh đẹp dễ qua đi) cảnh xuân trong lúc bọn họ không để ý đã tàn phai. Đường sông tình cờ đi qua đã có thể thấy được bóng dáng của phù dung, đỏ, trắng, hồng, nở đến huyền huyền nháo nháo, nhưng nhìn vào trong mắt người kia lại là vắng lặng thê lương.

Sông ở thành Phù Dung cũng là thanh lệ tuyệt tục như thế, hoa luôn khai, nước luôn chảy, người lại không còn.

Trong tâm Long đế có bi thương không nói nên lời.

Thiên giới không có người kia là một nơi không còn đáng giá cho mình lưu luyến. Còn nhân gian, chính mình bất quá cũng chỉ là một người lữ khách vội vàng. Đưa Cửu Huyền về nhà xong cũng phải trở về Đông hải thôi.

Hai người được buộc lại bằng một sợi tơ mỏng nhất định sẽ phải chia ly.

Cửu Huyền chỉ hận đoạn đường này không thể dài thêm một ít, cho dù phía sau những ngày yên tĩnh này là sóng dữ ẩn tàng.

Dị biến của bản thân một ngày nghiêm trọng hơn một ngày, ánh mắt vào ban đêm biến thành màu đỏ hấn liền cả đêm đều trốn trong phòng. Mái tóc màu đỏ mỗi lần dài ra đều bị hấn trộm cắt đứt.

Chỉ là cho dù hấn cất lực giấu diếm, có vài thứ vẫn đi theo hấn như hình với bóng. Ví dụ như ác mộng mỗi đêm.

Có một lần hấn mơ thấy mình đang đứng trên chiến trường Tu La thây nằm khắp nơi, ánh trăng lạnh lẽo, đao quang sinh hàn, nhưng máu lại nóng như vừa từ trong cơ thể tươi sống bắn ra.

Hấn cầm đao không biết đang cùng người nào chém giết. Trong mộng nhìn thấy một bóng dáng cô tuyệt lãnh ngạo, xiêm y trên người y trắng đến khiến người khác hoảng sợ, đao trong tay y lạnh lẽo như ánh trăng, sau đó ngân quang chợt lóe, trên cổ mình có một trận hàn ý như gió lạnh thổi qua, đầu người đã hai nơi...

Mở to hai mắt, cuối cùng thấy được mặt của người kia, dưới ánh trăng tròn phóng đại là quen thuộc như thế, dưới chân y nơi nơi là thi thể, máu tươi nhuộm đỏ chiến bào y, nhưng y lại lạnh lùng cười, nét mặt kiêu ngạo cùng lãnh khốc mình không hề quen thuộc...

Liêm? Liêm!!!

Sau khi đột ngột tỉnh giấc, mồ hôi lạnh đầm đìa, tim đập điên cuồng gần như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Về sau cảnh trong mơ một đêm lại rõ ràng hơn một đêm, thậm chí hai người đối chiêu, mỗi một chiêu một thức đều rõ ràng trước mắt, giống như thân lạc vào cảnh lạ.

Thuyền hoa ngừng bên bờ sông, nước sông một mảnh sâu đen ngưng trọng, đậm đặc đến cả ánh trăng cũng chiếu không qua.

Cỏ mọc bên bờ sông kéo dài ngàn dặm, lay động ra từng đợt âm thanh sần sật giòn vang. Ngẫu nhiên có vài con thủy điều bị kinh động bay khỏi lùm cỏ tựa như trận trận lợi tiễn màu trắng điểm phá màu đen của trời đêm.

Cửu Huyền nửa đêm tỉnh lại, ngồi dậy thấy ngoài cửa sổ dừng hai ngọn ma trời, ngọn lửa màu đỏ sậm nhảy múa ngoài cửa sổ hệt như quỷ hồn đang cười trộm.

Hắn cả kinh, cuống quýt đứng dậy đuổi theo. Ma trời như đang cố ý dẫn dắt hắn, không nhanh không chậm đúng đưa cách hắn ba thước, Cửu Huyền theo ngọn lửa lên bờ, ma trời lơ lửng lên xuống một hồi bỗng chốc tiêu thất.

Một thân ảnh hắc y hồng tảo (áo đen tóc đỏ) thon dài từ sâu trong giang thảo (cỏ mọc bên sông) đi ra, đến trước mặt hắn cung kính khom người, nói: “Ta là Linh Hỏa, ta đến đón ngài đây, bệ hạ.”

Cửu Huyền cảnh giác nhìn y.

Người nọ tự mình nói tiếp: “Ta nghĩ bệ hạ cũng đã phát hiện bản thân không giống với thường nhân. Con mắt của ngài vào ban đêm là màu đỏ, tóc cũng dần biến thành hỏa hồng, còn có bệ hạ có phải mỗi đêm đều mơ thấy chuyện trước kia không?”

Cửu Huyền càng nghe càng kinh hãi: “Làm sao người biết giấc mộng mỗi đêm của ta?”

“Đương nhiên.” Người nọ nở nụ cười, “Đó là ký ức của bệ hạ, chẳng lẽ bệ hạ thực sự đã quên trận chiến khuất nhục kia rồi sao?”

Trận Tu La thủy nằm khắp nơi, đao quang sinh hàn, máu nóng, còn có nụ cười lạnh như băng của người kia dưới ánh trăng...

Hết thấy không phải là thật chứ.

“Một ngàn năm trước, bệ hạ là đế vương của lục giới thiên, chúng ta gọi ngài là quỷ thiên tử. Sau, thiên giới xuất binh tấn công lục giới thiên, chúng ta cùng quân đội do Long đế dẫn đầu đánh mấy trăm năm, cuối cùng quân ta chiến bại, bệ hạ bị Long đế giết chết, quỷ tộc bị thiệt hại nghiêm trọng. Cách một trăm năm, Liêm quân sư rất cuộc tìm được một thời cơ thích hợp để ngài nhờ vào thân thể của nhân loại phục sinh, còn trù tính khiến Long đế vì ngài hạ phong ấn khổng chế yêu lực, bảo hộ ngài trước khi thân thể trưởng thành không bị yêu hỏa tự thiêu. Nay bệ hạ đã có được thân thể chịu được sức mạnh của bản thân, là thời điểm cởi bỏ phong ấn, khôi phục tướng mạo vốn có...”

Cửu Huyền nghe đến mờ mịt, không khỏi cất lời y: “Ta không hiểu người nói gì, ta chỉ biết mình là con của Liêm, những thứ khác đều không phải.”

“Bệ hạ, ngài cho người mà mình gọi là phụ thân thật sự là người thường sao?” Cửu Huyền xoay người muốn đi, nghe Linh Hỏa nói vậy lại dừng lại.

“Bệ hạ, hẳn chính là Cửu huyền Long đế, thần tướng thiên giới đã thương quỷ tộc còn chém thủ cấp của ngài. Chẳng lẽ ngài đã quên năm đó chết dưới đao của hắn như thế nào sao?”

“Cái gì?” Cửu Huyền thoáng chốc kinh hãi, Liêm, Liêm là thần tướng thiên giới??

“Năm đó Liêm quân sư vì giúp ngài sống lại, đã cùng Long đế định ra một kế ước, khiến hắn bảo đảm ngài có mười tám năm tính mệnh vô ưu. Mà hiện giờ bám trên thân thể của hắn chính là nguyên thần của Long đế.”

“Sao có thể... Sao có thể...” Cửu Huyền sắc mặt trắng bệch, cộc cộc cộc lui lại mấy bước. Mười tám năm, chẳng lẽ lúc trước Liễm bỏ đi là vì nguyên nhân này...

“Bệ hạ, theo chúng ta trở về đi...”

“Ta không tin, ta không tin!” Cửu Huyền chợt xoay người, lão đảo chạy như điên về phía thuyền hoa. Trên cỏ lưu lại dấu chân nặng nề lộn xộn của hắn.

Một hơi chạy lên trên thuyền, dựa vào mép thuyền, Cửu Huyền ôm đầu gối xồm xuống, từ đỉnh đầu truyền đến một cơn đau nóng rát, dần dần bàn tay ôm lấy chỗ đau cảm giác được một điểm nhô lên. Buông tay, Cửu Huyền nương theo ánh trăng vi lượng nhìn bóng ảnh trong nước của mình.

Một cái sừng màu đỏ mọc trên đầu như đang giễu cợt hắn một cách tàn nhẫn.

“Bộp ——” Hung hăng xuất chiêu đánh nát bóng ảnh trong nước, Cửu Huyền chỉ cảm thấy bầu trời dường như đang nặng nề đè xuống, trong thoáng chốc tất cả hi vọng và ảo tưởng đều vỡ tan thành từng mảnh.

Mấy ngày liền không thể cùng Cửu Huyền nói chuyện, ngay cả người trì độn như Long đế cũng biết Cửu Huyền đang trốn tránh y.

Một ngày, tìm một cơ hội, Long đế gọi hắn lại trước khi hắn kịp vội vàng chạy ra ngoài.

“Huyền nhi, ngồi xuống bồi ta uống một chén đi.” Long đế chỉ chỉ cái ghế bên cạnh.

Thấy hắn cúi đầu không nói, Long đế không khỏi muốn vươn tay vén đầu tóc của hắn. Cửu Huyền tựa hồ cả kinh, nhanh chóng né tránh.

“Trốn ta làm chi?” Nhíu mày, ý muốn bảo hộ quá dồi dào của Long đế có chút tổn thương.

“Không có.” Sừng trên đầu đêm hôm đó khó khăn lắm mới đè xuống được, hiện giờ trong lòng còn lo lắng khi nào nó lại nhô ra.

“Vậy ngươi đang suy nghĩ gì?” Long đế hồ nghi hỏi.

Cửu Huyền trầm thờ dài.

Rõ ràng ngay tại trước mắt, sao lại cảm thấy giữa hai người xa xôi như cách sơn cách hải vậy chứ?

“Chẳng lẽ... Huyền nhi cũng phiền muộn chuyện yêu đương?” Long đế đột nhiên hỏi. Vô Tâm dường như có nói qua với y, nhân loại tới một tuổi nào đó sẽ có phiền não như vậy. Ngẫm lại cũng đúng, Cửu Huyền cũng xấp xỉ tuổi này rồi.

“Không phải...” Cửu Huyền có chút chán nản.

Nếu ta không phải quỷ thiên tử, còn ngươi không phải Long đế, chúng ta có thể cùng một chỗ sao...

Không, không có khả năng, y từ trước đến nay chỉ coi ta là tiểu hài tử. Không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Cho nên, khẽ cắn môi hỏi: “Phụ thân có từng thích người nào sao?”

“Ta?” Long đế ngắt người, nửa ngày mới chậm rãi nói: “Có.”

Là ánh mắt như thế, trong con ngươi hờ hững lạnh như băng xuất hiện chút dịu dàng lưu luyến hiếm hoi, giống như vẻ mặt bản thân mình nhìn thấy mỗi khi y một mình ngắm hoa sen. Mỗi lúc sau đó, cả người y đều như nhu hòa đi một ít, ngay cả giọng nói cũng trầm nhu vài phần.

Vì sao vẻ mặt như thế không thể là vì ta? Tâm của Cửu Huyền lạnh dần.

Long đế không chú ý tới phản ứng của Cửu Huyền, y đang tự đắm chìm trong thế giới của riêng mình, thời gian tựa như quay ngược trở lại rất lâu trước kia, những ngày y và Thanh đế cùng một chỗ.

“Khi đó, nơi hắn ở có rất nhiều hoa sen, mỗi lần hắn từ sâu trong phù dung đi ra, ánh mặt trời ở phía sau hắn, tựa như vì hắn phủ thêm một tầng xiêm y màu vàng. Ta thích yên lặng nghe hắn nói, chỉ cần ở bên cạnh hắn, tâm tình cũng đã vô cùng yên tĩnh...”

Hóa ra trong tâm người vẫn luôn có hấn, tuy rằng đã nhận ra được từ rất lâu nhưng chính tai nghe thấy lại là chuyện khác.

“Có lẽ là thích chẳng...” Long đế không khỏi cười khẽ.

“Rắc!” Chiếc ly cầm trong tay theo lời nói mà vỡ nát, nhưng tay vẫn còn dùng sức nắm cơ hồ muốn đem mảnh sứ vỡ nhập vào lòng bàn tay.

“Làm sao vậy?” Long đế kinh ngạc hỏi.

“Không có gì!” Đẩy bàn ra, mặc kệ đau đớn triệt để trong lòng bàn tay, hất đầu tránh khỏi tầm mắt của y. Tại sao người không yêu ta, tại sao trong lòng người chỉ có hấn, ta vẫn luôn đuổi theo, vẫn luôn đuổi theo, nhưng lại đuổi không kịp người...

Trong lòng dâng trào lên ngọn lửa đỏ kị, Cửu Huyền cảm giác bản thân như điên rồi. Khi tỉnh táo lại, người đã đứng trên bờ rất xa sông.

Không biết lại đối mặt với y như thế nào đây, có chút tuyệt vọng, có chút cam chịu, Cửu Huyền chần chừ đứng trên bờ nhìn sắc trời từ nồng ấm chuyển sang u ám cuối cùng chìm vào mờ mịt.

Mặc kệ bóng tối bao vây bản thân, trong con mắt mở to của Cửu Huyền cuộn lên ngọn lửa đỏ sậm. Gió đêm thổi tung vạt áo của hấn mái tóc của hấn, đất trời này là tịch mịch như thế, hấn cô độc đứng đó tìm không thấy chốn về.

Có người lẳng lặng đến gần đứng phía sau mình.

Cũng không quay đầu lại, hấn đột nhiên hỏi: “Từ xưa đến nay, có quý tộc nào yêu người thiên giới không?”

“Có, chẳng qua là kết cục thê thảm.”

“Nếu ta muốn đi thiên giới, sẽ như thế nào?”

“Chỉ có một khả năng, hướng thiên giới tuyên chiến.”

Ngay cả tiếp tục đuổi theo bóng lưng của y cũng không được sao?

Cửu Huyền mở nắm tay, nhìn vết thương bị mảnh sứ vỡ cửa ra trong lòng bàn tay, vết máu đan xen, từng đạo từng đạo như vết thương vạch nơi đáy lòng, không thể khỏi hấn.

“Bệ hạ, ngài còn lưu luyến gì chứ? Long đế và tộc của ta như nước với lửa, y còn từng giết ngài, ngài chẳng lẽ không hận y?”

“Y đối với ta có ơn nuôi dưỡng...” Thì thảo tự nói, “Người không hiểu đâu...”

Nếu ta nói ta yêu y, người tin sao?

Cửu Huyền không nói gì thêm nữa, nhìn chằm chằm u ám nơi chân trời, trong lòng lại hiện lên truyền thuyết về Thanh Phù.

Thanh Phù trùng vì huyết thống mà truy đuổi cả đời, quên đi tử vong, quên đi nguy hiểm, ngu ngốc đuổi theo, đuổi theo...

Đừng cười Thanh Phù con si mê, kỳ thật ta cũng giống như vậy, liều mạng đuổi theo bóng dáng của y. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, ngay cả ràng buộc huyết thống cũng là giả, chân chính chúng ta là cừ địch...

Ngủ không được, lăn qua lộn lại đều ngủ không được. Cửu Huyền gần đây rốt cuộc là thế nào vậy? Chẳng những rõ ràng trốn tránh y, còn thường xuyên phẩy tay bỏ đi, có điều gì bất mãn lại không chịu nói với y, chẳng lẽ tới thời kì phản nghịch rồi?

Long đế thở phì phì ngồi dậy, ôm chần phiền não.

Bộ dáng này của hấn làm sao ta có thể yên tâm quay về Thủy Tinh Cung chứ?

Kết ——

Song cửa sổ truyền đến tiếng động, Long đế cảnh giác, cao giọng hỏi: “Huyền nhi, là người sao?”

Đáp lại y là một tiếng rầm thật lớn, toàn bộ cửa sổ kèm vách ngăn bằng gỗ đều bị bở ra.

Hồng phát tung bay, sừng dài xích sắc, con người huyết sắc, Thiên ma Kiếp hỏa trong tay Cửu Huyền tà tà chỉ xuống đất, cả người tràn đầy sát khí khiến người ta sợ hãi.

“Luyện công tẩu hỏa à? Sao lại biến thành cái dạng này?” Long đế nhăn mặt, vừa định bước lên trước nhìn, thanh cự kiếm đã bổ tới trước mặt.

Kiểm pháp của Cửu Huyền sắc bén thuần thực, chiêu chiêu như liễu mạng trực tiếp đánh vào điểm yếu hại.

Long đế bên vội vàng trốn tránh bên kinh ngạc nhìn chằm chằm một Cửu Huyền hoàn toàn xa lạ.

Chẳng lẽ phong ấn hạ trên người hắn đã giải, cho nên nhất thời bị yêu hỏa mê tâm trí? Vừa suy nghĩ vừa đúng lúc tránh thoát được một kiếm, vật áo trước bị chém một miếng, kiếm khí sắc nhọn thiếu chút nữa đã xâm nhập nội tạng.

Kiểm thế của Cửu Huyền một chiêu tàn nhẫn hơn một chiêu, thân kiếm được truyền vào chân khí mang theo cương phong mạnh mẽ đánh úp lại, Long đế có vài lần căn bản không thể né tránh, miễn cưỡng nhảy ra đã là phi thường chặt vật.

Cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị chém trúng, không bằng đánh xui hấn trước rồi nói sau.

Long đế hạ quyết tâm, đem chân khí động lại trên song chưởng, đánh văng kiếm của Cửu Huyền muốn vòng qua sau lưng hắn. Ai ngờ Cửu Huyền lại bỗng nhiên xoay thân, mặc kiếm trong tay từ trên cao bổ xuống, Long đế đánh một chưởng tới trước ngực hắn muốn buộc hắn thu chiêu. Không ngờ tới hắn không tránh không né, bất chấp trúng chưởng, kiếm thế trong tay càng phát càng nhanh.

Long đế bị đấu pháp ngọc đá cùng tan kia dọa cho hoảng sợ, miễn cưỡng dời đi chưởng thế nhưng lại không tránh được một kiếm chắc chắn chém xuống của hắn.

Chỉ nghe thấy Long đế kêu lên đau đớn, phốc, một trận huyết vũ phun ra, mặc quang lóe lên, một cánh tay rơi xuống đất...

Long đế ôm vết thương lão đảo lui lại hai bước, nửa thân bạch y thoáng chốc bị máu nhuộm ướt đẫm, dưới chân dần tụ thành một ao máu nho nhỏ.

Cửu Huyền bị dội một đầu toàn máu, đứng cách vài bước ngơ ngác nhìn, thần trí chậm rãi thanh minh. Leng keng, kiếm trong tay rơi xuống đất, hắn vịn phần kinh sợ nhìn Long đế, nhìn máu tí tách nhỏ xuống từ vết thương của y, nhìn cánh tay nằm trên mặt đất, ánh mắt bị trùng trùng tuyệt vọng chiếm lĩnh.

Trí nhớ chỉ có đến câu hỏi quỷ dị mới rồi của Linh Hỏa: “Bệ hạ, ta có thể giúp ngài không còn phiền não nữa, không còn lưu luyến người kia nữa, hãy nghe ta nói...”

Lúc đó hắn quay đầu lại, nhìn thấy con người đỏ tươi của Linh Hỏa lóe lên, sau đó trí nhớ bắt đầu mơ hồ. Đến khi mở mắt ra, đập vào mắt chính là màu đỏ sẫm ghê người, còn có một cánh tay trên mặt đất...

Không thể lưu lại nữa, lần này thật sự không thể lưu lại...

Phịch một tiếng, Cửu Huyền hai gối quỳ xuống đất, dập đầu vài cái vang dội, thê lương nói: “Phụ thân, Huyền nhi đại nghịch bất đạo, dám cầm kiếm đả thương người, hiện giờ chỉ có thể chặt tay sám hối, thỉnh phụ thân tha thứ cho Huyền nhi...”

Nước mắt rớt xuống, cầm mặc kiếm trên mặt đất lên, Cửu Huyền khẽ cắn môi trở tay chém về phía tay mình...

“Làm gì đó?!” Chỉ nghe thấy Long đế gào to, nhanh như chớp đá bay kiếm trong tay hắn, nổi giận nói: “Ta vừa rồi không trách người, người chặt tay cái gì?”

Phong trụ vết thương của mình, Long đế chậm rãi đi tới vượn bàn tay nguyên vẹn còn lại về phía Cửu Huyền: “Đứng lên đi, nhìn người xem, khóc thành cái dạng gì rồi...”

Cửu Huyền run rẩy cầm tay Long đế, bàn tay từ trước đến nay luôn lạnh lẽo giờ phút này lại làm cho lòng hắn thoáng chốc có một luồng ấm áp đau đớn. Mở ra song cửa sổ gao ôm người kia giống như đang ôm bảo bối trân quý nhất trên đời, nước mắt của Cửu Huyền cứ như vậy tuôn rơi trên đầu vai đơn bạc của y.

Cứ vậy đi, để ta nán lại bên cạnh người thêm một lát, chỉ cần nhiều thêm một lát là đủ rồi...

Tâm đã tuyệt vọng, vì sao đến bây giờ còn mong kỳ tích xuất hiện chứ? Vì sao đến bây giờ còn chưa chịu buông tha vậy?

Nói cho ta biết, làm sao mới có thể yêu người, làm sao mới có thể giữ lại tất cả?

Băng và lửa, trời và biển, còn có chim và cá, phải làm sao mới có thể cùng một nơi...

“Được rồi được rồi.” Vỗ nhẹ nhẹ lưng Cửu Huyền, Long đế không thể không đẩy hắn ra, “Huyền nhi, người đừng lên vết thương của ta...”

“A!” Cửu Huyền kinh hoàng buông y ra, mặt chợt đỏ nhưng cúi đầu liếc thấy cánh tay phải không trọn vẹn của Long đế lại đan xen thêm hối hận.

Thân thể Long đế từ ngày bị chặt đứt tay bắt đầu yếu dần, có lẽ là vì nhục thể bị nguyên thần bám vào lâu quá bắt đầu không chịu nổi, chậm rãi chuyển biến theo hướng hỏng nát.

Long đế cũng dần tự nhận ra, thuyền cách quê nhà ngày một gần, thân thể cũng kém dần một ngày. Cho dù Cửu Huyền có cẩn thận chiếu cố cũng chỉ là tạm thời an ủi tinh thần mà thôi.

Ít đi một cánh tay Long đế thật cũng không cảm thấy gì, trừ bỏ có vài lúc hơi phiền toái mà thôi. Tỷ như lúc tắm rửa, thay quần áo.

Bình thường vào những lúc này đều là...

“Huyền nhi, giúp ta mặc quần áo.”

Cúi đầu, hai mắt nhìn đất, tay chân vụng về giúp y kéo kéo áo quần.

Giằng co hảo một trận, quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, mặt của ai đó đã bị hun nóng như tôm luộc.

“Huyền nhi, người phát sốt à? Mặt sao lại đỏ như vậy??”

“Không, không có.” Càng nóng ruột thì càng làm sai, càng làm sai thì càng khẩn trương.

Thế là bình thường thay quần áo luôn phải giằng co nửa canh giờ, làm cho bản tính nóng nực như Long đế rất không kiên nhẫn, cũng làm cho hai mắt còn muốn nhìn thêm một chút như Cửu Huyền mặt đỏ tới tận cổ.

Đường về sau đó hai người đều rất yên lặng, không ai nói đến chuyện rời đi.

Long đế dù sao cũng hơi áy náy với Cửu Huyền, mỗi lần cảm giác được ánh nhìn chăm chú của hắn sau lưng, trong lòng luôn có chút day dứt khôn kể.

Cửu Huyền cũng trầm tĩnh lại, dường như đã định xong chủ ý.

“Tới Giang Nam ta sẽ cùng người trở về, có điều nếu người còn ở trên người ta động tay chân thì đừng trách ta không khách khí.” Có màn nói chuyện như vậy là vì người của quý tộc cũng không có động tĩnh gì nữa. Nhưng vào nửa đêm vẫn có thể mơ hồ cảm giác được vô số ma trơi đi theo đuôi thuyền bọn họ, một mảnh âm khí bao phủ như sương mù dày đặc, hơn nữa số lượng có xu hướng càng ngày càng nhiều.

Một ngày nọ, Cửu Huyền lên thị trấn mua đồ trở về, từ rất xa đã nhìn thấy thuyền hoa cập bờ đang bốc lửa, liệt hỏa ngất trời hoà lẫn cùng nắng chiều ánh đỏ cả nước sông.

“Liễm —— Liễm ——” Cửu Huyền quảng gói đồ trong tay vọt tới.

Còn chưa tới bờ đã bị Linh Hỏa chặn lại.

“Bệ hạ, đám tiểu quỷ biết được Long đế ở trên đó, cuồng tính đại phát, hiện giờ đã hoàn toàn mất khống chế, quỷ hỏa nuốt trọn cả con thuyền, đi lên cũng vô dụng thôi.”

“Cút ngay!” Cửu Huyền hai mắt đỏ tận, rống to với hắn.

“Bệ hạ, tuy rằng y đối với ngài có ân dưỡng dục, nhưng nếu không phải tại y ngài cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này...”

“Câm miệng, y là Long đế thì sao? Y trước kia đã giết ta thì sao? Chẳng lẽ ta không thể yêu y? Kiếp này cho dù ta muốn nhận giặc làm cha cũng không cần người giáo huấn! Tránh ra cho ta!” Cửu Huyền lạnh lùng nhìn hắn, huyết mâu rét lạnh khiến hắn không thể không nhường lộ, “Ta, Long Cửu Huyền, trên trời dưới đất chỉ nghe một mình y.” Bỏ lại một câu như vậy, Cửu Huyền giậm chân, thân hình hóa thành một đạo hồng quang, thẳng hướng tiến vào thuyền hoa lạc trong lửa.

“Liễm... Liễm...” Một mặt né tránh vụn gỗ đang bốc cháy rơi rụng khắp nơi, một mặt tìm kiếm trong từng gian phòng đang cháy đến đỏ rực. Tiểu quỷ càn rỡ đứng trên ngọn lửa he he cười, từng đám từng đám vây quanh thuyền hoa khiêu vũ. Cửu Huyền nổi giận quát một tiếng, đuổi chúng nó đi.

Rốt cục ở giữa thuyền gặp được Liễm, ngọn lửa liễm lấy bạch y, nửa người y chìm trong biển lửa nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh tựa như những nơi bị thiêu căn bản không đau.

Nhìn thấy Cửu Huyền, tay áo y vung lên đem một món đồ trong suốt ném vào lòng hắn, cất giọng nói: “Cho người.”

“Liễm!” Căn bản không rảnh nhìn xem trong tay là món gì, Cửu Huyền nhìn thấy Long đế cả người tắm trong lửa thì không khỏi đau đớn kêu lên.

“Không được đi qua.” Long đế khoát tay ngăn cản hắn tới gần, thản nhiên nói: “Lúc đầu căn bản sẽ không bị lửa của mấy con tiểu quỷ này đốt tới, nhưng khi chạy ra lại quên mất một món đồ đành phải quay trở lại, lúc này mới gặp phải chúng nó...”

“... Vốn định đưa người trở về, xem ra đã không được rồi.” Long đế nhìn lửa đỏ đang tàn phá trên người mình, lộ vẻ thất vọng: “Thân thể người này đã không dùng được nữa, bị quỷ hỏa đốt qua cuối cùng cũng không còn dung được nguyên thần của ta.”

“...” Rốt cuộc biết Long đế là đang cùng hắn nói lời từ biệt, Cửu Huyền đứng tại chỗ cái gì cũng không nói thành lời.

“Ta biết, mấy con tiểu quỷ này là tới đón người, hiện giờ ta giải phong ấn trên trán người, về sau người nên đi đâu thì đi đi, trời đất bao la không cần cứ cố chấp ở bên cạnh ta nữa...” Long đế đứng trong hỏa diễm mỉm cười, tóc bạc nhẹ nhàng tung bay, “Tái kiến, Huyền nhi, khối Thủy Linh Lung kia coi như là vật kỷ niệm ta tặng người, hồng trần hung hiểm, tự mình bảo trọng...”

Dung nhan thanh lệ như được nét bút tỉ mỉ họa thành dần mờ hồ trong ngọn lửa.

Giữ y lại, nếu bây giờ không giữ y lại thì sẽ không còn nhìn thấy nữa. Về sau y là thần long chao liệng trên chín tầng trời, còn mình là quỷ quanh quẩn nơi dị giới, giữa hai bên không còn liên hệ...

Thế nhưng đến tận lúc mở mắt nhìn thân ảnh mảnh mai của y bị quỷ hỏa cắn nuốt, Cửu Huyền đều chỉ có thể đứng im như bị đóng đinh, cắn chặt răng, hai tay càng nắm chặt khối Thủy Linh Lung kia...

Rồi sau đó hắn nghe thấy một tiếng rống kêu trong trẻo vang tận mây xanh, một con cự long toàn thân ngân quang lấp lánh từ trên thuyền hoa phóng lên cao, thoáng chốc hào quang vạn trượng, dư quang phản xạ từ vậy rống chiếu sáng cả chân trời lúc hoàng hôn. Ngân long to dài ưu nhã ở trên đầu thuyền hoa xoay một hồi, đuôi rồng lắc lư biến mất trong tầng mây trùng trùng.

Cửu Huyền ngơ ngẩn nhìn y hóa rồng đi mất.

Phía chân trời chẳng biết lúc nào hạ xuống một trận mưa tầm tã, chỉ chốc lát lửa trên thuyền hoa đã tắt dần, long chi thủy hoàn toàn là khắc tinh của quỷ hỏa.

Ô ô... ô ô...

Trong lòng truyền đến tiếng khóc như của thú nhỏ, Cửu Huyền cúi đầu chậm rãi mở tay ra, Thủy Linh Lung trong lòng bàn tay cảm ứng được hơi nước đang phát ra từng tiếng nức nở.

“Người khóc cái gì... Ta còn chưa có khóc...” Lắm lắm xong, bỗng nhiên một giọt nước mắt lóng lánh rơi lên ngọc thạch trong suốt, đình đông, đình đông, phẳng phất như muốn đem ngọc thạch đập ra một lỗ thủng.

Hoàng hôn dần vùi lấp hết thấy. Cửu Huyền nhìn trời, nhìn đến một chỗ rất xa rất xa vẫn có một đường ngân lượng giống như một con rồng tao nhã đang lướt qua chân trời. Ký ức phủ bụi đã lâu dần trôi lên khỏi mặt nước, hần nhớ tới rất lâu trước kia, lúc hần vẫn còn là một con quỷ, có một lần ở không trung nơi đục giới tiếp giáp với thiên giới hần nhìn thấy một đường ngân quang lướt qua.

Hần tò mò hỏi thuộc hạ: “Ngân quang lóng lánh bên kia là gì vậy?”

“Bệ hạ, nghe nói thì hần là rồng, bộ tộc thiện chiến nhất bên thiên giới.”

“Nga, rồng à, thiên giới có thứ xinh đẹp vậy sao? Nếu ta đi thiên giới có phải có thể nhìn kỹ thêm một chút không?”

Khi nói chuyện, một con rồng toàn thân trắng bạc đã từ biên cảnh thiên giới tao nhã lướt qua, quang huy chói mắt trên lân phiến thoáng chớp rọi hoa cả mắt hần...

Hóa ra tất cả duyên phận đã bắt đầu từ lúc đó, từ lúc ta còn là một con quỷ đã yêu người rồi. Có lẽ ta hần nên cảm tạ trời xanh đã giúp ta có được mười tám năm cùng người một chỗ...

Liếm...

em Liên đúng là số đào hoa, em đi dạo có mấy bước thôi mà cũng hốt ęc tim của 1 anh vua hàng thật giá thật nữa @@

15. Chương 15: Hoàng Tuyền • Bỉ Ngạn • Hoa

Hoàng Tuyền quốc và nhân gian kỳ thật chỉ cách nhau nhước thủy tam thiên và một cây cầu Nại Hà.

Nhước thủy kịch độc, như một hàng rào tự nhiên chặt chẽ bao quanh Hoàng Tuyền quốc, người muốn vào Hoàng Tuyền chỉ có thể thông qua cầu Nại Hà.

Mặc Trần ở bên bờ Minh Hà quanh quẩn vài ngày vẫn không tìm được lối vào Hoàng Tuyền quốc, sau khi qua cầu Nại Hà chỉ thấy bỉ ngạn hoa đỏ bùm kéo dài ngàn dặm, thật giống như một cánh đồng cháy. Vô luận hần đi thế nào cũng không ra khỏi biển hoa đỏ tươi kia.

Hần dừng lại suy nghĩ, lối vào Hoàng Tuyền quốc hần là bị một rào chắn pháp thuật cực mạnh bảo vệ, cho nên bản thân mới luôn ở trong biển hoa vòng vo lẫn quẩn, tìm không thấy lối vào đích thực.

Hết cách Mặc Trần chỉ có thể ở bên cầu Nại Hà tĩnh tâm chờ đợi.

Qua mấy ngày, bên cạnh Minh Hà rốt cục cũng có người đi tới, minh ty (ty: quản lý) bạch y bạch mạo (mạo: mũ, nón) dẫn theo một hàng người đi về hướng cầu Nại Hà. Mặc Trần ngưng thần nhìn theo, nhìn thấy trong hàng ngũ phần lớn là nữ tử trẻ tuổi dáng điệu thướt tha, thân mặc cung trang bạch sắc, mặt che lụa mỏng, tay cầm đèn ***g đỏ thắm, lần lượt đi theo sau.

Mặc Trần tâm niệm vừa động, canh lúc minh ty dẫn đầu không để ý, nương theo bóng đêm, thân hình triển khai, lặng yên lướt đến bên cạnh hàng người, đến lúc theo kịp thì đã hóa thành một cung trang nữ tử. Đồng dạng cài trâm thật thấp, lụa mỏng che mặt, một đôi mắt đen kinh diễm giấu dưới hàng lông mi dày, quang mang lưu chuyển phi thường xinh đẹp.

Từng bạch y nữ tử bước lên cầu Nại Hà, trên cầu rất yên tĩnh, váy lụa trắng chập chờn sinh tư quét qua mặt đá thô ráp, phát ra âm thanh lọt sột loạt sột pha thêm tiếng đình đương của hoàn bội.

“Vị khách nhân này, ngài muốn uống mê hồn trà không?” Chợt có một thanh âm già nua vang lên bên tai Mặc Trần.

Mặc Trần chấn động, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, hóa ra là Mạnh bà bà quanh năm canh giữ ở đầu cầu đang bưng một bát trà nóng xanh biếc đứng ở bên cạnh, tươi cười tha thiết, nếp nhăn trên mặt như đóa hoa cúc nở bung.

Thấy Mặc Trần quay đầu lại, bà ra vẻ thần bí nói: “Uống hết nó, bảo đảm ngài sẽ quên sạch những chuyện yêu hận vương mắt trước kia, uống hết nó, sẽ không bị thế sự nhiễu loạn, làm người liên cũng thoải mái hơn. Ha ha...”

Lúc tuyệt vọng, ta làm sao không muốn quên đi. Thế nhưng chung quy vẫn không bỏ được tâm nguyện kia...

Trong lòng Mặc Trần nhất thời ngũ vị tạp trần, đợi đến khi nâng mắt thì trong mắt đã là một mảnh trong veo: “Không cần, đa tạ hảo ý của bà bà.”

“Thật sự không cần? Qua thôn này thì không còn *** đâu.”

Mặc Trần mỉm cười, gật gật đầu.

Khi xoay người đi xa còn nghe thấy Mạnh bà bà ở sau thì thảo tự nói: “Rõ ràng có thể xong hết mọi chuyện tự tại tiêu dao, lại cố tình muốn tự tìm phiền não. Ai, trên đời này vẫn còn nhiều góc tử...”

Tự tìm phiền não sao? Có lẽ là vậy chẳng. Không thể ngăn cản chính mình không nhớ tới y, trăm nghìn phù sinh, bách mị thiên hồng, có thể lọt vào mắt mình, chiếm cứ tâm mình lại như cũ chỉ có người nọ.

Tâm nguyện khi thành tiên vẫn còn rõ ràng trước mắt, cả đời này tuy rằng đã thưởng tận buồn vui của nhân sinh, xem hết phồn hoa nơi hồng trần, nhưng lại còn thiếu y một giọt nước mắt.

Kiếp này nếu không thể trả y một giọt nước mắt sợ là khó có thể tự tại tiêu dao.

Bước xuống cầu Nại Hà, hàng người từ tốn tiến lên phía trước như một con bạch xà uốn éo giữa rừng hoa đỏ. Cách bước đi ngoằn ngoèo này tựa hồ như tuần hoàn theo một trận thế nào đó. Đi tới được chừng một canh giờ, bỗng Mặc Trần phát hiện hàng người bất giác đã ra khỏi biển hoa đỏ kia.

Trước mặt sừng sững một thành lâu cao vút nguy nga, tường thành kéo dài ngàn dặm, gần như nhìn không thấy điểm cuối.

Mặc Trần không khỏi thâm thán phục, nghĩ đến hoa mạn châu sa mọc bên cầu Nại Hà bản thân là một mê trận huyền diệu, không chỉ che giấu lối vào Hoàng Tuyền còn mê hoặc cả người nhỡ xông vào trong đó.

Trên tường thành treo đèn ***g đỏ phát phới trong gió đêm của Minh Hà. Cửa thành mở rộng, ngoài thành không thấy nửa tên thủ vệ, minh ty dẫn các nàng đi thẳng vào bên trong.

Sau khi vào thành lại là một thế giới khác.

Chỉ thấy đại đạo thẳng tắp nối liền tứ phương. Lọt ngay vào tầm mắt là đình thai lâu các đan xen chẳng chịt, dưới ánh trăng ẩn ẩn thấy cỏ xanh như đệm, hoa thơm khắp nơi, cư nhiên là phong cách cảnh vật Giang Nam ở nhân gian.

Mặc Trần hết sức kinh ngạc, minh ty đã dẫn các nàng tiến vào một tòa cung điện, xuyên qua hành lang kéo dài gấp khúc dừng ở một gian hoa thính.

Một vị phụ nhân rất có dáng ma ma đi ra nghênh đón, nói một câu khổ cực rồi cẩn thận đánh giá các nàng vài lần, liền cười nói: “Năm nay nhóm vũ cơ mang đến từ nhân gian này lại xinh đẹp đến sít sao, đợi ăn mặc trang điểm xong thì mang các nàng đi gặp Tuyết công chúa đi.”

Lúc sau liền có vài người thị nữ tuổi xuân đi lên giúp các nàng chuẩn bị trang điểm, Mặc Trần thâm trầm một chút, nhóm vũ cơ này ước chừng có khoảng hai ba, hai bốn người, đều là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, dưới lớp lụa mỏng ẩn ẩn nhìn thấy khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, vóc dáng thướt tha, nhưng vẻ mặt ngoan ngoãn, đối với mệnh lệnh của ma ma vâng vâng dạ dạ, trái ngược hẳn với người bị nhiếp mất tâm trí, thân bất do kỷ.

Cái gọi là ăn mặc chỉnh trang, không ngoài gì khác là trang điểm thay đồ, mấy cô thị nữ này không ngờ rất tận tâm, không những giúp các nàng thay đổi hoa phục đủ màu, còn cẩn thận chăm chút lại đầu tóc, đem từng đầu thanh ti (tóc đen) tú phát (tóc đẹp) chải thành từng búi tóc xinh đẹp lấp lánh.

Khi đến phiên Mặc Trần thì cũng chỉ có thể kiên trì để cho các nàng đùa nghịch. Trong giây lát đã thay đổi một thân tuyết phượng cung trang (tuyết phượng: vải chiffon), áo ngoài màu thủy lam sa y, tóc được búi thành cung kế (búi tóc kiểu hoàng cung) phức tạp, trên còn cài hai cây trâm hình hoa mai.

Mặc Trần vốn đã xinh đẹp, tuy là hóa thành nữ tử nhưng thân hình vẫn cao gầy như cũ, lại là người tu tiên, tự nhiên có một phần thanh việt cao quý không giống người thường. Một màn trang điểm này càng khiến hấn dung nhan như ngọc, khí chất như mây, lại thêm phong thái bình tĩnh tao nhã, trong lúc vô ý đã áp đảo hết thấy phong hoa của vũ cơ.

Mặc Trần cúi đầu đánh giá một thân ăn mặc của bản thân, trong lòng cười khổ, may mắn bộ dáng này không để cho Long đế hay Vô Tâm nhìn thấy, bằng không lại không biết sẽ bị giễu cợt bao lâu.

Đội chúng vũ cơ ăn mặc thỏa đáng, ma ma liền dẫn các nàng xuyên qua thiên thính, tiến vào một gian đại đường. Nơi này cùng hoa thính vừa rồi bất đồng, đường thượng rường cột chạm trổ, bài trí xa hoa, hiển nhiên là nơi yến khách.

Mặc Trần ngẫm nghĩ Tuyết công chúa trong miệng ma ma đến cùng là nhân vật nào, bỗng một đạo hồng ảnh từ ngoài cửa thông thả tiến vào, người chưa thấy, thanh âm như chuông bạc đã đến tai: “Người năm nay sao lại đến trễ như vậy? Chẳng lẽ không biết khánh điển của bệ hạ đã muốn bắt đầu rồi sao?”

Trong lời nói rõ ràng hàm chứa ý quả trách.

Ma ma ở một bên sợ hãi nói: “Công chúa tha tội, chọn lựa những vũ cơ này có mất chút thời gian, vừa rồi giúp các nàng trang điểm lại trì hoãn mất một hồi...”

“Được rồi, được rồi, mang các nàng vào đi.” Hồng y nữ tử không kiên nhẫn phát tay một cái, quay mặt sang bên này.

Trong nháy mắt Mặc Trần như bị sét đánh, thần quang hai mắt lóe lên, ánh nhìn sắc bén cách đám người đang đứng dừng trên dung nhan thanh diễm kia.

Hình dáng kẻ đó, hấn cả đời này cũng không quên được, cho dù ả có hóa thành bụi cũng nhận ra!

Anh Trùng Tuyết!!!

Mặc Trần không tiếng động nắm chặt hai tay, mắt rất nhiều sức lực mới ngăn được thân thể run rẩy. Lửa giận sôi trào gần như muốn thiêu cháy lục phủ ngũ tạng của hấn.

Anh Trùng Tuyết ném một cái nhìn lạnh lùng qua bên này, ánh mắt nghi ngờ vòng qua mọi người hơi lưu luyến trên mặt Mặc Trần.

Lựa mông trên mặt che giấu sắc mặt phát đen của hấn, hạ mi liễm mắt, đem con ngươi màu đen kinh mộng giấu dưới hàng mi dày, đem ánh mắt bốc lửa thu lại, bây giờ chưa phải lúc, không nắm chắc được một kích tất thắng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Mặc Trần hít một hơi thật sâu, cường ngạnh đem hỏa khí âm ỉ nén xuống.

Hừ lạnh một tiếng, Anh Trùng Tuyết ra hiệu cho ma ma dẫn chúng vũ cơ qua, nửa xoay người biến mất ngoài cửa.

Lần này đi rất lâu mới tới Vạn Ma Điện trong lời của ma ma. Càng tới gần, tâm của Mặc Trần càng trở nên yên lặng, hiện giờ cừu nhân đã gần trong gang tấc, không sợ không có cơ hội đòi lại món nợ năm đó, tâm yên tĩnh trở lại, đôi mắt sâu thẳm cũng trở nên trong veo.

Anh Trùng Tuyết, hôm nay nếu không thể vì Dương Tranh báo quỹ hỏa thiêu thân chi cừu thì liền uống phí ta khổ công tu hành nhiều năm như vậy.

Nhìn đại diện sâu thẳm khó lường trước mắt, khóe môi Mặc Trần nhếch thành một tia cười lãnh đạm.

Trong điện đã sớm tận khách mãn tịch, mấy viên dạ minh châu cực lớn được khảm vào ngọc trụ phản chiếu cả điện nội thành một mảnh xanh lơ nhu hòa.

Bảo tọa của đế vương nằm ở đầu, ở giữa ngăn cách bằng vài bậc thang và một tầng màn che bằng lụa mỏng. Cách lụa mỏng nhìn chân diện mục của đế vương chẳng khác nào nhìn hoa trong sương mù, nhìn không rõ lắm.

Dưới bậc thang, thập điện Diêm La và thập bát ngục Ngục Ty ngồi ở hai hàng tiểu trác (bàn nhỏ) xếp hình chữ nhất.

Anh Trùng Tuyết ngồi ở bàn thứ nhất hàng đầu tiên.

Chỉ nghe Anh Trùng Tuyết vỗ tay một cái, tiếng ca nhạc thông thả vang lên, không khí buổi tiệc vốn nghiêm nghị trang trọng cũng trở nên hài hòa hơn.

Vũ cơ bên cạnh Mặc Trần chia thành hai đội, một đội ước chừng mười người, từ sau cột nối đuôi nhau ra, ở trước điện nhẹ nhàng múa. Còn lại vài người chưa nhập tịch liền đứng ở sau cột phục vụ.

Mặc Trần dựa vào ngọc trụ lạnh thấu tâm, đôi mắt lại lạnh lùng nhìn Anh Trùng Tuyết. Con người tuyệt lệ như hàn băng ngàn năm, bị ánh mắt như vậy nhìn thì ai cũng đều không rét mà run.

Yến tiệc linh đình, bồi ảnh tửu hương, lại thêm vũ cơ muôn vẻ thướt tha như hồ điệp xuyên hoa nhảy múa giúp vui, các trọng thần minh giới đều có chút men say.

Như có như không, từ sau màn che truyền ra một tiếng than nhẹ chán chường, phút chốc quần yến náo nhiệt trở nên yên tĩnh, ca vũ dừng lại, ngay cả men say của Diêm La ngục ty cũng bị dọa tỉnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau không biết nên làm gì mới tốt, các vũ cơ cũng nơm nớp lo sợ thu thành một nhúm.

Anh Trùng Tuyết hơi nhíu mày, cho tất cả vũ cơ đi xuống, tiếp theo khom người đi vào trong màn che.

Mơ hồ thấy ả khom người đối với người trên hoàng tọa nói gì đó, mọi người nín thở tĩnh khí, giây lát sau từ sau màn che truyền ra giọng nói uể oải: “Hàng năm đều là mấy thứ này, trầm thật sự không vực nổi hứng thú...”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, trong đại điện lặng ngắt như tờ thông thả xoay chuyển lại làm các vị trọng thần đang ngồi sợ tới mức mặt như màu đất.

Mặc Trần thầm nghĩ: sau màn che hẳn là Minh hoàng quân vương của đêm tối, không biết Anh Trùng Tuyết là liên quan thế nào với hắn đây? Bọn họ gọi ả là công chúa, chẳng lẽ là...

Đang lúc mọi người lúng túng thì nghe thấy sau màn che thốt ra một câu: “Đổi người khác đi.”

Cách nửa ngày, Anh Trùng Tuyết rốt cục đi ra, nàng quét mắt trong điện, bỗng nhiên liền đi về hướng Mặc Trần.

Mặc Trần trong lòng run lên một cái liền đứng thẳng người, đón nhận cái nhìn thăm soi của ả.

“Người không lui ra là còn có ca vũ muốn biểu diễn cho chúng ta phải không?” Anh Trùng Tuyết hất chiếc cằm xinh xắn, hỏi.

Đối mặt với cừu nhân gần trong gang tấc, Mặc Trần thần nhiên đáp lời: “Ta vũ nghệ không tinh, chỉ biết múa vài thế kiếm, không dám hiến cái kém cỏi.”

“Nga?” Khóe mắt đuôi mày nhếch lên hàm chứa ý vị như đang suy nghĩ, “Ta... Nhưng thật ra không ngờ tới năm nay lại có một nhân vật đặc biệt như vậy đâu...” Ngón tay ngọc ngà xinh xắn lộ xuống điện sa (khăn che mặt) của Mặc Trần.

Điện sa rơi xuống, mọi người không khỏi hút một hơi. Chỉ thấy dưới ánh châu quang xanh lơ là gương mặt thuần khiết như tuyết như nguyệt, con ngươi đen như mực hạ thấp, hàng mi dày tỏa ra bóng ảnh như một vết mực nhạt trên tờ giấy trắng, càng làm tôn lên mi mực như họa, dung tư tuyệt lệ của chủ nhân.

Anh Trùng Tuyết hiển nhiên kinh hãi, nhìn chằm chằm khuôn mặt Mặc Trần hồi lâu, không biết đang nghĩ cái gì.

Trái lại Mặc Trần lại là bình tĩnh ung dung.

Nếu đã đến đây sẽ không nghĩ tới có thể dễ dàng thoát thân, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!

Trầm ngâm một hồi, Anh Trùng Tuyết nói: “Vây ngươi liền vì bệ hạ múa kiếm giúp vui đi.”

Mặc Trần sái nhiên cười, chậm rãi đi vào trong điện.

Đảo mắt nhìn trọng thần mình giới một cái, Mặc Trần đưa tay rút trâm cài tóc trên đầu, tổ mai ngân trâm (trâm bạc mai trắng) toát lên ánh sáng lạnh lẽo. Mặc Trần tay phải cầm trâm, hai ngón tay trái vạch từ đầu trâm tới cuối trâm, trong miệng quát một tiếng: “Nứt!”

Chỉ thấy cây trâm ba tác nhất thời ngân quang bạo phát, chớp mắt đã hóa thành thanh tuyền bảo kiếm dài ba thước bảy tấc.

“Đã chê cười rồi.” Mặc Trần khê mỉm cười, đối diện chúng nhân ồn ào, tùy tay vạch một đường kiếm hoa. Kiếm quang lưu lệ làm lóa mắt những người bên cạnh.

Liếc mắt thoáng nhìn, Anh Trùng Tuyết đứng cạnh cột trụ cười lạnh như đã ngộ ra điều gì.

Mặc Trần nhướng mày cười. Nếu đã bị người nhận ra, người muốn chơi vậy ta liền cùng người chơi đến tận hứng. Để cho người xem một chút, Dương Mặc Trần hôm nay và hồ tinh năm đó có gì bất đồng!

Kiểm của Mặc Trần mở đầu múa rất nhẹ nhàng linh hoạt, lam thường (váy màu lam) phiêu phiêu như bay phản chiếu kiếm quang lóe lên từng vệt, trông rất đẹp mắt. Dần dần kiếm quang áp đảo châu quang, điện nội đã không còn nhìn thấy thứ ánh sáng nào khác. Đôi mắt nhìn chỉ thấy một đạo lam ảnh xoay quanh một đạo bạch khí tại không trung như giao long triển nhiễu, hàn khí dày đặc khiến người ta lạnh thấu xương.

“Có ý tứ.” Từ sau màn che truyền ra một lời khen nhẹ.

Lúc này, kiếm của Mặc Trần cũng đã múa đến chỗ tuyệt diệu, chỉ thấy trong điện bay lên một đạo kinh hồng, lam ảnh đăng không đánh vào Anh Trùng Tuyết.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, kiếm của Mặc Trần vừa vận dừng ngay bên chiếc gáy trắng nõn của ả.

Lạnh lùng, Mặc Trần nâng lên đôi con ngươi kinh mộng kinh diễm, trầm giọng nói: “Anh Trùng Tuyết, ta đến đòi ngươi một người.”

“Ồ? Nếu không phải có bệ hạ nhắc nhở, ta cũng không ngờ được đường đường là Hồ thần vương đây lại chịu hạ mình làm tiểu vũ cơ của chúng ta đây.” Anh Trùng Tuyết không nhìn hàn mang bên gáy, trên gương mặt diễm lệ lộ ra nụ cười nhạt đầy khiêu khích: “Hồ thần vương điện hạ, ngài tới muốn đòi ta người nào a?”

“Dương Tranh, đem Dương Tranh trả lại cho ta!”

“Dương Tranh?” Anh Trùng Tuyết dừng một chút rồi sau đó bộc phát một trận cuồng tiếu không thể dừng được, “Ha ha ha...”

Mắt Mặc Trần lạnh như băng sương.

Tiếng cười của nàng dần dần thấp xuống, sau đó hóa thành một cái nhếch miệng khinh miệt bên môi: “Trách không được ta cảm thấy ngươi nhìn rất quen mắt, hóa ra là ta đã gặp ngươi, ta nhớ rõ đôi mắt này, ngươi chính là con tiểu hồ ly năm đó đúng không?”

“Trí nhớ tốt, ta cũng chưa từng quên ngươi.” Mặc Trần nói rõ từng câu từng chữ.

Anh Trùng Tuyết thần nhiên cười, thủy tụ đỏ rực trong nháy mắt đã xoắn lấy kiếm của Mặc Trần, lôi lôi kéo kéo, thân hình tiêm xảo như du ngư trơn tuột né tránh, thoát khỏi mũi kiếm sắc nhọn.

“Thú vị, nếu ngươi hôm nay thắng được ta, ta sẽ trả y lại cho ngươi, có điều trước tiên ngươi phải tránh được đao kiếm của bọn họ mới được.” Nữ tử đắc ý cười, chỉ vào thị vệ mình giới chẳng biết lúc nào đã hình thành thế bao vây phía sau Mặc Trần.

Mặc Trần mặt không đổi sắc xé xuống sa y màu thủy lam, thân hình xoay tròn, lựa mỏng trong tay vung lên cao che mắt thân ảnh, đợi đến khi lựa mỏng rơi xuống trong điện đã không còn vũ cơ dung tư xuất chúng kia nữa, đứng trước mặt bọn thị vệ là một người trẻ tuổi hắc y chấm đất, tóc đen như suối.

Mọi người trong một thoáng chỉ nhìn thấy đôi mắt kia, không thấy rõ dung nhan của hắn.

Đôi con ngươi màu đen kia, sâu không thấy đáy, sâu đến không lường được, trong màu đen yên tĩnh ấy dường như có lẳng đọng lại vô số giấc mộng xưa chốn hồng trần, phồn hoa nơi nhân thế. Có vài phần cô đơn, có vài phần phong trần, nhưng lại đủ mười phần yên lành hạnh phúc (bộ dáng thẹn thùng không tự nhiên), khiến bất luận kẻ nào nhìn thoáng qua cũng đều không dừng được run rẩy.

“Thất lễ.” Trong não động, Mặc Trần tao nhã gật đầu, sau đó xuất chiêu!

Kiểm quang lưu lệ lạnh lẽo vạch ra một vòng tròn trước người, sau một trận âm thanh leng keng đinh đưng, binh khí trong tay thị vệ phía trước đều chỉ còn lại nửa thanh. Còn đạo kiếm quang kia lại như du long ở trong vòng vây tả xung hữu đột như vào chỗ không người.

Chặt đứt hết thấy binh khí của thị vệ, Mặc Trần thu tay lại đứng, ánh mắt trong vắt lạnh lùng, thần sắc thản nhiên bình tĩnh. Sau đó, ba thước băng tuyết trong tay chậm rãi giờ lên, mũi kiếm chỉ vào nữ tử đằng xa, dừng lại.

“Hiện tại ta có tư cách đòi người với người chưa?” Âm sắc trong trẻo kiên định lại ung dung vang lên.

Hắn đứng giữa điện, giờ kiếm, mặt lạnh, ngưng mâu, bích lạc hoàng tuyết, hắn đều phải đòi lại người hắn tư niệm đã lâu!

Đại điện to lớn nhất thời tĩnh lặng như chết.

“Đòi người? Hồn cũng không còn, còn ở đâu ra người.” Anh Trùng Tuyết như nghe được chuyện đáng cười nhất thiên hạ, nhin không được phốc một tiếng, cười rộ lên.

Tiếng cười đột ngột phá vỡ không khí lạnh như tờ nhưng lại khiến cho Mặc Trần biến sắc, trường kiếm trong tay run lên, chỉ nghe một tiếng tê mình chói tai, kiếm khí đã từ mũi kiếm bắn ra, tại tiền phương tạo ra một đạo bạch ngân, kiếm quang đặc biệt lạnh đến thấu xương.

Anh Trùng Tuyết nghiêng người tránh thoát, dựa vào ngọc trụ không kiêng nể gì cười: “Dương Tranh sớm đã bị ta ném vào trong nhục thủy của Minh Hà, người muốn tìm hắn, đi lên cầu Nại Hà nhìn xuống không phải liền gặp được sao. Ha ha ha...”

“Anh. Trùng. Tuyết———” Mặc Trần một tiếng quát chói tai, xiêm y toàn thân thoáng chốc bị cương khí khuấy động, tóc đen cuồng loạn bay trong kiếm khí sắc nhọn, đôi mắt kia một mảnh tối đen, trầm ám đến có thể nuốt trọn tất cả ánh sáng, “Anh Trùng Tuyết, hôm nay ta muốn dùng máu của người tể Dương Tranh!”

Sát ý dấy lên, trường kiếm trong tay cũng không chút lưu tình, kiếm quang rét lạnh hóa thành cầu vòng truy kích hồng ảnh đang bay vút trong điện.

Một tên thị vệ xông lên cản, trước mắt hoa lên, còn chưa kịp phản ứng đầu đã nhanh như chớp lặn xuống đất lưu lại thân hình vẫn còn hoa chân múa tay nhào tới trước.

Lại có mấy người xông tới, lợi kiếm bổ xuống một cánh tay phía trước, kiếm thế đảo qua bên cạnh, hai tên bên cạnh cùng bị chém thành hai khúc. Huyết hoa nhất thời ở trong điện tung bay như mưa, kiếm khí xao động trên người Mặc Trần nhưng máu lại một giọt cũng không thể dính vào người hắn.

Anh Trùng Tuyết một đường lẩn nấp trong đám người, kiếm quang của Mặc Trần một đường đuổi theo, một đường tiếng kêu ai hồng vang lên, lưu lại chi thể (tứ chi và mình) đầy đất, máu chảy thành sông.

Dừng lại bước chân giết chóc, Mặc Trần lay động kiếm phong, phỉ đi một chuỗi huyết châu dính trên mặt, đối Anh Trùng Tuyết lạnh lùng cười: “Thế nào, người bây giờ đã biết sợ? Cho nên để thuộc hạ lại đây thay người chịu chết?”

Quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám thị vệ đã bị dọa đến mất mật, ép cho bọn chúng đồng loạt lui bước, thập diện Diêm La và thập bát ngục Ngục Ty sớm chẳng biết đã đi đâu, trong điện một mảnh hỗn loạn.

“Không muốn uống phí tánh mạng liền tránh ra cho ta, nếu không chó trách ta ra tay tàn nhẫn.” Mặc Trần trầm giọng cảnh cáo, sau đó phi thân, trường kiếm khua ra liên tiếp kiếm hoa bọc lại đường lui của Anh Trùng Tuyết.

Anh Trùng Tuyết mặt cười hàm sát, cắn răng, dựa vào linh lung đoản kiếm tiến lên tiếp chiêu. Hai người ở trên không trung như tia chớp trải qua mấy chiêu, âm thanh đinh đương không ngừng vang lên bên tai. Sau khi hạ xuống, Mặc Trần vững vàng đứng yên, Anh Trùng Tuyết lại đặng đặng đặng lui vài bước liên tiếp, xiêm y nơi đầu vai đã ướt đầm máu.

“Hay cho ngươi một con hồ tinh!” Anh Trùng Tuyết ôm lấy bả vai bị thương, căm giận liếc Mặc Trần một cái, bỗng nhiên lướt về phía hoàng tòa.

Mặc Trần hừ lạnh một tiếng, tay áo thu lại, cả người như một con bướm đen đuổi sát theo ả.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Một loạt mũi tên khí thể thành linh từ sau Mặc Trần phóng tới, chỉ thấy thể đi của hắc không thay đổi cũng không quay đầu lại mà chỉ dùng kiếm hướng ra sau, vung một cái, ngân quang như trăng non, kiếm khí như kinh hồng, mấy chục mưa tên rơi xuống như chim bị đứt cánh. Liếc mắt nhìn lại, đầu tên đều bị đồng loạt chặt đứt.

Thật sự là kiếm pháp khiến người sợ hãi!

Ngay khi Anh Trùng Tuyết sắp sửa xông vào trong màn che, kiếm quang của Mặc Trần đã đuổi tới sau lưng ả, hàn ý trên thân kiếm xuyên lưng đánh tới, ả nhin không được rùng mình một cái, xoay người ném đoản kiếm trong tay, ý đồ chặn một kiếm của hắc.

Mặc Trần không nhìn kiếm quang đang nghênh diện mà đến, đầu hơi nghiêng, vào khoảnh khắc đoản kiếm suýt nữa sát qua gò má thì trường kiếm trong tay đã đâm vào ngực Anh Trùng Tuyết.

Trường kiếm dựa vào thể đi tiếp tục mang hai người bay về phía trước. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô thê lương trên đỉnh đầu, nâng mắt nhìn, Anh Trùng Tuyết đã bị kiếm của Mặc Trần dính ở trên ngọc trụ cao cao.

Mãnh liệt ho một cái, máu theo khóe môi tràn ra, Anh Trùng Tuyết trên mặt hiện ra tiểu ý quỷ dị: “Cho dù giết ta, ngươi cũng vĩnh viễn không gặp được Dương Tranh, nói cho ngươi biết, Dương Tranh... Chẳng qua chỉ là một cái bóng... Ngươi cả đời này cũng đừng nghĩ đến gặp được y...”

Ả cười, máu liền từ trong miệng trào ra làm cho gương mặt xinh đẹp kia khủng bố như quỷ dạ xoa. Xung quanh miệng vết thương bị trường kiếm xuyên qua rỉ máu, chỉ chốc lát vài đường máu đã uốn lượn chảy dọc theo cán kiếm.

Mặc Trần thả lỏng bàn tay cầm kiếm từ trên đỉnh cột nhẹ nhàng hạ xuống, vẻ mặt bình tĩnh như đã đánh mất thứ gì đó, trong nhất thời đắm chìm trong lời nói của Anh Trùng Tuyết.

Dương Tranh... Là một cái bóng... Làm sao có thể? Dưới cầu Nại Hà đến cùng có thứ gì...

Chẳng lẽ ta thiên tâm vạn khổ xông vào địa phủ Hoàng Tuyền, mặc cho hai tay dính đầy máu tanh vẫn không bắt được một luồng u hồn của ngươi sao?

Dương Tranh...

Mặc Trần ngửa đầu thống khổ nhắm lại hai mắt. Nhất thời trong lòng nổi lên nồng đậm thê lương và một nỗi, đối sinh, đối tử, đối phản tương tư chấp nhất vạn năm này...

Sau màn che bỗng vang lên một tiếng ho nhẹ, Mặc Trần mở mắt ra, lúc này mới giật mình nhận ra từ lúc bắt đầu hỗn loạn đến khi Anh Trùng Tuyết bị giết, có một người vẫn không hề hiện thân, tựa như đối với huyết tinh chém giết trên điện đều không thấy.

Minh hoàng ẩn sau màn che bằng lụa mỏng kia!

Như có kinh phong thỉnh thoảng tung màn che, một thân ảnh thon dài từ đằng sau bay vụt ra, tay áo rộng thùng thình giơ lên như điều hầu triển khai đôi cánh to lớn không gì sánh được của nó, tỏa ra bóng xám dày đặc.

Cũng không thấy được tốc độ của y có bao nhiêu nhanh, nhưng chúng nhân trước mắt hoa lên, bóng người thon dài kia đã đến trước mặt Mặc Trần.

Tay áo rộng lớn từ từ lộ ra một bàn tay tái nhợt đánh về phía ngực Mặc Trần.

Kiểm của Mặc Trần đã rời tay, trong lúc vội vàng chỉ có thể giơ tay áo tiếp chiêu. Thân ảnh đan xen, trong khoảng thời gian như điện quang hỏa thạch hai người đã tung ra mấy chiêu.

Mặc Trần bị một luồng lực mạnh đến kinh người chấn lui mấy bước, vừa đứng lúc người nọ xoay tròn thân, tay áo tung bay, tay áo che khuất mặt theo chiêu thức biến hóa mà mở ra. Mặc Trần vừa nâng mắt liền đối diện gương mặt kia...

Tóc trắng như sương, tung bay trong không trung, mi nhân thanh tú, miêu tả ra dung nhan khắc cốt ghi tâm, hết thảy đều như mới gặp hôm qua, lông mày kia, mắt kia, môi kia đều là nguồn gốc của tư niệm trong mộng đến đau lòng...

...Dương Tranh?

Mặc Trần há miệng nhưng bởi vì quá mức kinh sợ mà không phát ra được một tiếng động, cả người cứ như vậy ngơ ngẩn đứng sững nơi đó.

Kinh ngạc, nghi ngờ, cuồng vui, không hiểu... Trái tim bị đủ các loại tình cảm tràn đầy, cơ hồ làm tê liệt đi các giác quan, quên đi thiên địa vạn vật, mãi đến khi...

Một cơn đau đớn chấn tỉnh hẩn vốn đang ngây người, chậm rãi cúi đầu, chậm rãi thấy rõ một bàn tay tái nhợt trên ngực mình, mười ngón đã đâm sâu vào ***g ngực...

“Dương... Dương Tranh...” Ánh mắt không tin, thanh âm không tin, lời vừa ra khỏi miệng, máu liền không ngừng được từ khóe miệng tràn ra...

Dương Tranh... Người... Vì sao muốn giết ta...

Kinh ngạc qua đi, tuyệt vọng lấp đầy đôi mắt sâu như biển, thế nhưng Mặc Trần lại vô pháp nói ra những lời này, hẩn đem hết toàn lực nhìn y, dùng hết chút khí lực sau cùng của mạng sống, cơ hồ muốn đem hình dáng trước mắt của người đã đưa hẩn vào chỗ chết mạnh mẽ nhu tiến vào nơi tận cùng của linh hồn...

“Nhảm rồi...” Thản nhiên cười, người nọ lại là một tiếng ho nhẹ, ánh mắt hẹp dài rét lạnh đón nhận hố đen đầy thê lương kia, lẳng lặng nói: “Tên của ta là Trùng Hoa, Anh Trùng Hoa.”

Ngón tay đang xuyên thủng ngực hẩn theo lời nói mạnh mẽ kèm chặt, Mặc Trần nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn, ống tay áo dùng sức gạt tay của người kia, thoáng chốc huyết vũ đầy trời, điểm điểm đỏ sậm thâm liệt như hoa, thân hình hẩn lung lay, lão đảo lui ba thước, trên mặt mất hết huyết sắc trắng bệch như tờ giấy.

Bàn tay đang ôm ngực có thể rõ ràng cảm giác được vết thương lớn bằng nắm tay, dữ tợn, trái tim gần như trần trụi lộ ra còn máu tươi thì đang ồ ồ phun trào từ miệng vết thương, vô luận hẩn có làm thế nào cũng đều không bịt lại được...

“Hồ châu của ta...”

“Là cái này sao?” Mở ra lòng bàn tay đầm đìa máu, nâng lên một viên ngọc lưu ly màu đen, ngũ thải lưu quang ở trong bàn tay y điểm điểm tỏa sáng lộ ra huyết sắc, có một loại vẻ đẹp thê tuyệt.

Rất muốn gọi ra tên của y lần nữa, rất muốn hỏi y, vì sao vừa thấy mặt đã đối với mình ra sức hạ sát thủ, đáng tiếc đã không còn khí lực...

Ánh mắt xa cách lãnh đạm như vậy, còn có nụ cười như có như không như đang nghiền ngẫm đau đớn của hẩn nơi khóe môi, người này thật sự là Dương Tranh sao?

— Dương Tranh sớm đã bị ta ném vào trong nhược thủy của Minh Hà, người muốn tìm hắc, đi lên cầu Nại Hà nhìn xuống không phải liền gặp được sao...

Cầu Nại Hà... Dương Tranh... Cầu Nại Hà...

Ý thức hỗn độn của Mặc Trần bỗng nhiên hiện lên một tia trong suốt, hắc lắc lư lắc lư đi hai bước, mạnh mẽ nhún chân, dùng tới chút pháp lực cuối cùng của mình hóa thành một đạo huyền ảnh bay ra đại điện...

Minh hoàng liếc nhìn hạt châu trong tay, bàn tay trống không còn lại thì hướng vào hư không vẫy vẫy, một tiếng vang nhỏ, thanh kiếm đang dính trụ Anh Trùng Tuyết trên cột bị ép buộc rút ra, lọt vào tay y.

Tiêm ảnh màu đỏ rực cũng theo trời buộc bị dỡ bỏ mà từ trên cột trượt xuống, yếu ớt nằm trên mặt đất.

“Bệ hạ, cứu cứu ta... Đau chết ta rồi...”

Anh Trùng Tuyết chưa chết, vừa khôi phục ý thức liền giãy giụa muốn bò qua.

Minh hoàng không phản ứng, trường kiếm trong tay bởi vì pháp lực biến mất phát ra một vệt ngân quang liền biến trở về một cây ngân châm hoa mai.

Hắc cẩn thận suy nghĩ, lâm vào trầm tư.

“Bệ hạ, những gì ta làm đây đều là vì ngài... Bệ hạ...” Anh Trùng Tuyết phủ phục trên mặt đất cầu khẩn, cố gắng vươn tay phải giữ chặt vạt áo y. “Vì ngài, ta bức Dương Tranh bỏ đi... Vì ngài, ta đem hồn của hắc ném vào nhược thủy, khiến cho hắc không bao giờ có thể nhiễu loạn đến tâm ngài nữa... Ta vẫn luôn sùng bái bệ hạ...”

Khê thở dài, Minh hoàng ném một cái nhìn lên người ả, có chút thương hại, có chút vô tình: “A Tuyết, ta nghĩ trước đây ta đã quá phóng túng người rồi, làm cho người quên mất... Bản thân bất quá chỉ là...”

Anh Trùng Tuyết bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cho dù vừa rồi bị trường kiếm của Mặc Trần xuyên qua cũng không hề có chút biểu tình sợ hãi: “Bệ hạ, Trùng Hoa... Tha cho ta...”

Chưa nói xong, dung nhan nhu mì xinh đẹp kia đã bắt đầu tan rã, da thịt nhanh chóng bong tróc ăn mòn, rất nhanh xương cốt trắng hếu cũng lộ ra.

Bạch cốt hồng nhan, chẳng qua chỉ trong giây lát.

Thân thể huyết nhục ai ngờ không ngớt đảo mắt chỉ còn lại một bộ xương khô thảm đạm, nơi xương sườn còn cắm một đóa hoa mạn châu sa đỏ bừng, hai hốc mắt tối om còn hướng tới Minh hoàng mở to, ngón tay xương trắng mảnh mai còn cách vạt áo y chỉ kém một tấc.

“... Người bất quá chỉ là một đóa bỉ ngạn hoa thôi, sinh trưởng giữa thịt thối và xương trắng, mượn pháp lực của ta mới hóa thành hình người.” Minh hoàng có chút thương hại nói, lại mở ra ngón tay, nheo mắt nhìn viên ngọc lưu ly màu đen quang hoa điểm điểm trong lòng bàn tay.

“Thật sự là xinh đẹp mà, như cặp mắt kia của hắc, dường như có thể hủy diệt hồng trần...” Y suy nghĩ, trong thoáng chốc như nhớ ra điều gì đó.

Một trận ho khan cắt đứt suy nghĩ của y, y thu lại hạt châu và ngân châm, nương theo vết máu lướt ra ngoài.

Dọc đường máu rơi như trút.

Miệng vết thương bị niêm kín tạm thời bởi vì điên cuồng chạy không cần mạng đã lại nứt ra, máu liên tục chảy xuống, chảy xuống... Ngay cả hắc cũng cho là muốn chảy khô rồi.

Nơi phương xa mơ hồ trông thấy bóng dáng cầu Nại Hà, như một cái cây già tang thương cô độc vắt ngang qua mặt nước.

Dưới cầu, nhược thủy tam thiên cuộn cuộn chảy qua.

Ở trên cầu há miệng thở dốc, miệng vết thương đã đau đến chết lặng, thân thể không còn hề châu bảo hộ, thậm chí còn không chống lại được gió lạnh trên Minh Hà.

Từ trên cầu nhìn xuống, nước Minh Hà đen như nước mực, gần như chiếu không ra hình bóng của bản thân.

Nương theo ánh trăng lạnh lẽo hắt nhìn thấy một đám xanh thẫm ở trong nước lúc chìm lúc nổi.

Là một gốc sen xanh. Thân sen cổ gầy nổi trên mặt nước, trên mấy phiến lá xanh lục là một nụ hoa đang chờ nở. Phù dung trong nhước thủy, mang theo vài phần cô tuyệt cùng tịch mịch, ngoan cường sinh trưởng...

Gió sông thổi tới, nó nhẹ nhàng lung lay, cánh sen hơi tách ra, trong phút chốc Mặc Trần như thấy được nụ cười thương xót đầy ảm áp của người kia...

Nó... Chẳng lẽ nó là Dương Tranh?

Nhất thời ngũ lôi oanh đỉnh, Mặc Trần toàn thân run rẩy như lá rụng.

“Dương Tranh... Dương Tranh...” Hắt đứng trên cầu gọi, dưới cầu nước lặng khê gợn, sen xanh chậm rãi nở rộ, nở rộ...

Gió thổi qua đài sen, nơi tim sen bỗng nhiên toát ra một tiếng thở dài, cách ngàn vạn năm, Mặc Trần lại nghe thấy được âm sắc trầm nhu kia: Ai, người vẫn còn tìm đến đây sao... Si nhi của ta...

Trong nháy mắt, đau lòng đến chết!

Chua xót như thủy triều bao phủ ánh mắt của hắt.

Một giọt nước mắt trong veo nhỏ xuống cánh sen đang nở bung, lại một giọt, một giọt, một giọt, như trên châu đứt dây...

Không tự giác lấy tay lau đi, hóa ra... lệ đã đầy mắt.

Mặc Trần đau xót nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt lăn chầm tuôn rơi.

Dương Tranh, ta mỗi ngày nhớ kỹ phải trả lại cho người một giọt lệ, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới lại là thế này...

Người đã ở trong dòng nước lạnh như băng này đợi rất lâu sao? Xin lỗi, ta đây sẽ xuống bồi người, ta đây sẽ xuống...

Thân ảnh màu đen lung lay vài cái, như con diều đứt dây bỗng ngã vào trong nước sông trầm ám.

Khi nhước thủy kịch độc tràn vào mắt hắt, hắt thoáng thấy hoa sen kia đã nở đến tận cùng, cách mặt nước nhìn lại tựa như một ngọn đèn xanh biếc.

“Bình sinh không tương tư, vừa hiểu được tương tư, liền sợ tương tư...”

Hóa ra, loại độc tương tư này đã từ lâu xâm nhập cốt tủy, ngày đêm khắc khoải mà đón đau.

Dương Tranh, người có biết ta nhớ người rất lâu, rất lâu rồi không?

Ta đời này, chỉ rơi nước mắt vì người...

một lần nữa, Hoa tỷ lại cầm dao đâm vào tim độc giả :(((((((đây cũng là chương mình thích nhất trong Túy ngọa hồng trần, chỉ bởi vì câu nói “Si nhi của ta...” :((((nghe mà rớt nước mắt luôn

à, nếu nàng nào thích thể loại quẩn quại nơi âm phủ như này thì hãy đọc thử Vong Xuyên đi nha, đảm bảo quại y chang luôn

16. Chương 16: Quy Khứ, Dĩ Vô Phong Vũ Dĩ Vô Tinh

(Trở về, không mưa gió cũng không quang)

Như giặt mình từ một hồi đại mộng, lúc tỉnh lại, thứ đầu tiên Long đế nhìn là thiên đỉnh trong suốt của Thủy Tinh Cung, phía trên có sóng nước màu lam nhạt dập dềnh, ngẫu nhiên có vài con cá màu sắc sặc sỡ rượt đuổi nhau chạy ngang qua.

Mười tám năm nhân sinh như mộng cảnh, một khi tỉnh lại bên người không còn gì lưu lại.

Cái chết của Chúc Cẩm, nỗi đau của Cửu Huyền, tuy là chuyện hôm qua nhưng ở trong đầu đã có chút không rõ ràng.

Thế nhưng ai lại có thể quên được nỗi đau tê tâm liệt phế này đây?

Long đế níu lấy vạt áo trắng như tuyết, rất lâu không thốt nên lời.

Một cảm giác trống rỗng không tên chiếm lấy tim, y giật mình như đã đánh mất thứ gì, vậy nên long nữ bên người gọi từng tiếng: “Bệ hạ, bệ hạ...” Y đều không để ý.

Ngủ say trong long cung luôn luôn tĩnh lặng nơi đáy biển thâm sâu, bên ngoài bốn mùa lần lượt thay đổi, bên trong ba đào vẫn luôn bất biến.

Trước kia Long đế đều rất thích phần yên tĩnh và an bình này, nhưng hiện giờ lại cảm thấy yên tĩnh của nơi này có chút cô quạnh.

Có khi tản bộ trong đình viện tràn đầy trăm hoa, trong lòng cũng sẽ xẹt qua chút cảm xúc khó chịu không nói được là do đâu, chỉ là phiền muộn vô cớ.

Nhớ lại ngày đó, ở thủy các nho nhỏ nơi nhân gian, Chúc Cẩm đánh đàn, Mặc Trần say rượu, còn có Cửu Huyền ở bên người cười cười nói nói, đó là một loại thoải mái vui sướng đến cỡ nào.

Sau đó, Chúc Cẩm mất, Cửu Huyền đi, còn từ nơi hồ tộc nghe được tin tức của Mặc Trần, lại là đã mất tích ở sâu trong Hoàng Tuyền. Những con người từng tề tụ với nhau đều ra đi không trở về, Long đế trong tim trống không như thiếu mất một khối.

Thiên giới đã rất lâu không đi, Long đế ngay cả Thiên tường tế gần đây nhất cũng không tham dự. Nhưng thật ra có nghe long tướng trở về nói, hạ giới có một địa tiên dâng lên cho thiên đế một gốc lan sinh trưởng nơi Bồng Lai tiên sơn, đóa hoa kia có lá màu phỉ thúy, ngay cả sắc hoa cũng là một màu xanh óng ánh. Tư thái có một loại thanh lệ tao nhã nói không nên lời.

Lúc ấy thiên đế vừa thấy, sững sờ hồi lâu, đột nhiên liền che mặt khóc, lệ rơi xuống trước bậc thềm bạch ngọc, kinh động chúng tiên trong đình khiến bọn họ ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyệt Chiêu hẳn là cũng rất nhớ Chúc Cẩm. Thân là người đứng đầu thiên giới, nắm trong tay bao nhiêu vận mệnh của sinh linh thế gian nhưng lại giữ không được người thân cận nhất bên mình.

Long đế chán nản quanh quẩn trong thủy tạ (tạ: nhà xây trên đài) rách rưới, y phục trắng như tuyết, tay áo dài uốn lượn trên mặt đất, lướt thướt thuận theo cước bộ của y.

Người đã chết vĩnh viễn không thể trở về, luân hồi cũng là cấm kỵ của tiên nhân, không ai biết được, Thanh đế đã tiêu tan nguyên thần sẽ yên nghỉ ở nơi nào, có lẽ y đã sớm hóa thành một cơn gió mát, một trận mưa phùn, hoặc là trở thành đóa cúc trắng nở nơi sườn núi kia. Không ai biết được, cho dù là thiên đế có năng lực thông thiên triệt địa cũng vậy...

Nhưng mà chung quy có thứ gì là mình có thể nắm chắc đây? Mở hai tay, lại nắm chặt, chung quy có thứ gì có thể lưu lại trong tay như ký ức không quên được kia đây.

Sau khi cùng Cửu Huyền từ biệt, lén lút từ trong tầng mây nhìn xuống, phát hiện hẳn vẫn còn ngơ ngẩn đứng đó, chăm chú nhìn về phía chân trời, trên mặt lệ rơi như mưa.

Ban đầu còn không rõ vì sao hẳn lại khóc đến thương tâm như vậy, sau này ngẫm lại, dần dần hiểu rõ ý nghĩa của đau đớn ẩn sâu trong mắt hẳn.

Mặc Trần trước kia cũng nhiều lần nói y không hiểu, hóa ra chính mình thật sự không hiểu, mảnh tâm Cửu Huyền đối với y, hiện giờ chậm rãi ngấm lại mới hiểu được.

Rõ ràng đã hiểu hết kiếm pháp, nhưng lại luôn lừa y là chưa hiểu, để rồi đến buổi tối lại một thân một mình thức dậy luyện kiếm, chẳng lẽ hẳn không biết âm thanh sắc nhọn của kiếm khí đủ để đánh thức bất luận kẻ nào sao?

Mỗi lần trời mưa đều dần dần cảm một cây dù tìm y khắp nơi sau này mình đi rồi, đã nhẩn là không cần tìm vậy mà vẫn một đường bám riết không tha đi theo tới đây ở trên thuyền hoa liễu mạng chịu ba chưởng của y cũng không chịu bỏ đi ý niệm đi theo lỗ mãng hỏi y có người thích hay không, nhưng lại mang về mặt đau khổ vô lực chờ y trả lời khi giúp y đã bị cụt tay thay quần áo thì, mặt nha, đỏ y như tôm luộc...

Long đế không khỏi khẽ cười, rồi sau đó lại khẽ thở dài.

Một Huyền nhi ngớ ngẩn như vậy, một Huyền nhi chấp nhất thật tình như vậy, vì sao trước đây lại không hiểu ra tâm của hắn chứ?

Mở tay ra, lòng bàn tay trống trơn không có gì chỉ có hoa văn tinh tế.

Ta cũng muốn tự tay giữ lấy chút gì đó, không muốn bỏ lỡ, ít nhất không muốn như đã từng bỏ lỡ Chức Cẩm...

Chậm rãi nắm chặt bàn tay, Long đế ngửa đầu nhìn nước biển màu lam lơ lửng phía trên Thủy Tinh Cung, như là đã làm xong quyết định gì. Cuối cùng chỉ thấy tay áo màu trắng của y giơ lên, người đã biến mất trong thủy tạ thanh tuyền uốn lượn...

— ta hy vọng, khi ta nắm chặt hai tay thì lòng bàn tay có thể chân chân thật thật bắt được thứ gì đó, mà món đồ đó là thứ ta không muốn đánh mất.

Trở lại chốn cũ, nhân gian đã là một năm gió xuân tới, kinh thành không chỗ không phi hoa.

Gian thủy tạ ở thành nam hiển nhiên đã cũ nát rất nhiều, nhưng vẫn như trước xuân quang như thủy, mỹ cảnh như tranh. Hoa đào hoa mận ngoài cửa sổ cũng vẫn nở đến hồng hồng bạch bạch, tàn hoa rơi rụng đầy mặt đất.

Phủi phủi bàn ghế bằng trúc hoa đã có chút bụi bặm, trước mắt lại mơ hồ hiện lên bộ dáng say túy lúy của Mặc Trần năm đó.

Đi lên tiểu lầu, lựa mỏng màu trắng phất vào mặt, tựa hồ còn lưu lại một tia hương khí, ở trong gió dịu dàng lưu chuyển.

Chức Cẩm từng ở nơi này đánh đàn. Lúc ấy, hắn đã dùng tâm tình gì để gảy đàn, đã dùng ánh mắt gì để nhìn mình đây?

Hắn và y, đã từng gần nhau như vậy, giữa hai người chỉ cách một tầng lựa mỏng...

Ai, Long đế nghe thấy mình thở dài sâu sắc một cái, thôi đi, thôi đi, là vận mệnh trên người mà.

Hóa thành rồng, một mạch xông về phía chân trời, ở trong mây xoay một cái, sau đó hướng về Giang Nam đang tắm trong mưa bụi, hạ xuống.

Yên thụ đầy đồng, phong như mận thành, cơn mưa mùa mai tử.

Đình viện nơi cổ hương đã trở thành một đồng phế tích, vách nát tường xiêu thỉnh thoảng nhảy ra một nhúm hỏa sắc, hóa ra là một nhánh hoa huệ chuối đang ngạo nghễ đứng thẳng. Thảo sắc thanh thanh đều trở nên mờ lung trong mưa phùn êm dịu. Hồ nước sau nhà vẫn còn nhưng cũng đã hoang phế rất lâu, trên mặt nước nổi lên vài lá sen trôi, đã không còn nhìn ra là hoa phù dung nở đến nhiệt nhiệt nháo nháo năm xưa.

Long đế một mình tắm mưa, lặng lẽ nhìn từng vòng gợn nước càng lúc càng lớn trên mặt hồ, biểu tình lạnh nhạt làm cho người ta đoán không ra tâm tư của y.

Một cái ô sáu mươi bốn nan tre lặng lẽ đưa tới, quay đầu lại, người cầm ô có một đôi con ngươi hỏa sắc, hồng tấn hắc y. (tóc đỏ áo đen)

Long đế ngẩng đầu, mỉm cười.

— làm sao ngươi biết ta sẽ tới bên này?

Người được hỏi thành thật trả lời.

— vừa rồi thấy ngươi ở trong mây lượn vòng, cho nên liền phóng qua đây.

Long để liếc xéo hắn.

— nga, vậy người sao lại xuất hiện ở đây, không phải quay về dự giới thiên rồi sao?

Mặt người nọ hơi hơi đỏ.

— ta không biết làm sao tìm người, đành phải ở đây ôm cây đợi thỏ.

Long để gạt gạt mái tóc hỏa hồng của hắn, kinh ngạc hỏi:

— Huyền nhi, sừng của người đâu?

Hắn có chút ngượng ngùng.

— rất dần nhân chú mục, cho nên ta ẩn rồi...

Ha ha ha... Long để bỗng nhiên phát ra một trận cười to, tiếng cười xuyên qua mưa bụi dày đặc, vang đến tận trời...

Khi trở lại, hắn là trời đã trong.

Hoa huệ chuối: canna lily, là loài hoa dẫn đầu trong 15 loại hoa đẹp nhất thế giới, ý nghĩa của nó là tương lai vững chắc.

sau một hồi tìm đầu quần quai thì chúng ta đc gỡ gạc bằng 1 chương tim hồng UU

17. Chương 17: Người Lái Đò Hoàng Tuyền

Hoàng Tuyền và nhân giới cách nhau một con sông, trên sông có chiếc cầu, tên là Nại Hà.

Nhược thủy tam thiên, thág thág năm năm chảy dưới chân cầu, tranh thủ sớm chiều.

Ta ở đầu này của Minh Hà chèo một con thuyền lá, sẽ luôn có vong hồn bị lạc đường tới đây tìm ta, năn nỉ ta chở họ qua sông.

Bọn họ bị chấp niệm lúc còn sống trói buộc, lưu luyến yêu hận *** của kiếp trước, bọn họ không muốn qua cầu Nại Hà, bởi vì trên cầu có mê hồn trà của Mạnh bà đang đợi họ.

— si tử nơi hồng trần, vong hồn lạc đường bên Minh Hà, ta có thể đưa các người qua sông, có điều ta muốn được hồi đáp bằng một thứ đặc biệt.

Ta nói như thế với mỗi vong hồn có thỉnh cầu mà đến, mặc dù ta biết bọn họ ngoại trừ chấp niệm với nhân thế thì không còn gì cả.

Chỉ là ta nhàm chán, ta muốn nhìn thử còn có thứ gì bọn họ cho được không.

Ngày đó, có một người lần mò đến bên bờ Minh Hà, hắn đối mặt với nước sông cuộn cuộn không ngừng, thở dài, rồi sau đó hướng về phía ta đi tới.

“Ta nghe nói trên Minh Hà có một người lái đò chở người qua sông, xin hỏi, người có thể đưa ta qua sông không?”

Thanh âm trầm tĩnh thực dễ nghe, giữa tiếng nước chảy róc rách như tranh ngữ cảm âm. (tranh: đàn tranh)

— có thể, chỉ cần người hồi đáp ta bằng một thứ đặc biệt.

Nghe xong lời này, hắn chậm rãi đi tới, trắng lạnh lơ lửng trên Hoàng Tuyền giúp ta nhìn rõ dung nhan của hắn.

Sắc mặt có chút tái nhợt, ẩn sau bộ hắc y như một đóa sen trắng trên Minh Hà, con mắt của hắn rất đẹp, nhưng ánh mắt lại rất mơ hồ, kinh phong bên Minh Hà cuốn tung xiêm y của hắn, giữa rừng hoa đỏ tươi trên bờ hắn như một cánh bướm màu đen.

Hắn vươn tay vén mái tóc bị gió thổi loạn, khẽ mỉm cười: “Người đưa ta qua sông, ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa.”

Có ý nghĩa, ta quyết định cho hắn lên thuyền. Tuy nhiên, ta biết hắn không phải vong hồn.

Hắn mò mẫm trèo lên thuyền nhỏ, ta tháo dây chèo thuyền, nhẹ nhàng lay động, nửa sông trăng xiêu vẹo dưới mái chèo của ta.

“Có thể bắt đầu rồi, chuyện xưa của người.”

Hắn tựa hồ còn chìm đắm trong cái chòng chành của con thuyền, nghe được lời thúc giục của ta, bộ dáng có chút hoảng hốt.

Trầm ngâm một hồi, hắn mới nhẹ giọng nói: “Đó là chuyện xưa của một con hồ ly...”

“... Trước đây rất lâu, nhân gian có một địa phương kêu Nại Hà Cốc, nơi đó quanh năm tung bay tuyết trắng không thôi, như loài hoa bất bại nở bốn mùa. Có một đêm, một con hắc hồ gặp nạn chạy trốn tới nơi đó...”

Thuyền nhỏ càng lúc càng xa, hoa mạn châu sa bên bờ đối diện đã thành một mảnh hồng ảnh mơ hồ, tiếng rên rỉ của vong hồn đã rời xa. Minh Hà trở nên rất yên tĩnh, ánh trăng trong đêm lạnh trôi đầy cả con sông, nhẹ nhàng đến như có như không.

Còn âm thanh kể chuyện êm tai của hắn, khinh mạn lại xa xăm, hòa cùng nước sông vĩnh viễn không ngừng chảy, như thơ như ca.

Lúc hắn trầm ngâm, ta như thấy ánh trăng trắng nõn từ bầu trời chảy xuôi xuống dưới, theo cổ áo mở rộng của hắn lặng lẽ trượt vào, khi hắn cúi đầu thì ta có thể nhìn thấy càn cổ trắng ngần của hắn dưới ánh trăng ửng lên màu sắc như trân châu. Mà khi hắn kể xong liền sẽ lộ ra vẻ mặt thản nhiên đầy say mê, giống như hắn mới chính là con hồ ly đắm chìm trong hạnh phúc của chuyện xưa.

Nhưng trên đời phàm là chuyện hạnh phúc khoái hoạt sẽ luôn không được lâu dài, rất nhanh hắn đã kể đến sinh ly cùng tử biệt.

“Vào khoảnh khắc hồn của ân nhân bị đoạt đi, hồ ly đã thề, thề phải tìm y trở về. Hồng trần thấm thoát trôi qua, nó phải trả cho người kia... một giọt nước mắt.”

“Ồ, sau đó thế nào?”

Hắn không tiếp tục nói hết, ngược lại khấn trương hỏi ta: “Có phải tới dưới cầu Nại Hà rồi không?”

“Người không phải muốn qua sông à?” Ta hỏi lại hắn.

“Không phải, ta muốn tới dưới cầu Nại Hà, ta nhớ rõ nơi đó có một đám sen xanh, nở giữa nhược thủy.” Khi nói ra câu này, hắn lại lộ vẻ thống khổ.

Phía trước đã trông thấy cầu Nại Hà, nó như một con hắc long cứng cáp vắt ngang giữa sông, đầu rồng và đuôi rồng đều không chìm vào sương mù dày đặc, thân rồng uốn cong, tam thiên nhược thủy ở phía dưới róc rách chảy qua.

Ta đem thuyền nhỏ lách lư đi qua, quả nhiên dưới cầu mọc một bụi sen xanh, cô đơn đứng thẳng giữa nhược thủy. Ta quá kinh ngạc, bởi vì nhược thủy trời sinh kịch độc, đừng nói là hoa ngay cả người rút xuống cũng sẽ nhanh chóng bị độc chết, đến cả hài cốt cũng không nổi lên.

Ta dùng mái chèo nhẹ nhàng đẩy đẩy lá sen xanh biếc doanh doanh, phát hiện ngay cả rễ cây cũng đã mục nát, nhưng nó vẫn như cũ mọc ra lá sen tươi đẹp, ương ngạnh nâng đỡ một đóa hoa màu xanh. Nó cô độc chống cự ăn mòn của nhược thủy, không biết vì ai mà nở hoa. Không biết ngàn vạn năm qua trừ hắn ra còn có ai chú ý tới đóa sen xanh này không.

Ta đưa thuyền nhỏ cập sát vào hoa sen, hắn có chút kích động nhìn xung quanh, lo lắng hỏi ta: “Có phải nhìn thấy cầu rồi không? Hoa sen kia ở đâu?”

Ta có chút khó hiểu: “Hoa không phải ở trước mắt người sao?”

“Phải không? Ngay tại trước mắt ta...” Hấn sờ soạng vươn tay về phía trước, lúc này ta mới ngạc nhiên phát hiện hóa ra cặp mắt mỹ lệ kia không nhìn thấy đường.

Ta giữ chặt tay hấn, làm cho ngón tay của hấn đụng vào hoa. Một thoáng kia, đôi đồng tử thâm sâu như biển dâng lên một tầng sương mù, hấn như muốn cười rồi lại như muốn khóc, sau đó một giọt lệ trong suốt rơi lên cánh hoa, tựa như sương mai đọng trên mặt.

“Xin lỗi, ta đã tới chậm... Dương Tranh...” Nói xong, hấn anh anh khóc lên giống như một con thú nhỏ bị thương.

Hấn vùi mặt vào lá cây, bả vai vô thanh co rút lại, ánh trăng dừng trên mái tóc của hấn phảng phất như chỉ trong một đêm tóc đã bạc trắng.

Giây lát sau hấn bẻ nhánh sen xanh kia, nói với ta: “Xin đưa ta trở về đi.”

Ta không hiểu, hấn năn nỉ ta đưa hấn qua sông, chẳng lẽ chỉ vì nhìn đóa hoa này? Chẳng lẽ hấn không phải giống như các vong hồn khác muốn mang một phần chấp niệm bất tử đi cây nhờ nhân thể ở bờ bên kia?

Thật sự là một người kỳ cục.

Ta đưa hấn trở về, sau đó nhìn hấn thành kính nâng niu đóa sen xanh kia, lảo đảo loạng choạng đi vào sâu trong Hoàng Tuyền. Rừng hoa yêu hồng ở đằng sau hấn như hỏa diễm đang bùng cháy, ánh đỏ cả trời, ánh đỏ cả nước, nồng diễm như ráng mây...

Từ đó về sau mỗi một đêm hấn đều đến, dùng một câu chuyện xưa làm hồi đáp để ta đưa hấn qua sông.

Hấn vẫn như cũ muốn ta dừng lại dưới cầu tìm kiếm đóa hoa nở trong nước. Gốc sen xanh kia dường như vì hấn mỗi ngày ương ngạnh nở hoa, bọn họ ở nơi tam thiên nhược thủy này gặp gỡ, dựa vào nhau, sau đó phân ly, ngày qua ngày.

Thế nhưng bộ dáng của hấn dần dần tiêu tụy, ta rõ ràng thấy được bóng ma tử vong đang từ từ hiện trên thân thể hấn, mà cước bộ của hấn khi rời đi lại một lần loạng choạng hơn một lần.

Chuyện xưa hấn kể cũng dần đến kết thúc...

“Con hồ ly kia đi tới Hoàng Tuyền tìm ân nhân của nó. Nhưng nó phát hiện ra ân nhân kỳ thực là hình bóng của một người khác, mà người kia lại không nhớ nó. Sau đó, người kia vừa xuất thủ đã cướp đi linh châu của hồ ly, không có hồ châu, chẳng khác nào đã hủy đi tu hành cả đời của hồ ly, rất nhanh thôi, nó sẽ bị đánh trở về nguyên hình...”

“Vậy làm sao đây?” Dần dần ta cũng bị chuyện xưa của hấn hấp dẫn, không khỏi bắt đầu lo lắng cho hồ ly đáng thương.

Hấn nghiêng đầu suy nghĩ, hình như có một số việc làm hấn bối rối: “Khiến người ta kinh ngạc chính là, người kia không có đưa hồ ly vào chỗ chết, ngược lại từ trong nhược thủy cứu nó lên. Nhưng mắt của hồ ly đã bị nhược thủy độc mù, rốt cuộc không nhìn thấy được người giống với ân nhân. Người kia mỗi ngày đều truyền cho hồ ly một chút tiên khí, giúp nó duy trì hình người, qua nửa đêm nếu không có tiên khí của y duy trì thì hồ ly cũng sẽ bị đánh trở về nguyên hình.”

“Vậy hồ ly không thể đào tẩu rồi?”

“Hồ ly không nghĩ tới đào tẩu... Có khi nó suy nghĩ, người kia và ân nhân của nó hoàn toàn bất đồng, ân nhân của nó kỳ thật đã không còn, nhưng...” Hấn thư thái cười cười, “Nó vẫn lựa chọn ở lại, người kia tuy là địa vị đế vương, nhưng kỳ thật một người thân cận bên cạnh cũng không có, y tạo ra hình bóng của bản thân, mượn nó để che giấu một nửa linh hồn yếu đuối nhân từ của mình. Hồ ly sau này mới hiểu được, người ân nhân yêu hóa ra là một nửa cô đơn khác của mình...”

Bỗng nhiên, hấn phát ra một cơn ho khan kịch liệt, ngón tay nắm lấy cạnh thuyền bởi vì dùng sức mà trắng bệch. Bàn tay còn lại che miệng, máu tươi từ giữa ngón tay trào ra hết như một dòng suối nhỏ, thuận theo cánh tay ngoằn ngoèo chảy xuống, trên mặt của hấn hiện lên tử khí dày đặc, ta đã nhìn qua nhiều vong hồn như vậy, ta biết rõ, không bao lâu hấn cũng sẽ trở thành một trong số đó, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thuyền nhỏ dần dần tới gần cầu Nại Hà, hấn không nói gì, nghiêng tai lắng nghe gì đó.

“Hôm nay trên cầu hình như rất náo nhiệt nhỉ.” Hấn nhẹ giọng nói.

“Tết Trung Nguyên (rằm tháng bảy) tới rồi, các vong hồn đều đến nhân giới thăm thân nhân của mình.” Ta thần nhiên trả lời, ngày này mỗi năm đều như khánh điển của vong hồn. Bọn họ không hèn mà cùng vọt tới bên cầu, thời khắc mỗi năm một lần được cùng thân nhân đoàn tụ sao có thể không khiến bọn họ hoan thiên hỉ địa chứ?

Mới vừa rồi, từ xa đã nhìn thấy trên cầu Nại Hà nhóm lên đèn ***g đỏ thắm, minh ty bạch y bạch mạo cầm đèn ***g dẫn bọn họ qua cầu, đội ngũ vong hồn kéo dài từ trên cầu đến bờ sông nở đầy hoa đỏ, đèn ***g như ma trôi, tràn ngập niềm vui thấp sáng ánh mắt của vong hồn.

Cho dù là linh hồn xa cách nhân thế vẫn như trước lưu luyến hồng trần a.

Nhưng hấn lại không nhìn thấy đăng hỏa ăn mừng và hàng ngũ dài dằng dặc kia, cho dù ánh mắt không mù, trong mắt hấn cũng chỉ có đóa sen xanh dưới cầu Nại Hà mà thôi.

Bụi sen xanh kia như trước nở bung chờ hấn, duyên dáng yêu kiều, lá sen đứng trên sóng nước lay động sinh tư. Nhược thủy tam thiên tuy rằng đã ăn mòn rễ cây của nó nhưng lại không ngăn cản được nó nở hoa.

Hấn dè dặt cẩn thận ngắt sen xanh, ngón tay mang theo máu nhón lấy hoa, dịu dàng như đối xử với tình nhân.

Ta nghe thấy hấn thầm thì nói: “Dương Tranh, có lẽ ta không thể trở lại thăm người nữa rồi, cũng vô pháp đem người đến bên cạnh hấn, nếu người nhớ hấn thì hãy để hồn phách bám vào trên hoa cùng ta trở về đi.”

“Trở về đi...”

Hấn khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt yên lặng và an bình tựa như hấn đã kết thúc được tâm nguyện cuối cùng không còn tiếc nuối.

Ta nghĩ, lần này hấn trở về có lẽ cũng không còn cơ hội ra khỏi Hoàng Tuyền nữa, Hoàng Tuyền quốc rộng lớn như thế, hấn sẽ an thân ở đâu đây?

“Ta sẽ đưa người qua sông, đáp lại là người kể cho xong câu chuyện kia.” Bỗng nhiên trong lòng ta có một khát vọng mãnh liệt, khát vọng hấn có thể sống tiếp, ở bờ bên kia của Minh Hà bắt đầu cuộc sống mới.

“Không, chuyện xưa của ta đã kể xong.” Hấn nâng mắt cười cười, dưới ánh trăng nụ cười kia tĩnh mịch lại đậm nhạt, như khoảnh khắc hoa sen từ từ nở rộ, “Cuối cùng hồ ly quyết định lưu lại, nó nghĩ có lẽ mình có thể thay ân nhân yêu y...”

Trên đường trở về, chúng ta đều trầm mặc.

Ta không hiểu tâm tư của vong hồn chấp nhất với nhân thế, nhưng ta lại càng không hiểu được hấn buông tha cho hi vọng hướng sinh. Từ lúc ta ở bên Minh Hà đưa đồ tới nay, lần đầu tiên nảy ra khát vọng đưa người qua sông mà người kia lại cự tuyệt ta.

Ánh trăng dưới mái chèo của ta vỡ ra thành từng mảnh từng mảnh, lại từ từ tụ lại, gợn sóng tản ra, loáng một cái lại là mây độ luân hồi.

Thôi, thôi, sống chết do mệnh, một người đưa đồ trên Minh Hà như ta thì quan tâm cái gì?

“Tuyết rơi à?” Hấn đột nhiên hỏi ta, dùng một loại ngữ khí vui mừng, “Hoàng Tuyền quốc cũng có tuyết sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn, dưới ánh trăng chỉ thấy hoa lau trắng toát bay đầy trời, nhẹ nhàng phiêu phiêu, dừng trên gò má như tàn vụn của tuyết nhưng không giống tuyết lạnh như băng.

Hóa ra là bên kia nhân gian hoa lau nở, bị gió thổi bay tới bên này Minh Hà.

Ta chợt nhớ tới câu chuyện xưa hấn kể, vào cái đêm hồ ly gặp ân nhân, trong cốc tuyết trắng không ngừng rơi.

“Đúng vậy, tuyết rơi, tuyết trắng toát như hoa.”

Nghe vậy trên khóe miệng hắn hiện lên nụ cười vui sướng, ngửa cằm như muốn hứng lấy “bông tuyết” giáng xuống từ trời.

Hoa lau yên lặng dừng trên mặt hắn, dung nhan trắng bệch như tờ giấy tĩnh lặng lại an nhàn, như đang chìm đắm trong giấc mộng dịu dàng.

Nguyệt như lưu thủy, hoa như tuyết.

Hắn mù hai mắt, trong mộng nhất định đã nhìn thấy một trận tuyết rất đẹp.

Ta đem thuyền nhỏ cột vào bờ, ngưng mắt nhìn bóng lưng đi vào nơi thâm sâu của rừng hoa, bước đi của hắn vẫn như trước loạng choạng, nhịp chân mờ mẫm đi về phía trước rất chậm, bỗng nhiên hắn vấp phải thứ gì đó, té nhào vào trong biển hoa mạn châu sa, mất một lúc lâu, khi ta cho là hắn đã chết chìm trong đó rồi thì mới thấy hắn đứng dậy lần nữa, dùng tay áo lau đi vết máu bên môi, lại hướng vào nơi thâm sâu trong Hoàng Tuyền đi tới, đại dương huyết sắc vô biên vô hạn nuốt chửng bóng lưng gầy yếu của hắn...

Sau đêm đó ta không hề thấy hắn nữa.

Ta như trước ngày qua ngày ở trên Minh Hà đưa đồ, như trước giễu cợt si tâm và chấp nhất của các vong hồn, trên Hoàng Tuyền có lẽ khách đi đi đến đến, trên cầu Nại Hà hỗn loạn rồi lại bình thường.

Một lần nọ từng có người của tiên giới đến đây. Bọn họ do một thiếu nữ hồng y dẫn đầu, nghe nói là hướng để vương Hoàng Tuyền đòi người. Nhưng Hoàng Tuyền quá sâu xa không bờ bến, bọn họ làm sao tìm được bệ hạ đây?

Nhất định vô ích trở về rồi.

Lúc bọn họ rời đi, ta nhìn thấy hồng y nữ tử kia ở trên cầu Nại Hà khóc lóc nghẹn ngào, thanh âm thê thiết hô lên từng tiếng: “Công tử, Vô Tâm sẽ trở lại cứu người, người chờ ta ——”

Cuối cùng, như để hả giận bọn họ đã phóng hỏa thiêu hoa trên bờ, hỏa quang hừng hực ánh đỏ cả nước Minh Hà u tối, đại hỏa cháy suốt ba ngày ba đêm, đã dọa rất nhiều vong hồn quang quẩn bên bờ.

Sau đó, Hoàng Tuyền lại yên bình trở lại, hết thấy như thường.

Năm thứ hai, hoa trên bờ lại trưởng thành lần nữa, từng cụm từng cụm, từng mảnh từng mảnh nở đến hừng hực khí thế.

Vào tết Trung Nguyên, ta phải tiến cung triều bái bệ hạ.

Khi ta ngừng đầu chiêm ngưỡng dung tư của bệ hạ thì chợt phát hiện bên cạnh ngài có thêm một con hồ ly màu đen.

Con hồ ly kia buồn chán nằm trong lòng ngài, màu lông cực kỳ xinh đẹp. Thỉnh thoảng ngừng đầu, ta phát hiện nó có một đôi con ngươi mỹ lệ, một đôi mắt đen láy lại sâu xa phẳng phất như ta đã từng quen biết.

Ta nghe thấy bệ hạ dịu dàng gọi nó: Mặc Trần, Mặc Trần...

Còn nó nghe tiếng ngừng đầu, nhẹ nhàng cọ cọ tay bệ hạ, đồng thời cuộn tròn người ngủ tiếp. Bộ dáng bình yên lười biếng của nó giống như trong lòng người đó chính là chốn hạnh phúc...

Ta không khỏi nhớ tới chuyện xưa hắn đã kể, con hắc hồ kia và ân nhân của nó.

Nháy mắt lại là rất nhiều năm, ta như trước ở trên Minh Hà đưa đồ, nhìn tam thiên nhực thủy cuộn cuộn chảy qua dưới mái chèo. Có khi ta sẽ tự nhiên nhớ tới người áo đen lưu luyện đoá sen xanh kia, nhớ tới đôi mắt mỹ lệ đủ để hủy diệt hồng trần của hắn, đáng tiếc, gốc sen xanh sinh trưởng trong nhực thủy, từ rất lâu đã không còn nở hoa cũng dần dần héo khô rồi...

Ta không biết hắn có còn sống sót ở nơi sâu thẳm trong Hoàng Tuyền không, có còn chờ mong Hoàng Tuyền có tuyết bay đầy trời không.

Hoa lau ở bờ bên kia lại nở, bay lả tả dưới ánh trăng, thật sự hơi giống phiêu tuyết mà.

Nhặt lấy một đoá hoa lau trắng toát, ta nhẹ nhàng cười, hỏi một câu:

Hồ ly si tâm, người có hạnh phúc không?

Lời cuối sách

Cốt truyện của “Túy ngoại hồng trần”, ngay từ đầu thật sự không muốn viết quá dài như vậy đâu, thuần túy chỉ là vì tả năm nhân vật dễ thương thôi, tiên hoặc yêu đại diện cho năm màu xanh, trắng, vàng, đen, đỏ. Sau đó, viết viết, nhân vật giống như có sinh mệnh của riêng mình, sau đó dần dần vượt ra khỏi tầm tay của tôi, biến thành trường thiên giờ nhìn lại dài đến mười mấy vạn chữ. Hồ đồ như Nguyệt Hoa cũng thấy đồ mờ mờ. ^^

Nhưng chính truyện và ngoại truyện của “Túy ngoại hồng trần” đều tự bản thân nó có chủ đề riêng, trong ngoại truyện là chủ đề ta mơ thấy hồ điệp, hồ điệp mơ thấy ta còn trong chính truyện là chủ đề “truy tìm”.

Khi viết “Mộng hồ điệp” (là ngoại truyện của Túy ngoại hồng trần) tôi vẫn luôn suy nghĩ, có lẽ đời người đúng là như giấc mộng hồ điệp, khi tỉnh lại, phát hiện yêu và hận từng khắc cốt ghi tâm đều chẳng qua chỉ là thủy, nguyệt, kính, hoa trong mộng (thủy nguyệt kính hoa: trăng trong nước hoa trong gương). Nhưng mà cuối cùng sẽ luôn có chút gì đó lưu lại, tất cả người và vật tốt đẹp từng theo đuổi qua, từng xúc động qua, từng lưu luyến qua.

Không giống như loại hư ảo “Trong mộng có mộng”, trong chính truyện mỗi người đều đang truy đuổi, giống như Thanh Phù con cả đời đuổi theo bước chân người kia. Vô luận là Cửu Huyền đối Long đế, Long đế đối Thanh đế hay Mặc Trần đối Dương Tranh, bọn họ đều không bao giờ hối hận.

Còn bọn họ có hạnh phúc hay không, cũng chỉ có họ mới biết, cho nên đừng hỏi tôi Mặc Trần có hạnh phúc hay không, Thanh đế có hạnh phúc hay không, Long đế và Cửu Huyền có hạnh phúc hay không, ít nhất những gì bọn họ muốn đều chiếm được rồi, không phải sao? *^^*

còn đây là lời của mình, vâng, cuối cùng thì chính văn đã hoàn, anh Thanh đế số thảm nhất TT

còn 3 phiên ngoại, mỗi người một phiên, ai tò mò về chuyện Long đế bị Chúc Cẩm trừng phạt như thế nào khi làm đứt dây đàn của anh í và Mặc Trần sau này sẽ như thế nào thì không thể bỏ qua nha, còn Thanh đế, hức, càng coi càng đau lòng mà YY

phiên ngoại thứ 4 Đáp tuyết vô ngân mình đang phân vân không biết có nên dịch không, bởi vì thứ nhất, nội dung của nó là về cái thời xa xưa xưa xưa khi thiên giới và ma giới còn nhập làm 1, tức là chẳng liên quan gì đến 3 anh thụ của chúng ta cả (và thực ra mình thấy nó chẳng liên quan gì đến truyện), thứ hai (và cũng là lí do chính) là chị Hoa tiết kiệm danh xưng quá, trong 1 câu mà toàn hửn và hửn và hửn làm mình thiệt không biết hửn nào là hửn nào luôn, thế nên mình pót tay với cái phiên ngoại này rồi UU

18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Thanh Đế Chi Chương Sơ Ngộ

Phù Dung Thành giữa một mảnh nắng sớm màu hoa hồng từ từ tỉnh dậy, bảy mươi hai đạo thủy mạch ngang dọc tung hoành xuyên suốt toàn bộ thành quách, tiếng nước chảy đĩnh đĩnh đông đông như tiếng đàn tranh vờn quanh tòa xuân thành. Đóa đóa phù dung lặng lẽ ẩn tại nơi thủy vực quyền quyền, bạch, thanh, phi, hỏa, tiên tư duyên dáng, nở rộ như ca.

Vài tiên tử mặt phù dung cung trầm lựa mông từ đằng xa lướt sóng mà đến, khi tới gần thì đồng loạt bay vút lên, như tơ liễu bồng bềnh rơi xuống trước điện.

“Thanh đế bệ hạ, tóc của ngài còn chưa chải xong...”

“Bệ hạ, triều phục của ngài bị nhăn rồi...”

Thanh đế một thân trang phục rực rỡ đứng trước điện, mặc cho các tiên tử ba chân bốn cẳng xoay qua xoay lại, triều kiến thiên đế đối với các nàng mà nói là một việc trọng đại vô cùng, khó trách ở trên người chủ tử bối lông tìm vết.

Nửa ngày sau, Thanh đế thấy mấy bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn này còn chưa có ý định dừng lại, không khỏi âm thầm thở dài, nói: “Được rồi, còn làm nữa thì trễ giờ mất.”

Các tiên tử lúc này mới vịn phần không muốn cúi đầu thối lui.

Thanh đế đầu đội ngân quan, mặc triều phục màu xanh nhạt đi dọc theo con đường dài lát ngọc thạch về hướng thiên môn. Ném lại sau lưng mấy lời nói linh tinh rù rì của chúng hoa tiên: “Bệ hạ đúng là mặc cái gì cũng đều đẹp... Đùa như thế nào cũng không chán a...”

Thanh đế phụng chiếu triều kiến, đều là thông qua thiên môn của thành Phù Dung đi đến. Vả lại còn do phong tiên thiên đế sai tới hộ giá.

Giờ phút này, ngoài thiên môn đã có liên giá do phong tiên điều khiển chờ sẵn.

“Chúng ta lên đường đi.” Thanh đế mỉm cười, phong tiên vội thu lại ánh mắt có chút ngốc trệ có chút không tuân thủ lễ phép của mình, điều khiển thiên mã chạy thẳng đến thiên cung vân điện.

Thiên giới Tây Sơn, vườn bàn đào.

Hoa đào trong vườn đã tàn lụi hết, quả đào thanh sáp kẹp giữa một mảnh lá xanh ngắt như ẩn như hiện.

Thanh đế khoan thai đi lại trong vườn.

Đột nhiên, một quả đào còn xanh vô tư đập vào trên ngân quan của y, sau đó nhanh như chớp lặn đi mất.

Y làm bộ như không phát hiện, vẻ mặt vẫn như thường tuần sát trong rừng.

Đi thông thả được vài bước, lại một quả đào nhắm ngay giữa đầu y, lần này dùng sức rất mạnh, không chỉ đau mà còn lệch cả ngân quan.

Nhưng Thanh đế không hề tức giận, chỉ chậm rãi xoa xoa da đầu đã phát đau, thuận tay đem phát quan phiền phức nặng nề bỏ xuống, mở ra búi tóc đã tán loạn, một mình tự xử lý mái tóc như suối chảy.

Kể kiếm chuyện núp giữa cành lá có chút không kiên nhẫn, người này sao không có tức giận đến nhảy dựng lên vậy? Chơi không vui chút nào.

Nhịn không được động thân nhảy xuống, chống nạnh nói to với người kia: “Ê, nơi này là bàn đào cấm địa, ai cho người vào hả?”

Thanh đế thích thú nhìn kim bào đồng tử (đứa trẻ áo vàng) trước mắt, chỉ thấy dáng vóc hần ước chừng khoảng mười một, mười hai tuổi, cài hai cây trâm râu xuống bên tai, gương mặt đỏ bừng trông rất xinh đẹp, hơn nữa bộ dáng khoa tay múa chân tùy tiện kia càng khiến cho người khác buồn cười.

“Năm nay cây bàn đào thu hoạch không được tốt lắm, thiên đế bệ hạ phái ta tới đây xem.”

Thanh đế lập tức nhìn thấy trên mặt kim bào đồng tử hiện lên một tầng đỏ ửng bối rối.

Tiên nữ chăm sóc vườn đào gần đây thường khóc lóc kể với thiên đế rằng đào trong vườn kết trái ít quá, kích thước lại nhỏ, nghi ngờ là tiên thụ bị bệnh rồi. Hôm nay xem ra có lẽ không phải là tiên thụ có vấn đề, thu hoạch không tốt là bởi vì quả đào còn chưa chín đã bị người hái xuống ăn mất rồi.

Ánh mắt của kim bào đồng tử ngừng trong không trung một hồi, trong giọng nói dẫn theo điểm vừa thẹn vừa giận giấu đầu lòi đuôi: “Mấy quả đào hồng này một chút cũng không dễ ăn, vừa nhỏ vừa chua vừa chất.”

“Đó là vì chúng nó còn chưa chín a.” Dối mắt nhìn, quả thật không thấy được vài quả đào chín nào, nga, không, trước mắt không phải có một quả sao?

Thanh đế tủm tỉm cười nhìn hần, chỉ thấy khuôn mặt như đang hờn dỗi kia trắng hồng, tựa như nắn ra nước, nhìn thế nào cũng thấy giống một quả đào chín rục a...

“Người cười ta cái gì?” Kim bào đồng tử hồ nghi trừng trở về, rồi sau đó ngông nghênh hỏi: “Ta là hoàng thái tử Nguyệt Chiêu của thiên đế, người là ai? Mau báo danh hào ra.”

“Khụ khụ...” Thanh đế hắng giọng một cái, trong bụng đã cười đến lăn lộn nhưng trên mặt lại là gió êm sóng lặng, vẻ mặt khiêm nhường: “Vi thần là Thanh đế Chúc Cẩm của thành Phù Dung, ra mắt hoàng thái tử điện hạ.”

Tuân theo từng bước của quân thần chi lễ.

Hoàng thái tử nhần nhần cái mũi, có chút trầm mê vào luồng hương khí u lan bỗng nhiên kéo tới, người trước mắt một thân tiên khí trong sạch, nói năng tao nhã hữu lễ, đúng rồi, y hình như nói y gọi là cái gì Thanh đế ấy nhỉ... Lẽ nào...

“Hoa thần vừa tới chưởng quản vườn bàn đào mà phụ hoàng nói là người?” Ánh mắt hoài nghi...

“Đúng là vi thần.”

“Hừ!” Nghiêng đầu sang chỗ khác tính toán cho tên kia một cái phủ đầu: hừ hừ, xem ta như thế nào chính người bỏ chạy đây...

“Ừm... Điện hạ...”

“Chuyện gì?”

“... Bên miệng ngài vẫn còn sót lại lông của quả đào...” Thanh âm êm dịu phi thường phi thường hữu lễ nhắc nhở hần.

“... Ai cần người quản...” Nguyệt Chiêu quay đầu lại trợn tròn cặp mắt vàng vốn đã rất tròn rồi, lần này, thật sự là thẹn quá thành giận.

Hiệp đầu tiên khi mới gặp mặt đã bị người xiên một đạo, thật là mắt mặt a.

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười sang sảng của thiên đế từ sân trong của thiên cung truyền ra, làm kinh sợ vài con tiên hạc đang tao nhã tản bộ trong đình. “Đứa nhỏ Nguyệt Chiêu này lấy quả đào ném người? Ha ha ha...”

Thanh đế mỉm cười nâng lên chung trà, nhẹ nhàng thổi thổi nước trà xanh biếc, một phiến lá hình lưỡi rìu xòe ra, ở bên trong lúc chìm lúc nổi.

“Nguyệt Chiêu từ trước đến nay gàn bướng buông thả, trước đây đã có rất nhiều tiên sư đức cao vọng trọng bị nó chọc cho tức giận đến lão lệ tung hoành, không thể tưởng được lần này lại nằm trong tay người.” Tâm tình của thiên đế thật là sung sướng.

“Ha ha...” Thanh đế không trả lời, trong lòng vừa nghĩ tới khuôn mặt đẹp như quả đào của Nguyệt Chiêu liền buồn cười.

“Xem ra cũng chỉ có người mới khắc chế được nó. Vừa hay lão sư của Nguyệt Chiêu hôm qua vừa tức giận bỏ đi, vậy để Chúc Cẩm tới thay thế đi.” Thiên đế mang về mặt trừ người ra thì không còn ai, nói: “Àn, tương lai của ngô nhi liền giao cho người vậy.”

Gì gì, nói gì vậy? Thanh đế sơ ý một cái, thiên đế đã một chùy xong việc, đem con mình giảm giá bán nhanh.

Xuất thủ có thể nói là quá mau lẹ rồi.

Sau này qua rất nhiều năm, Nguyệt Chiêu vẫn nghĩ không ra cha của hần vì sao lại chọn một cái hoa thần nho nhỏ làm lão sư của mình, thật không nghĩ tới vừa gặp mặt một lần, hai người đã định là loại quan hệ tương sinh tương khắc này.

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Một Ngày Không Dám Nhớ Lại

“A Chúc...”

“Hở?”

“Có thể đổi dạng bồi thường khác không...” Giọng nói thanh liệt đã quen ra lệnh giờ phút này lại mang theo một tia run run.

“Liên, hồi trước người đã đáp ứng ta điều gì? Chẳng lẽ bây giờ muốn nuốt lời?”

“Không, không phải, ta...” Đối phương vội vàng giải thích, gần như trướng đỏ cả mặt, “Chỉ là đường đường là thủy tộc chi vương, bộ dạng này bộ dạng này...”

“Bộ dạng này có gì không ổn?” Thanh âm ôn hòa như gió mát lướt qua khóm hoa lại mang theo ý chí khó có thể kháng cự, “Ta cảm thấy rất là mát lòng đẹp dạ nha, huống hồ ta không nói, ai còn nhận ra được người là Cửu huyền Long đế đây.”

“Nhưng ta...”

“Hôm nay là sinh nhật của ta, cả người cũng không chịu làm ta vui vẻ một chút sao?” Nhẹ nhàng thở dài như thật, khiến cho người ta phải đau lòng.

“Ồ...” Áo nào nhưng không còn cách nào khác, đối phương đành phải gật đầu, cổ cứng đờ như bị người hung hăng nắm chặt.

...

Cười tủm tỉm, chủ nhân của thành Phù Dung hài lòng ngắm nhìn mỹ nhân ngân phát trước mặt, tay áo trắng như tuyết cùng váy dài chấm đất phác họa nên một thân ảnh thon cao, gương mặt nghiêng đi vì xấu hổ nhiễm một tầng kim sắc nhàn nhạt, làm dịu đi khí thế oai phong lạnh đến thấu xương giữa trán. Một cành sen trắng tươi đẹp mọc trước cửa sổ, trên nụ hoa còn đọng lại sương sớm, nhưng so với người phía sau cửa sổ thì nó lại u ám không màu.

Thật muốn cho đám thượng tiên kia nhìn thử phong tư của thiên giới đệ nhất mỹ nhân này. Cửu Thiên Huyền Nữ, Dao Trì tuyệt sắc gì đó cũng đều phải tránh sang một bên. Đáng tiếc tổn trăm phương nghìn kế dụ dỗ lôi kéo lừa gạt cũng chỉ có thể lừa hấn được một ngày, lại còn là ngàn vạn lần miễn cưỡng.

Lắc đầu cười cười, tiên nhân áo xanh xấu xa một cách hồn nhiên đi lên trước, lôi kéo hấn, nói: “Chúng ta đi thôi, khó thấy được thành Phù Dung náo nhiệt như thế, ta mang người ra ngoài hảo hảo dạo chơi một phen.”

Ta không cần a hóa trang thành hình dáng này, kêu ta gặp người kiểu gì đây...

Một bên thì hứng thú dạt dào, một bên khóc không ra nước mắt.

Phàm là những chuyện không dám nhớ lại đều là có cùng một nguyên nhân...

Dọc đường đi từ trong tấm cung của Thanh đế ra ngoài, đến cả cục đá lẻ loi bên đường Long đế cũng muốn đá nó một cước cho hả giận.

Hảo hữu đi đằng trước lại như không hề để ý, cứ chào hỏi chuyện trò cùng hoa tiên dọc đường, thật là làm cho hấn vừa oán giận vừa ử rử.

“Ai da, Chúc Cẩm, người ở nơi này à, làm ta tìm mãi.” Theo giọng nói trong trẻo, một cảm y tiên nhân trẻ tuổi xuất hiện.

“Đông quân giá lâm, khiến cho Chúc Cẩm vinh hạnh vạn phần.” Thanh đế vội hạ thấp người hành lễ.

Tiên nhân trước mặt mặc một thân y bào hoa lệ màu vàng, con mắt khi cười rộ lên thì cong cong như trăng non, nụ cười sáng lạn đến lóa mắt. Nếu nói thiên giới có ai không sợ lời đe dọa của Long đế, dám ngang nhiên bày tỏ lòng ham muốn với Thanh đế thì chỉ sợ chính là vị Nhật thần Đông quân này.

Chỉ thấy hấn làm càn ôm lấy bả vai Thanh đế, nhìn trái nhìn phải xong thì nhướn mày cười: “Chúc Cẩm, hôm nay hình như không thấy Long đế, không có mặt hấn thực khiến người ta tâm tình dễ chịu. Ha ha ha...”

“A, Liên à, lát nữa hấn mới tới.” Thanh đế như vô tình liếc mắt ra sau một cái, phát hiện Long đế lão nhân gia đã xám mặt, mắt bắt đầu lộ ra hung quang.

“Đến đây, thừa lúc Long đế không có mặt, ta nói cho người biết ...” Tiếp theo, Đông quân thu ngắn lại khoảng cách giữa hai người, dựa vào tai y nhỏ giọng thì thầm.

Long đế ở sau lưng Thanh đế tản ra sát khí dày đặc...

Lúc này Đông quân mới nhận ra sự khác thường mà quay đầu, vừa quay đầu một cái liền sững sờ ngay tại trận.

Đứng trước mặt là một người tựa như băng tuyết đang nhìn Nhật thần bằng vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo hẳn chưa từng thấy, màu sắc đậm nhạt khiến người ta nhớ tới ánh trắng trong lạnh trên Quảng Hàn Cung, chỉ liếc một cái cũng đủ cho người đông lạnh đến tận xương tủy.

“Đông quân, Đông quân.” Thanh đế nhin cười kéo kéo tay áo Nhật thần. Ai nha ai nha, hồn phách mau trở về đi, nếu không Liên sẽ, sẽ vung tay đánh cho một cú bây giờ. Xem, gân xanh trên trán hẳn sắp bùng nổ rồi.

Trước cái nhìn chăm chăm đến đờ người của Nhật thần, Long đế quả thật có xúc động muốn đập bẹp hẳn, nhưng khi liếc thấy khóe miệng Thanh đế tràn đầy ý cười, lửa giận lại bị miễn cưỡng kìm nén. Không muốn bùng nổ trước mặt Chức Cầm, không muốn tại khánh điển này khiến y khó xử.

Thầm nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng Long đế vẫn là vung vung tay áo xoay người bỏ đi.

Đợi người đi xa rồi, Đông quân mới như tỉnh lại từ trong mộng, lập tức bắt đầu oán trách Thanh đế: “Chức Cầm, hoa tiên thiên tư quốc sắc như thế người lại không giới thiệu cho ta, một mình giấu trong Phù Dung Thành.”

“Chẳng lẽ Đông quân không biết sao, y chính là mỹ nhân đệ nhất thiên giới na...” Thanh đế ha hả cười, chăm chú nhìn bóng lưng Long đế biến mất, ánh mắt nhu hòa như nước. Liên... Người thật ra là một người ân cần dịu dàng, người ngoài sợ người, là vì bọn họ chỉ thấy được một mặt dũng mãnh thiện chiến, ngạo khí khinh người của người mà chưa bao giờ thật sự đến gần tâm của người.

Có điều xuất phát từ tư tâm, ta cũng hy vọng chỉ có mình ta biết được một Long đế như thế. Thanh đế nheo mắt lại, thần nhiên nở một nụ cười.

“Chức Cầm, Chức Cầm...” Đông quân thấy không ai đáp lời, sốt ruột lắc lắc y. “Người có nghe ta nói không vậy?”

“Hả, Đông quân ngài mới vừa nói gì?”

“Người kia hẳn là hoa tiên của Phù Dung Thành, kỳ cục, sao ta lại chưa thấy bao giờ.” Đông quân gãi gãi đầu, có chút buồn bực: “Hơn nữa ánh mắt của nàng làm cho ta nghĩ tới một người...” Long trung chỉ long, nhìn thiên hạ bằng nửa con người, chưa từng để tiên nhân khác vào mắt. A liệt? Sao ta lại đi nghĩ đến y. Điềm xấu, điềm xấu, điềm quá xấu.

Lập tức vội vàng vứt đi nghi hoặc trong đầu, Đông quân kéo tay Thanh đế: “Chức Cầm, người nhất định phải nói cho ta biết tên của nàng...”

“Ha ha, Đông quân ngài đã gặp qua nàng rồi...”

Bỏ lại Thanh đế, một đường đi dọc thủy đạo quanh co kéo dài của thành Phù Dung, trong lòng Long đế đã đem Nhật thần mắng một lượt từ đầu đến chân, bởi vì hăng say trút giận quá mức nên bước chân hẳn bỗng nhiên loạng choạng, vấp phải chạc cây mọc thành bụi. Ổn định lại thân mình, Long đế quay đầu phát hiện váy của mình đã bị một nhánh hoa xinh đẹp ôm lấy.

Có chút phát cáu mà giựt giựt mép váy vướng víu, sau khi thử vài lần không có kết quả, Long đế quyết định giải quyết bằng phương thức thô bạo.

Vừa muốn xé rách cái váy thì một bàn tay từ bên cạnh đè tay hẳn lại.

“Chưa từng thấy hoa tiên nào vì muốn gỡ vướng mà đi xé váy đâu nha.” Mang theo nụ cười ý vị sâu sắc, trong lúc nói chuyện thì ngón tay linh hoạt của đối phương đã giúp hẳn gỡ nhánh hoa ra.

Hừ! Đứng dậy, Long đế từ trên cao nhìn xuống vị khách không mời mà đến này.

Y vẫn còn nửa quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu mỉm cười, nụ cười trong ba quang lay động có chút cao thâm khó lường, còn đôi mắt lại như nhìn xuyên thu thủy, nhìn thấu lòng người.

Long đế không hề cảm giác được hương vị thanh cao thoát tục của thượng tiên thiên giới trên người y, tiên khí trên thân người này bình bình đạm đạm, mộc mạc tinh khiết cũng như xiêm y của y, giống như rất tầm thường, lại có gì đó nhìn không thấu.

Liếc nhìn thấy cốc trắng trên mâm cài của Long đế, người nọ phải phải quần áo đứng lên: “Người hẳn là cốc hoa tiên đi, vừa vặn ta đang một mình uống rượu giải sầu đây, đến đây, mời cốc đối ẩm cũng là một chuyện vui của nhân sinh.” Nói xong thì cười cười muốn kéo Long đế đi.

Long đế nghiêng người né tránh.

Y cũng mặc kệ, tự nói: “Người không tin? Xem, bên kia tất cả đều là rượu ngon ta thu thập từ nhân gian, hôm nay vốn nghĩ muốn đưa cho Thanh đế làm lễ vật, nhưng lại không thấy người, đành phải một mình thưởng thức trước.”

Long đế nhìn theo hướng y chỉ thì quả nhiên thấy ở một gian đình tử phía trước bày đầy vò rượu cao thấp chằng chịt, chỉ mùi rượu trong gió thổi cũng đã thơm đến bức người.

Người nọ rót đầy rượu vào chén lớn của mình, rồi lấy ra một chiếc chén nhỏ bằng bạch ngọc đã rót đầy, từ xa hướng về Long đế: “Đến, ta mời người nếm thử cực phẩm cực hiếm trên trời này.”

Ánh mắt rét lạnh của Long đế đảo qua cái chén trong tay y, dừng lại trên chén lớn trước mặt y. Hừ lạnh một tiếng, hần bước lên trước, cầm lấy bát lớn trước mặt, giơ tay áo, ừng ực một chén rượu lớn đã vào bụng.

“Muốn mời ta uống rượu thì đổi cho ta một chén lớn ngay.” Giơ tay đem chén không cho y, Long đế bên môi vẫn còn vương vẫn mùi rượu, thanh âm du dương lạnh lùng.

“Ha ha, xem ra ta đã coi thường tiên tử rồi.” Người đã cầm lấy một vò rượu trên mặt đất, đưa tới.

Long đế cũng không nói nhiều, mở miệng ừng ực lại là một ngụm lớn. Uống xong hần nhíu mày nói: “Tây Sơn Tỏa hương phiến, quá nhạt...”

“Hảo nhãn quang, người nếm thử cái này. Túy lưu ly của thành Ngọc Dao.” Người nọ khom lưng lôi từng vò từng vò trên mặt đất lên, “Còn có Thiên xích xích của hồ Động Đình, Thiên thanh thủy sắc của núi Côn Lôn, Mạc hồng của cốc Tử Quy...”

“Người nhưng thật ra tàng trữ không ít hảo tửu.” Liếc nhìn y, Long đế cảm nhận tử khí nhập bụng, một ngực lửa giận vô danh vừa rồi đều đã hóa thành hư ảo, giờ phút này chỉ muốn sảng khoái uống một trận, không kềm được giờ vò rượu lên cười nói, “Đến, chúng ta uống cạn!”

“Hảo!”

Xoảng xoảng, vò rượu đụng nhau trên không, sau đó vỡ nát dưới chân hai người, không nhớ đã uống bao nhiêu vò rượu, chỉ thấy trên sân đình phủ kín sứ vỡ, ngay cả cá bơi dưới đình cũng bị tử khí hun say.

“Tiên, tiên tử hảo tửu lượng, ta cam lòng chịu thua. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo phương danh của tiên tử.” Con mắt say rượu sụp xuống nhìn gò má bị tử khí nhuộm đỏ trước mặt, miệng lưỡi nói chuyện cũng bắt đầu trở nên không linh hoạt: “Tiểu tiên Lạc Dương.”

“Ha ha, ta chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật trong thành Phù Dung mà thôi, không đáng nhắc đến.” Long đế lắc đầu cười nói, mặc dù thần trí có chút mơ hồ, nhưng hần vẫn còn chưa say đến mức cứng luôn danh hào của mình.

“Hái cốc dưới giậu đông, ta xem tiên tử có thanh tiêu ngạo cốt của cốc, vậy gọi người là Đông Ly Quân được không?”

(Thải cốc đông ly hạ là một câu thơ trích trong bài Ẩm tửu của Đào Tiềm, dịch theo bản dịch của Nguyễn Hiến Lê)

“Tùy người tùy người...” Long đế xem thường lắc lắc vò rượu trong tay, sái nhiên cười.

“Đông Ly sống ở thành Phù Dung, nói vậy hẳn là đã gặp qua thiên thần chưởng quản hoa — Thanh đế Chúc Cẩm, một địa tiên nho nhỏ như ta vẫn luôn ngưỡng mộ tao nhã của Thanh đế, lần này không thể bái kiến quả thật là việc đáng tiếc cả đời, không biết Đông Ly có thể kể chuyện của y cho ta nghe không?”

“A Chúc sao...” Long đế neho lại con mắt đầy sương mù, ánh mắt không khỏi phiêu tới mảnh phù dung kéo dài không dứt ngoài đình, dưới ánh mặt trời rực rỡ hoa sen phần hồng phần bạch lay động sinh tư, gió nhẹ lướt qua, từng đóa đều như tiểu nhan ôn hòa của người kia.

Hắn trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói: “...Có người nói A Chúc là một hoa tiên Phù Dung Thành trăm năm khó gặp có người khen y cơ trí hơn người, tâm tư tỉ mỉ, là người có một không hai để phụ giúp thiên đế còn có người nói y được làm thầy của hoàng thái tử, tương lai nhất định dưới một người trên vạn tiên. Còn với ta, A Chúc bất quá chỉ là...” Nói đến đây Long đế dừng một chút như đang đắm chìm trong ký ức của chính mình.

“Bất quá là gì?” Lạc Dương nhin không được truy vấn.

“Bất quá chỉ là A Chúc mà thôi, phong hào Thanh đế, thái tử tôn sư gì đó đều là vật ngoài thân.” Lại uống một hớp rượu, ánh mắt Long đế dần trở nên thanh liệt, “A Chúc là tri kỷ duy nhất của ta kiếp này, y là Thanh đế cũng tốt, là hoa tiên nho nhỏ cũng vậy, ở trong lòng ta đều là giống nhau. Ta còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp y chính là ở phiến thủy các này...”

Ở bên đầm nước này, thanh y hoa tiên trẻ tuổi đã dùng thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh khuyên bảo hắn:

– Long hoàng tử, Lôi Nha Phong Trảo của ngài đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, nhưng ngài biết trên thế gian còn có thứ gì so với thần đao của ngài càng tổn thương người không?

– người muốn nói gì?

– Long hoàng tử, so với thần đao của ngài càng tổn thương người hơn chính là lòng người, nếu ngài có lòng muốn tổn thương người khác, vậy thế gian còn có thứ bình khí nào mạnh hơn nó chứ? Đối với ngài mà nói, sự tồn tại của bọn họ đúng là chỉ như phù dung, nhưng mà ta vẫn xin hoàng tử ngài hãy bỏ qua cho bọn họ...

Lần đầu tiên có người dùng một ánh nhìn thản nhiên như vậy cùng hắn đối diện, từ trong con người bình tĩnh kia dường như có thể thấy được bầu trời rộng lớn và áng mây phiêu bạc tự do tự tại trong đó. Mà những thứ đó đều là điều hắn hướng tới đã lâu.

Long hoàng tử độc lai độc vãng như ngọn gió, lần đầu tiên trong đời tìm được một hồ nước hắn nguyện ý dừng chân, mà nơi đó lại là trong đồng tử của một thiếu niên.

Đương đương! Tiếng vang của vò rượu va chạm cùng vò rượu đánh thức Long đế đang ngẩn người.

Lạc Dương cười giơ lên vò rượu trong tay: “Sau khi gặp y thì sao?”

“Chúng ta trở thành hảo hữu.” Long đế vội vui đầu uống rượu, đem sự lưu luyến bản thân đã bộc lộ dung hòa trong bích tuyến đông đưa.

“A, chẳng lẽ Đông Ly đối Thanh đế điện hạ có ái mộ chi tâm?” Lạc Dương bỗng nhiên kinh ngạc nói.

“Khụ khụ!” Long đế thiếu chút nữa bị sặc rượu.

“Ha ha, khiêm khiêm quân tử, tiên tử hảo cầu, Đông Ly thích một quân tử như Thanh đế điện hạ cũng là chuyện thường tình.” Lạc Dương đột nhiên dùng sức vỗ vai Long đế, làm cho mặt hắn thiếu chút nữa cắm vào trong vò rượu.

“Có điều ta nghe nói Thanh đế điện hạ đã có chủ.” Giây lát sau Lạc Dương lại tiếc hận nói, “Ai, đáng tiếc đáng tiếc, nghe nói y đã là người của Long đế.”

“Phụt——” Long đế một ngụm rượu thẳng tắp phun ra. “Người, người nói cái gì?”

“Ai nha, Đông Ly không nên lo lắng, đây chỉ là nghe đồn mà thôi, không thể nói chuẩn được.” Lạc Dương vội vàng an ủi hắn, tựa hồ không thấy mặt của Long đế đã đỏ tới mang tai.

“Người, người sao có thể tùy tiện tin vào lời đồn của người ngoài!” Long đế cơ hồ là dùng phần nộ để che giấu xấu hổ lúng túng của bản thân.

“Oan uổng quá, Đông Ly, ta chỉ là ‘nghe’ mà thôi, cũng không có ‘tin’ a.” Lạc Dương chớp chớp nhãn tình, mang theo vài phần gian xảo nói: “Hơn nữa, ta còn nghe đồn Nguyệt Chiêu thái tử và Thanh đế cũng có quan hệ thân mật không thể cho ai biết đó.”

“Phanh!” Lần này là vò rượu trong tay Long đế nát, hấn đen mặt nói, “Là kẻ nào dám loan truyền mấy tin đồn nhảm nhí này? Để ta tra được thì sẽ không đơn giản thế đâu!”

“Đông Ly bớt giận, phần lớn những nhân vật xuất sắc thì bên người luôn có vài lời bịa đặt, đến ngay cả thiên đế bệ hạ cũng có người đi loan truyền dật sự của hấn mà, lại nói Thanh đế không hề thừa nhận, ha ha, Đông Ly người vẫn còn cơ hội nha.”

Long đế ban đầu còn tiếp thu ý kiến kia, đợi đến khi hiểu được thì gương mặt lại đỏ như trứng tôm. Vừa định biện bạch gì đó cho bản thân thì bỗng nhiên thấy vài tiên nữ y phục rực rỡ từ cuối thủy đạo hấp tấp bay vút đến, tốc độ gấp rút, khiến cho sa quần của các nàng quét lên mặt nước thành vài vệt dài.

Long đế không khỏi hoài nghi trong lòng, khi các nàng đến gần thì liền ngăn lại một người trong đó.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại vội vàng như vậy?”

“Không tốt, nhanh đi bẩm báo cho Long đế các ngài, Thanh đế điện hạ khi ra Nguyệt Ảnh Môn đã bị bắt đi.”

Cảm giác say rượu của Long đế tức thì biến mất, hấn giận tím mặt nói: “Biết là ai làm không?”

“Không biết, điện hạ đã không thấy đâu, chỉ còn một đám người cổ quái bị các tỷ muội vây ở ngoài Nguyệt Ảnh Môn...” Tiểu hoa tiên bối vì kinh hoảng mà nói năng đều đứt quãng.

“Chết tiệt!” Long đế buông tay ra, quay đầu lại nhìn Lạc Dương nói: “Nếu có cơ hội, ngày sau sẽ cùng người cộng ẩm ba trăm chén, tạm biệt!”

Chấp tay, Long đế thân hình vút lên, thân ảnh màu trắng như một mũi tên khải cấp, vèo một cái đã lướt qua thủy vực rộng lớn rơi xuống phương xa. Thân hình kia phiêu dật tuyệt luân, tay áo tuyết sắc tung bay trên không mở rộng hứng gió như một cọng tơ liễu bông bành trôi về xa, làm cho người đứng bên bờ nhìn đến đăm đăm.

Đợi cho điểm bạch ảnh kia biến mất tại phương xa, Lạc Dương mới chậm rãi thu lại vẻ tùy tiện cười đùa trên mặt, đối mặt với hoa ảnh thanh lệ xa xa dưới ánh dương quang mà nâng chén: “Long đế điện hạ, người quả là một người bộc trực đến đáng yêu na, Lạc Dương kính người một ly.”

Nhất tiểu ẩm tạn.

Chưa tới Nguyệt Ảnh Môn, Long đế từ xa đã nhìn thấy hơn mười hắc y nhân bị chúng hoa tiên vây ở giữa. Nói là vây quanh nhưng những người này không chút kinh hoảng, ngược lại còn nhàn nhả tự tại, ở trong vòng vây đi lại tự nhiên như đang chơi đùa với hoa tiên. Đáng thương cho các tiên tử trong Phù Dung Thành, vốn là những tiểu mỹ nhân yếu điệu ngay cả đao kiếm cũng chưa sờ qua, giờ phút này bị bọn chúng trêu đùa không khỏi vừa thẹn vừa giận, có còn cô bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Thấy tình hình này, một ao lửa giận của Long đế lại mạnh mẽ bốc lên. Lập tức hừ lạnh một tiếng, thu lại tay áo, như một con diều hâu nhẹ nhàng đáp xuống.

Mọi người vừa cảm thấy hoa mắt, ở giữa đã đột nhiên hiện ra một mỹ nhân bạch y trắng tuyết, mặt lạnh như sương.

Chỉ thấy trên khuôn mặt như bạch ngọc kia là ngũ quan thanh tú như dùng bút tỉ mỉ họa ra, lông mày tà phi nhập tán là một mặt đen nhạt, còn môi mỏng là một điểm chu sắc lơ đãng. Nếu không phải giữa hai gò má lạnh lẽo cùng đầu mày xinh xắn ngưng tụ khí tức cô gia kiết ngạo, còn khi mâu quang lưu chuyển ánh mắt như băng phiến lại tựa lợi kiếm vạch ngang lòng người thì nói thế nào dung tư của Long đế cũng là một loại tồn tại khiến người mơ mộng, huống chi lúc này hấn còn phần nữ trang?

Nhìn một đám người đang trợn tròn mắt nhìn mình, Long đế không giận mà còn cười, thanh âm trong vắt ở nơi thủy vực trông trải lạnh lạnh vang lên, “Các người thật to gan, cứ nhiên dám ở Phù Dung Thành giương oai? Đường đường là nam tử lại hợp lại khi dễ vài tiên nữ yếu đuối, thật sự là buồn cười chết người! Hôm nay nếu ta để các người chạy thoát, sợ là sẽ không còn mặt mũi nào đến Phù Dung Thành gặp A Chúc.”

Khi nói chuyện, bạch y không gió mà động, ngân phát tung bay, thủy mạch chung quanh cảm ứng được long khí của hắn, sóng nước xao động như muốn hóa rồng bay ra.

Hắc y nhân thấy hắn nói đến kiên định, không khỏi tâm sinh đề phòng, mười mấy người âm thầm đưa mắt ra hiệu, liền hướng bất đồng phương hướng nhảy lên.

Long đế chợt gầm lên một tiếng, dùng sức nhún chân, chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn từ dưới chân hắn truyền khắp bốn phía, xuyên qua mười hai đạo thủy mạch của Phù Dung Thành, trong nháy mắt hóa thành mười hai con bạch long mạnh mẽ bay lên.

Khóe miệng Long đế hàm chứa một nụ cười lạnh lùng, mười ngón tay nhẹ nhàng xoay chuyển, lúc thả ra thủy long thì đồng thời thi pháp đem các hoa tiên che chở bên cạnh mình.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt vạn phần kinh hãi của hắc y nhân đang giằng co giữa không trung, Long đế cười dài, hai tay linh hoạt giao thoa, thủy long dưới sự khống chế của hắn tựa như sinh vật sống, gắt gao cắn lấy bọn người kia không buông, mặc cho bọn họ tránh trái né phải, biến hóa nhiều loại thân pháp đều vô pháp thoát khỏi truy đuổi của thủy long.

Trong nhất thời, tiên nhân nơi xa chỉ nhìn thấy trên không Phù Dung Thành có hơn mười con rồng tuyết trắng đang xoay chuyển bay lượn, bọt nước tung toé tràn đầy lưu hà đang dần đậm màu, trở thành cầu vồng bảy màu, còn tiếng rồng kêu tựa như tiếng sấm chói tai vang tận mây xanh, cây cối ngoài trăm dặm đều bị chấn đến rì rào lắc lư.

Long đế nổi giận, là Long đế nổi giận! Một thượng tiên nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ này lắm bầm nói.

“A Chúc ngàn năm mới có một ngày sinh nhật, mà các người, các người cứ nhiên quét sạch hứng thú của y, còn không biết đã đem y đi nơi nào...” Khóe miệng đoan trang xinh đẹp của Long đế nhếch thành một nụ cười khiến tim người đập nhanh, “Thật to gan, các người có ý định muốn chọc giận ta phải không...”

Tâm tình hôm nay vốn đã không vui vẻ, giờ phút này lại đổ thêm dầu vào lửa, Long đế hiện tại đã đem lời nhắc nhở của Thanh đế vứt ra sau đầu, không được tiết lộ thân phận, lúc mặc nữ trang thì phải giống thực nữ vân vân gì đó một đám đều quên sạch, vào lúc này hắn đang lửa giận ngút trời, ai tới thì chém, ai đụng phải lưỡi đao của hắn coi như tên đồ xui xẻo.

Mười mấy tên đáng thương bị nhốt giữa không trung đã bị dọa đến không còn chút máu, lúc này là khóc không ra nước mắt: oan uổng a, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc mà, ai mà biết được thành linh lại nhảy ra một tên sát tinh a

Long đế chậm rãi đưa tay phải về phía trước, năm ngón tay chìa ra, trong miệng khê niệm khẩu quyết, từ trong lòng bàn tay hắn bỗng vọt ra một luồng bạch khí, bạch khí ngưng tụ thành đoàn, mạnh mẽ kéo dài, lại là một tiếng động sắc nhọn của kim loại vang lên, sau khi bạch khí biến mất, một cây trường đao dài chín thước bảy tấc vắt ngang nơi lòng bàn tay, đao phong sáng lóa dưới ánh dương quang, xanh biếc như gột.

Thiên đao — Lôi. Nha. Phong. Trảo.

“Hừ!” Mạnh mẽ nắm chặt bàn tay cầm binh khí, song đồng xán bạc của Long đế co rút nhanh, đồng tử tế tế trường trường như cây kim sắc nhọn kịch liệt đâm vào tâm người.

Thiên đao trong tay thoáng chấn động, âm thanh như sấm rền theo thân đao rung rung truyền ra từng đợt như gợn nước, mọi người chấn động như bị sét đánh.

Vừa thấy thanh binh khí tượng trưng cho thân phận đế vương long tộc và đệ nhất võ tướng thiên giới vô thượng tôn sùng thì hơn mười hắc y nhân mới tỉnh táo lại.

Cửu huyền Long đế? Hóa ra mỹ nhân trước mắt này chính là Cửu huyền Long đế! Trời ơi...

Lập tức còn ai dám phản kháng nữa, mười mấy người đều thúc thủ chịu trói, trong miệng hô to: “Long đế bớt giận, Long đế bớt giận!”

“Nói! Các ngươi đem A Chúc mang đi đâu?” Dem đao đặt trên cổ của một người, Long đế ép hỏi.

“Thuộc hạ là từ chỗ hoàng thái tử Nguyệt Chiêu tới, thái tử nói muốn đùa với Thanh đế điện hạ một chút, cho nên liền phần thành thích khách bắt cóc ngài...” Nhìn thấy sắc mặt Long đế càng ngày càng lạnh, hắn không khỏi nuốt ngụm nước miếng, “Không, là mang điện hạ đi.”

“Hay cho ngươi Nguyệt Chiêu, dám đùa giỡn như vậy!” Long đế tức giận đến sắc mặt trắng bệch, thiên đao chấn động, lại là một tiếng long minh rít gào khiến mọi người không thể không bịt tai.

Giậm giậm chân, hắn xoay người nói với tiên nữ của Phù Dung Thành: “Yên tâm, ta sẽ mang Thanh đế trở về.”

Các tiên nữ có chút kinh ngạc lại có chút đỏ mặt nhìn “mỹ nhân” anh khí bức người trước mắt, nếu không cầm cây đao dọa người kia có lẽ sẽ càng đẹp hơn...

Long đế kéo trường đao đang muốn rời đi thì lúc này, phía sau bỗng nhiên có người kinh ngạc ơ a một tiếng: “Người không phải là Long đế chứ?”

Hắn có điểm không vui quay đầu lại trừng mắt người vừa tới.

Nhật thần cầm y kim bào cùng một đám thượng tiên dự tiệc vừa mới tới, nhìn thấy một trận đánh chỉ còn lại tàn cuộc, không khỏi đều đưa mắt chuyển qua trên thân người nào đó bạch y tung bay, dung tư phiêu dật nhưng lại cầm theo đại đao dọa người.

“Thiên đạo Lôi Nha, ngươi thật sự là Long đế?” Nhật thần nhin không được lại tò mò hỏi tiếp, đây không phải là tiên nữ thiên tư quốc sắc vừa rồi còn đi theo sau Chúc Cẩm sao? Có điều nhìn kỹ lại, quả thật có vài phần tương tự tiểu tử Long đế kia.

“A a, thật sự là Long đế sao? Không thể nào.”

“Ngươi xem, đó là thiên đạo na, đao của Long đế người bình thường đến vác còn không được dùng nói chi là dùng nó giết địch...”

“Vẫn là không giống, đường đường là Long đế sao lại đi mặc thành thế này...”

Trong lúc nhất thời, chúng thượng tiên đều châu đầu ghé tai, nhỏ giọng bình luận.

Mặt của Long đế nhất thời trở nên lúc trắng lúc xanh. Nguy rồi, hắn hoàn toàn triệt để quên sạch chuyện mình đang mặc nữ trang và lời dặn dò của A Chúc.

Thấy chúng tiên dùng ánh mắt tò mò chòng chọc nhìn mình, mặt của Long đế xấu hổ đỏ đến muốn xuất huyết, hận không thể tìm một cái hố để chui vào.

Cổ tình Nhật thần Đông quân lại là loại nhân vật thích đề cập chuyện không nên đề cập, thỉnh linh nói một câu: “Long đế à, không thể tưởng được ngươi còn có đam mê mặc nữ trang nha.”

“Khụ khụ...” Người bên cạnh thấy sắc mặt Long đế đã muốn từ đỏ biến thành đen, nhin không được nhắc nhở Đông quân không cần một tác lại tiến một thước.

“Ai ai, vừa rồi nhìn thấy ngươi, ta còn chưa nhận ra được a...” Đáng tiếc y đang hăng máu nói, làm sao linh hội được ám chỉ của người bên cạnh.

“Khụ khụ khụ!!” Thượng tiên bên người gần như là liếc mắt đưa tình ra ám hiệu.

“Đông quân!” Long đế một tiếng gầm to như sấm sét oanh tạc trên đỉnh đầu mọi người.

“A? Ngươi muốn làm gì?”

Long đế cầm trường đao từng bước tiến tới, thanh âm rõ ràng rành mạch, nghiêng răng nghiêng lợi chậm rãi phun ra từng chữ: “Ta. muốn. giết. ngươi!”

“Oanh!” Lại là vài đạo sấm sét nổ tung trên không trung Phù Dung Thành, nháy mắt bên trong Nguyệt Ảnh Môn đã khói bay cuồn cuộn, đao quang kiếm ảnh, còn các tiên nhân sợ bị tai bay vạ gió thì ào ào bỏ chạy tán loạn như chim chóc.

Tuy rằng chiến hướng dữ dội, nhưng nhìn từ đằng xa, trên bầu trời có ngân long phi vũ, còn có hào quang vạn trượng, khí tức hỏa hồng, ngân bạch quay cuồng quần quít, trông rất đẹp mắt.

Thanh đế đang cúi đầu suy nghĩ bỗng ngẩng đầu nhìn về phương xa, nở một nụ cười nhu hòa: “Liên lại đang thi triển tài nghệ rồi, hy vọng là không hủy mất Phù Dung Thành của ta.”

“Chức Cầm!” Thiếu niên bên cạnh bất mãn gõ gõ bàn cờ, “Người đang ở đây cùng ta chơi cờ, ta không cho phép người cứ nghĩ tới Long đế, đã nói rồi phải thắng được ta mới được đi.”

“Hào hảo.” Thanh đế quay đầu lại nhìn thiếu niên kim phát kim đồng trước mặt, mấy ngày không gặp, Nguyệt Chiêu tựa hồ lại trưởng thành một chút, bất quá khuôn mặt vẫn còn rất giống một quả đào trắng mịn béo mập. Phốc

“Cười cái gì?” Thiếu niên bị nhìn đến ngượng ngùng...

“Không có, chiếu tướng!” Cười híp mắt, hạ sát...

“A! Không được, không được, ván này không tính...” Thiếu niên chơi xấu xao loạn quân cờ, chẳng qua là không muốn ván cờ này chơi xong quá sớm, như vậy, như vậy có thể lưu ý ở bên cạnh thêm một lát.

Trên đám mây, thân ảnh thanh sắc và kim sắc chơi thế nào cũng không xong được ván cờ, mây trắng chậm rãi lướt qua bên người, gió nhẹ dịu dàng phát qua gò má tóc mai bọn họ, một người tùy hứng như gió, một người ôn nhả như mây, đối diện cười, ngưng tụ thành vĩnh viễn.

Ngày sau cho dù là phồn hoa tan mất, người không nhà trống, cũng vẫn còn một chút hạnh phúc này tích tích trường lưu trong lòng.

Lạc Dương đem rượu bên môi một hơi cạn sạch, đồng tử thâm thúy như thu thủy, si ngốc dừng tại hai người đang đánh cờ trên cụm mây, vì sao đã để cho hắn thấy được thời khắc khoái hoạt vô lo này còn khiến hắn nhìn thấy thống khổ và bi ai về sau?

Đứng ở nơi cao nhất trong Phù Dung Thành, ngửa mặt nhìn khoảng không trên đỉnh đầu tựa như có thể đụng tay tới, dưới bầu trời cửu trọng này có ngàn vạn phù sinh, vì sao thứ hắn có thể nhìn thấy chỉ có tan vỡ?

Vuốt ve cái trán trơn bóng, Lạc Dương không khỏi cười khổ, nơi này cũng có một thiên nhân, nhưng lại là thiên nhân bị nguyên rửa, vĩnh viễn không thể nhìn thấy hạnh phúc mỹ mãn, có thể phản chiếu vào trong đồng tử của hắn chỉ có huyết vũ tinh phong, sinh ly tử biệt. Cho nên hắn mới có thể bị trục xuất ra khỏi thiên giới...

“Lạc Dương, người đang nhìn cái gì?”

Không quay đầu lại, hắn biết là ai đang ở sau lưng hỏi, vì thế dùng khẩu khí nhàn nhạt trả lời:

“Ta đang nhìn người sắp bị người hy sinh.”

Một quãng yên tĩnh rất dài, sau đó người phía sau phát ra một tiếng thở dài.

“Người gọi ta quay về làm gì? Không phải đã cấm ta bước một bước vào mảnh đất thiên giới sao?”

“Ta muốn biết người nhìn thấy gì? Từ thiên nhân của người, người thấy được tương lai gì?”

Lạc Dương bỗng nhiên xoay người, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đối phương: “Thứ ta nhìn thấy, người cũng nhìn thấy, thiên đế bệ hạ tôn kính à, ngài muốn bảo hộ ai, ngài muốn hy sinh ai, ta đều nhất thanh nhị sở.”

Bỏ qua ánh mắt khinh miệt của đối phương, thiên đế đi đến trước lan can ngọc thạch điêu hoa, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía bạch vân: “Nguyệt Chiêu, đứa nhỏ này thiên nhân còn chưa mở, dựa vào sức lực

hiện giờ của nó, căn bản không có biện pháp vượt qua được trận thiên kiếp này, cho nên ta phải tìm một người sau khi ta đi có thể giúp nó.”

“Cho nên ngươi liền tìm đến Thanh đế Chúc Cầm? Không sai, hoa tiên kia vì lời hứa với ngươi mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Thế nhưng ngươi sao có thể nhẫn tâm hi sinh y...” Lạc Dương cúi đầu, như không đành lòng nhìn tiếp, “Trong rừng trúc xanh một gò đất bạc, một bộ thanh sam sao che được vài mảnh xương trắng. Y mỉm cười rồi biến mất, Nguyệt Chiêu cô độc cả đời...”

Còn trên mũi thuyền vào một ngày cuối xuân, vua của long tộc kiêu ngạo đối diện với ánh trăng trong lạnh một mình lệ rơi đầy mặt, yên lặng tiếc thương cho tri kỷ duy nhất của đời mình. Sinh ly và tử biệt, nước mắt đau thấu tâm và đau đớn bi thương có gì khác nhau? Nhật Hi a Nhật Hi, vì sao ngươi muốn liên lụy bọn họ đến như vậy?

“Cho dù là thế, ta vẫn muốn...” Thiên đế quay đầu lại lộ ra nụ cười hòa ái: “Lạc Dương, ta là một người ích kỷ, ta giúp Nguyệt Chiêu chọn một con đường, còn đi hay không thì phải coi tạo hóa của nó, về phần nó có hạnh phúc hay không, ta đã không thể nhìn đến.”

“Ngụy quân tử ích kỷ.” Nhắm mắt, trong thanh âm của Lạc Dương khó nén được một mối.

Thiên đế cười cười nhìn hắn, không có phản bác: “Lạc Dương, ngươi trở về đi.”

“Ngươi cứ như vậy vội vã muốn đuổi ta đi?” Thì thào nói xong, Lạc Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trợn mắt hỏi: “Thiên kiếp hóa giải, vậy địa kiếp làm sao đây? Đừng quên, từ xưa đến nay thiên địa luôn là một khối, cùng một nhịp thở, nhân gian không thoát được, thiên giới cũng sẽ bị hủy hoại.”

“Cái này ta sẽ nghĩ biện pháp, ngươi không cần lo lắng, đi nhanh đi, đi đến nhân gian tìm một nơi không tranh đoạt với trần thế, chỉ có một mình địa tiên ngươi tiêu dao tự tại, đừng bao giờ trở lại đây nữa.”

Thật sâu thật sâu ngưng mắt nhìn y, như muốn xuyên qua đồng tử bình tĩnh vô ba kia nhìn đến nơi sâu thẳm trong lòng. Lạc Dương bỗng nhiên kinh hãi nhận ra, dường như đây là lần đầu tiên hắn thấy rõ người này. Chẳng lẽ, xa lánh, lạnh nhạt, nhẫn tâm trực xuất y làm tới nay đều là cố ý?

Đều là vì... mình?

Thời điểm mọi chuyện trong lòng đều đã rõ ràng, Lạc Dương khẽ cười, cười đến vân đạm phong thanh, cười đến nghĩa vô phản cố.

(nghĩa vô phản cố: khi đã định thì quyết không rút lui)

“Hoàng huynh có thể hy sinh Thanh đế sao lại không thể hy sinh ta?” Nghiêng đầu, bộ dáng nói chuyện của Lạc Dương có vài phần hồn nhiên, thiên đế trong nháy mắt như nhìn thấy tiểu hoàng đệ thích bám theo y năm đó, mà vào khoảnh khắc y đang ngẩn ngơ thất thần thì Lạc Dương bỗng nhiên thả người nhảy xuống, thân mình lướt qua lan can, từ trên lầu bay xuống.

Thiên đế trong kinh hãi thậm chí không kịp bắt hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn nhảy vào trong biển mây sâu thẳm.

“Lạc Dương——”

Xuyên qua gió, xuyên qua mây, biển mây sâu thẳm cuộn trào sóng lớn vô thanh, còn hắn tựa như một con bướm mềm mại rơi, rơi, rơi vào hồng trần vạn tượng, nhiễm nhiễm phù sinh phía sau biển mây.

Trong mơ hồ, thiên đế dường như nghe thấy câu nói sau cùng còn lưu lại trong gió của hắn: chỉ cần ta còn ở thì sẽ không để cho địa kiếp ứng nghiệm, hoàng huynh, cứu trùng thiên hạ, muôn vạn chúng sinh, cứ để ta bảo hộ...

“Lạc Dương, đứa ngốc này.” Che mặt lại, bàn tay run rẩy của thiên đế khó che được mấy cọng tóc bạc bên thái dương, chỉ trong một thoáng mà vị hoàng giả chí cao vô thượng này đã trở nên vô cùng tiêu tụy.

Những người bên cạnh từng người rời từng người ra đi, mà nay ngay cả tiểu hoàng đệ vẫn luôn cẩn thận bảo vệ cũng vì y mà ly khai, bên cạnh y còn có thứ gì có thể mất? Còn có thứ gì không thể mất đây?

Một nỗi đau nào đó như mạng nhện dày đặc quấn lấy tim y, y há mồm muốn nói gì đó, lại phát hiện bên người đã không còn ai lắng nghe.

“Hoàng huynh, hoàng huynh...”

Chẳng biết tại sao, mơ hồ lay động trước mắt đều là thân ảnh Lạc Dương chạy trong vườn lúc còn bé, dưới chân hắt rơi đầy hoa tử đinh hương nho nhỏ, nụ cười của hắn ngây thơ xán lạn, hóa ra bản thân lại nhớ hẳn đến như thế...

“Phụ hoàng, phụ hoàng...” Tiếng nói trong trẻo rất cục cựa cũng đánh thức y khỏi bi thương, nâng mắt nhìn đã thấy Nguyệt Chiêu từ xa vừa chạy vừa nhảy lao tới.

Ôm lấy y, Nguyệt Chiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hơn hớn, nói: “Phụ hoàng, ta rốt cục đã thắng Chức Cầm một ván.”

Ôm lấy thân hình thiếu niên vẫn còn mảnh khảnh non nớt trong lòng, thiên đế thật lâu không nói gì: Nguyệt Chiêu ngô nhi, người mang thiên nhân đã định trước cả đời cô tịch, con và ta, đều thoát không được...

Lời tác giả

Kỳ thật phiên ngoại hạnh phúc này đã kết thúc ở đoạn Thanh đế đánh cờ với Nguyệt Chiêu rồi. Đoạn tiếp theo của Lạc Dương có thể nói là mở đầu của một tác phẩm mới, có điều để cùng một chỗ xem cũng rất mạch lạc, có điều sẽ khiến cho người đọc thấy nặng nề thôi. ^^

Viết đến đây, phát hiện ra người thăm nhất trong Túy ngoại thật ra lại là Nguyệt Chiêu, cha của cậu gạt cậu, Thanh đế cũng gạt cậu, tuy rằng đều lấy danh nghĩa yêu thương, nhưng giấu diếm như thế đối với cậu mà nói cũng là một loại tàn nhẫn, ít nhất cũng khiến cho cậu ta hối tiếc cả đời. Ai, tiểu đào tử đáng thương.

Nhưng tôi rất thích Lạc Dương nha, một thanh niên tốt dám làm dám chịu. ^^

Chuyện của cậu này phải đến ba truyện “Họa long”, “Chân ngôn”, “Chu cận” mới viết đến. Cái này cũng không biết phải đợi tới khi nào, mắt nhìn xa xăm...

20. Chương 20: Đặc Điểm - Sinh Tử Túy Mộng

chúng ta đánh cuộc đi, thế nào?

sau khi sống lại, nếu y còn có thể nhớ rõ người thì ta sẽ đem y trả lại cho người còn nếu y không nhớ thì người sẽ lưu lại nơi này trọn đời trọn kiếp...

Nghe vậy, nam tử hắc y mực phát khe khẽ cười, tiểu dung tĩnh lặng phản chiếu một mảnh hỏa sắc ngoài cửa sổ, tịch tịch như tuyết.

vậy, làm cho ta gặp y đi.

Trong khoảnh khắc nâng mắt, con người u liễm kia đã chôn vùi một mảnh hoa mạn châu sa đỏ bừng ngoài cửa sổ.

Tử

Vô luận như thế nào từ dưới cầu Nại Hà nhìn lên trên, thì cây cầu nối liền âm dương hai giới này đều bị bao phủ trong làn sương mù mờ昧, tựa như vận mệnh biến ảo vô thường, xa xa đứng đằng trước chờ mỗi một con người, nhìn từng kẻ khờ dại lao đầu vào.

Đây là lần thứ ba hắn bước trên cây cầu này, tay vịn bằng đá thô ráp mấp mô bởi vì niên đại quá lâu mà đã hiện ra màu xanh đen, ngẫu nhiên có vài nơi mặt đá đã bạc trắng, giống như màu áo xanh bị giặt đến bạc màu của người kia. Ánh mắt của hắn quẩn luyến nhìn về một chỗ, tâm thần cũng đã trôi về quá khứ xa xôi.

Rất nhiều năm về trước cũng ở chỗ này, một thanh niên áo xanh cũng giống như hấn, quyến luyến nhìn, nhìn lại đường về, không muốn hướng sinh.

“Đi qua đi, uống chén trà kia, không cần trở về nữa.”

“Ta làm không được.” Từ đầu cầu đếm lại mười tám viên, chỗ của sư tử đá là ranh giới âm dương, đi qua liền có thể mơ hồ nhìn thấy trần thế. Nhưng y vẫn ngừng lại, hướng về phía người đang nói chuyện, cười cười.

Vào cái đêm không trăng kia, một nụ cười của y đột nhiên chiếu sáng bốn phía, tựa như khoảnh khắc pháo hoa bùng nổ nơi Hoang Tuyền.

“Trở về nói cho hấn biết, ta đã đáp ứng không hề bước vào nơi này nửa bước, dĩ nhiên sẽ tuân thủ hứa hẹn, nhưng muốn ta quên hết tất cả...” Y khẽ thở dài, bỗng vươn tay vỗ trên đầu thạch sư một cái, cả người như một con thanh hạc, đảo mắt đã vút qua thành cầu, nhảy vào ba đào cuộn cuộn trầm ám phía dưới. Thân thể chưa chìm hết vào trong nước, lời nói chưa dứt vẫn còn quanh quẩn trong không trung: “Ta thà rằng hôn mê trong nhục thủy trọn đời không tỉnh...”

Đã nhiều năm như vậy, nơi người kia nhảy sông vẫn còn, sen xanh do hồn phách y hóa thành đã chết. Còn bây giờ, hấn phải đi theo bước chân năm đó như thế nào mới có thể tìm được y đây?

Bên kia trần thế có phi hoa lả tả bay qua đây, còn trận tuyết trong mộng của hấn đến giờ vẫn chưa dứt...

Sinh

Nắng chiều thiêu cháy một mảnh rừng phong phía sau núi, ngoài cửa sổ tầng tầng lớp lớp hỏa sắc nồng đậm mỹ lệ như tranh. Tiếng đọc sách của trẻ con lanh lảnh vang lên giữa một chiều mùa thu tháng mười có một loại trong trẻo khác lạ.

Tiên sinh dạy học mỉm cười nhìn một đám hài tử đang tụng đọc thơ văn tiên triều, trên mỗi gương mặt non nớt đều có vẻ hiểu vẻ không.

“Thiệp giang thái phù dung, lan trạch đa phương thảo, thái chi dục dị thù? Sở tư tại viễn đạo... Đồng tâm nhi ly cư, ưu thương dĩ chung lão...”

(đây là bài thơ thứ sáu trong Cổ thi thập cửu thủ, tả một vị du tử nơi đất khách hoài niệm quê hương. Bài thơ bắt đầu từ việc hái hoa tặng người nhưng đường xa khó gửi tới nơi và nỗi thất vọng thương tâm.

Bản dịch của Diệp luyện hoa:

Qua sông hái phù dung, đầm lan nhiều cỏ ngát. Hái rồi biết tặng ai, nhớ tới người xa cách. ngoảnh đầu vọng cố hương, đường dài sao xa tấp. Chung lòng mà ly biệt, suốt đời u hoài mãi.)

Đồng tâm nhi ly cư, ưu thương dĩ chung lão.

Chẳng biết tại sao, khi nghe đến câu đó, trong lòng tiên sinh lại có đau đớn chợt lóe rồi biến mất, giống như tâm hồ tĩnh lặng bỗng nhiên bị thủy triều hung hăng cào một cái, nổi lên tầng tầng gợn sóng.

“Tiên sinh, tiên sinh...” Trong hoảng hốt, có giọng trẻ con nhẹ nhàng gọi y.

Y lấy lại tinh thần, mỉm cười nhìn đứa bé: “Sao vậy?”

“Tiên sinh, người kia lại tới nữa.” Đứa nhỏ bĩu môi, ngón tay chỉ về một nơi ngoài cửa sổ.

Y ngẩng đầu, dưới ánh hoàng hôn mờ lung, từng sợi tóc đen bị gió cuốn lên, lưu luyến khua động giữa ráng chiều. Người nọ một thân xiêm y màu đen, diêm đạm như đêm tối, trên hàng rào của tiểu viện có vài cây bạch cúc, lạnh lùng kiêu ngạo đứng bên cạnh hấn, hoa tư vốn thanh cao tự trì nhưng khi so với hấn lại trở nên tầm thường dung tục.

Tiên sinh nhất thời không dám nhìn vào mắt hấn, phảng phất như vào khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, có thứ tình cảm nào đó dịu dàng thâm trầm đến gần như đau lòng, sẽ như thủy triều dâng lên bao phủ lấy y.

Sau đó y vì bản thân thất lễ mà áy náy cười, nhưng đã thấy đối phương lướt qua rào tre, lặng lẽ không tiếng động đến gần cửa sổ.

“Tiên sinh, xin thứ cho ta mạo muội.” Dựa vào cửa sổ, người kia cười nói, âm thanh trong trẻo thoáng chốc đã xoa dịu sự bức rức của y, y rốt cục cũng thấy được ánh mắt của người nọ.

Tối đen, thâm thúy, dường như trong veo không chút bấn rồi lại yên hành mị thị, tựa hồ yên tĩnh như tranh rồi lại mang chút ba đào gợn sóng. Tuổi trẻ và tang thương cùng tồn tại trong đôi con ngươi kia. Y biết chỉ cần nhìn qua một lần, cho dù khuôn mặt đối phương đã tiêu tụy đến không thể phân rõ, y cũng sẽ không quên được một đôi mắt mỹ lệ đến như thế.

“Tiên sinh, ta muốn xin ngài vài chữ.”

Vẻ nghiêm túc trong mắt người nọ khiến y kinh ngạc, “Chữ gì?”

“Tên của ta.” Chậm rãi nở nụ cười, hắn nói tiếp: “Ta họ Dương, kêu Dương Mặc Trần. Mặc trong bút mặc, Trần trong hồng trần.”

“Dương Mặc Trần...” Y tinh tế suy ngẫm tên này, ý nghĩa trong từng chữ có một loại quen thuộc khó nói được, nhưng đem hết tâm lực chung quy vẫn không thể nhớ đã nhìn thấy nghe qua ở nơi nào.

“Người chờ một chút, ta viết cho người.” Y vội vàng xoay người, từ trên bàn cầm lên một cây bút, giấy đã sớm trải ra, đầu bút trắng tinh nhúng đầy mực, y không chút do dự hạ bút.

Vung lên liền hoàn thành, trên tờ giấy trắng tức thì hiện ra ba chữ thanh tú dạt: Dương. Mặc. Trần.

Y chưa từng viết qua chữ nào lại trôi chảy phóng khoáng như vậy, so với những chữ y từng chăm chỉ luyện tập đều đẹp hơn.

Khi đem chữ đưa cho đối phương, y nhìn thấy người nọ rũ mi, yên lặng nhìn rất lâu, rất lâu. Ngoài cửa sổ đã không còn ánh sáng, ngược lại trong phòng đã đèn đuốc sáng trưng.

Không biết có phải là do ánh nến lay động tạo ra ảo giác hay không, hàng lông mi tựa như cánh bướm kia nhẹ nhàng run rẩy, trong đêm thu không khỏi trở nên yếu ớt.

Hồi lâu, hắn rốt cục cáo biệt đi mất, thân ảnh cao gầy chậm rãi rời khỏi bóng ảnh của đèn dầu, gió đem mái tóc dài mềm mại của hắn bao phủ trong không trung có vài phần cô đơn.

“Khoan đã.” Tiên sinh từ phía sau gọi hắn lại, một trận âm thanh mở cửa chi chi a a, sau đó Mặc Trần đã thấy y vội vàng vàng vén mép áo chạy về phía hắn.

“Cho người, đây là tên của ta.” Trên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh thản nhiên nằm hai chữ: Dương. Tranh.

Ánh mắt ôn hòa của tiên sinh không nhiễm chút bụi trần, bộ dáng mỉm cười vẫn như rất nhiều năm về trước, dịu dàng như trong ký ức của hắn, bỗng nhiên, trong lòng phảng phất như có thứ gì bị xé rách, nơi miệng vết thương có tuyết bay như tơ liễu. Hắn rốt cuộc không thể bảo trì vẻ mặt bình tĩnh nữa, trong giây lát tiếp theo nước mắt sẽ tràn mi trào ra, nhưng hắn chỉ vươn tay, nhẹ nhàng giúp người trước mặt vén một lọn tóc bị gió thổi loạn ra sau tai.

Ngón tay lạnh như băng dừng trên gương mặt ấm áp của đối phương, thật lâu không nỡ rời đi.

Tiên sinh ngạc nhiên, cứng ngắc thân thể.

Tiếp xúc thân mật, bầu không khí ám muội, ánh mắt của hắn thâm thúy lại thống khổ, như là trong lúc vô ngôn muốn nói cho y biết điều gì, tha thiết như thế, nhưng cũng lại kiềm nén như thế...

Nhưng rất nhanh hắn liền rút tay về, trong mắt đã khôi phục lại bình tĩnh, khóe miệng nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, “Thật có lỗi, vừa rồi đã mạo phạm tiên sinh, cảm ơn chữ của ngài, Mặc Trần cáo từ.”

Không chần chừ, không do dự, thân ảnh của hắn nhanh chóng biến mất trong đêm đen trầm ám.

Chính là trước khi đi ánh mắt của hắn làm cho trong lòng tiên sinh hiện lên một nỗi đau sinh ly tử biệt, giống như y đang nhìn một người mình yêu mến từng bước đi vào đường cùng, đi vào vực sâu vạn trượng không thể vãn hồi.

“Mặc Trần, Mặc Trần...” Tiên sinh thấp giọng gọi, nhớ tới hai lần trước hắn cũng là lẳng lặng đứng ngoài cửa sổ chăm chú nhìn như thế này, không xa không gần, dùng vẻ mặt nói không ra là quyến luyến hay bị thương để nhìn mình, tuy rằng chỉ cách một cánh cửa sổ, vài chục bước chân, nhưng giữa hai người lại tựa như có một con sông vắt ngang, ba đào mãnh liệt, y ở bên này, còn hắn ở bên kia.

Sông luân hồi không thể bước qua...

Xoa xoa trán, tiên sinh không khỏi hơi vầng đầu, màn trời đen kịt như muốn đè sụp hai bả vai gầy yếu của y.

Túy

Mặc Trần rốt cục cũng say mềm, dựa vào nhụyến tháp, hai gò má bị hun đỏ như hỏa thiêu, hắn cảm giác trong ***g ngực có thứ tình cảm muốn được bộc lộ ra đang xao động xung đột đến không chịu được.

Dương Tranh thật sự không nhớ rõ hắn, y đã lợi qua Vong Xuyên đem tất cả đều quên mất, còn mình thì vẫn đứng ở bờ bên kia, chỉ có thể si ngốc nhìn.

Tuy rằng đã chờ mấy ngàn năm, từng năm đều nhớ, nhưng có thể vào lúc chiều tà, lẳng lặng nhìn thân ảnh ở nhân thế của người kia, nhìn giọng nói đáng điệu nụ cười mình vô cùng quen thuộc vô cùng nhưng nhớ kia, thế là đủ rồi.

Ái tình chỉ thuộc về mình hắn, chôn nó nơi đồng tuyết hoang vu sâu thẳm trong nội tâm, cho dù vào lúc không còn hoa, cũng vẫn mỹ lệ.

Lòng ta đã đủ rồi.

Mặc Trần bỗng nhiên đứng dậy, bẻ một đóa hoa mềm yếu bên người, run run, nhánh hoa kinh động nháy mắt đã hóa thành tam xích thanh tuyến. Hắn ở trong minh cung lạnh như băng bắt đầu múa. Minh quang như nước lưu động, đọng lại bên mép tóc của hắn như sương hoa tháng chín, dừng trên đầu vai hắn như tuyết trắng cô quạnh, bọc lấy kiếm phong chói lọi của hắn như một vết sẹo nhọn nhát.

Hắn múa đến xuất thần, đã quên nơi mình đứng là u minh địa phủ, đã quên người xem duy nhất là vị quân vương đậm mật khó dò, đã quên nhược thủy tam thiên chảy trên Vong Xuyên, đã quên gió lạnh thấu xương bên cầu Nại Hà, giống như đem tinh lực cả đời tiêu hết trong màn múa này.

Say sưa trần trề, hoàn toàn quên mình, mặc y tung bay như phong, tóc đen lưu động như mây, còn song đồng lưu quang dật thả kia tựa mở tựa bế, nửa mê nửa tỉnh.

Chỉ có tam xích thanh phong trong tay, thanh lệ như kinh hồng, Minh hoàng Trùng Hoa không khỏi nhớ tới Mặc Trần khi mới gặp, cũng là ở trước mặt mình múa kiếm như thế này, quang hoa vũ động, cô tiêu thanh ngạo không thể phân biệt.

Một đôi con người kinh diễm lạnh lùng nhìn thiên hạ.

Hóa ra muốn tiêu sái phi dương như hồn phách của hắn là phải được sống tự do tự tại, còn trói buộc hắn trong tay mình chỉ có thể nhìn hắn từng ngày mục nát, cuối cùng hóa thành đóa hoa héo rũ bên bờ đối diện Hoàng Tuyền.

Lúc này, Mặc Trần bỗng nhiên cười vang dưới ánh trăng, quay đầu lại nhìn Trùng Hoa: “Đánh cược giữa ngươi và ta, ta nhận thua, nhưng có thể gặp được y, lòng ta đã đủ.”

“Vậy sao? Chỉ có ba ngày?”

“Đối với ngươi mà nói chỉ là ba ngày ngắn ngủi, còn đối ta mà nói, có thể liếc nhìn y một cái đã là như cả đời!” Mặc Trần cười dài, trong con ngươi không hề có hối hận.

“Trùng Hoa, ta nghĩ người cũng là một người tịch mịch...” Đáng tiếc ta không thể sưởi ấm được người.

Nhẹ nhàng thở dài, sau đó, quang ảnh của lợi kiếm trong tay tựa như sương ý trượt qua, dưới ánh trăng ẩm đậm lóa lên, dịu dàng như vậy, lại yên tĩnh như vậy đắm vào bờ ngực ấm áp.

Ngọn lửa chấp nhất vạn năm, run rẩy một chút, tắt phụt.

Trùng Hoa vươn tay, tiếp lấy một thân hình lung lay suy sụp.

“Chỉ cần liếc nhìn y một cái người liền thỏa mãn sao? Ta thật không hiểu được tình tình ái ái của các người...” Thân là chủ nhân của Hoàng Tuyền quốc, Trùng Hoa nghi hoặc lắc đầu.

“Nhưng người muốn tiêu sái ra đi, ta không cho người như nguyện đâu.”

Mộng

Bọn họ đều nói tất cả chỉ là một giấc mộng.

Hồ thần vương Dương Mặc Trần được người phát hiện nằm giữa một mảnh lau sậy ở bờ đối diện Minh Hà.

Lúc Vô Tâm dẫn Long đế định tiến vào Hoàng Tuyền thì phát hiện ra hắc ở nơi lau sậy phủ đầy hoa lau trắng như tuyết, hoa nhỏ mềm mịn dính vào tóc mai ẩm ướt của hắc, tựa như mái tóc bạc trắng chỉ sau một đêm đau khổ.

Long đế ôm lấy hắc, phát hiện thân mình hắc bị trọng thương, nguyên thân gần như tan rã, nhưng tuy rằng sắp chết lại có một luồng sức mạnh chống đỡ chút hô hấp mỏng manh kia.

Hắc vẫn còn sống. Còn sống trong sự mong chờ nước mắt lưng tròng của Vô Tâm. Như một kỳ tích.

Chỉ là từ đó về sau, câu chuyện Hồ thần vương một mình xông vào Hoàng Tuyền đã trở thành truyền thuyết trong tam giới, không ai biết hắc ở đó gặp qua ai, trải qua những gì, ngay cả khi có người hỏi hắc cũng chỉ là cười cười bảo trì trầm mặc. Làm cho người ta trăm suy ngàn đoán cũng không biết được sự thật.

Sau khi vết thương khá lên, Mặc Trần một mình đi tới con đường mòn dẫn tới thư xá trong trí nhớ. Lá rụng dưới chân phát ra âm thanh trầm buồn không dứt, bốn bề vắng lặng, thiên thanh thủy bích.

Queo ở góc này là có thể nhìn thấy được tiểu viện trồng bạch cúc, chính ngọ dương quang chiếu vào thư xá sáng sủa sạch sẽ, thế nhưng lại không nhìn thấy người đã gặp trong trí nhớ.

“Dương Tranh...”

Trước mắt hiện ra ảo ảnh mờ nhạt của y. Mặc Trần cười khổ: hóa ra ngày đó chẳng qua là một giấc mộng Trùng Hoa cho mình thấy.

Sen xanh trong nhược thủy cùng với linh hồn bám vào trên đó, giờ phút này hắc là còn ở bên cạnh Trùng Hoa.

Nhưng mà ta thật sự đã từng mơ thấy y vì ta viết tên của mình, tha thiết quay đầu lại nhìn ta...

Mặc Trần buồn bã đứng ngoài cửa sổ.

Nhẹ nhàng, gió xuyên cửa sổ vào, thổi bay trang giấy trên bàn sách, mấy tờ giấy trắng tinh lật lên, ở trong gió đong đưa vũ động.

Thân thể Mặc Trần run lên bần bật, bỗng nhiên che mặt khóc. Một bên rơi lệ đầy mặt, một bên lại nhin không được mỉm cười, mỉm cười...

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ, trên trang giấy Tuyên Thành đang nhẹ nhàng lật giở là chữ viết phi vũ phiêu dật: Dương Mặc Trần... Dương Tranh... Dương Tranh...

ôi mình ước chị Hoa quá đi, sao không viết thêm truyện về cặp Trùng Hoa – Mặc Trần chứ T^T Hoa ca đúng là tuýp người đang học yêu như con nít ấy, viết truyện thì có mà kute chết TT

Ờm, có bạn nào đọc mà không biết y với hần là chỉ ai không? y chính là Dương Tranh í, chị Hoa cho Mặc Trần gặp Dương Tranh để anh xong hết tâm nguyện, chuẩn bị mở đầu cho mối tình của mình với Trùng Hoa đó mà =3=

21. Chương 21: Phỏng Vấn Nhân Vật

Hoa Hoa: Khụ khụ... Cái này... Túy ngọa hồng trần đã kết thúc, vì muốn biết ai là nhân vật mọi người thích nhất, cho nên xin nhờ tiểu hồ ly Vô Tâm cho mọi người làm một vòng phỏng vấn. Hần hần... Xin các vị chọn ra người yêu nhất trong lòng... Có thể chọn nhiều người... (nhánh chóng chuẩn mắt @@)

Vô Tâm (chặn ngang cướp lấy micro): Tác giả đã bỏ của chạy lấy người, mọi người không cần để ý đến cô ta, đến đây đến đây, để tôi giới thiệu cho các vị những người ứng cử. Ặn, những người ứng cử có thể bắt đầu bỏ phiếu hần

Tổ 1: Mặc Trần, Dương Tranh (Minh hoàng)

Vô Tâm (lau nước mắt): Công tử Vô Tâm không thể cứu người thoát khỏi ma chướng rồi, Huhuhuhu

Minh hoàng (nổi gân xanh): ... Ai là ma chướng hần...

Hoa Hoa (nhảy ra): Ê ê, người chủ trì không được hành động theo cảm tính

Vô Tâm (nước mắt đầm đìa): Công tử có lời gì nói với mọi người không?

Mặc Trần (mỉm cười): Tôi tin tưởng ánh mắt của mọi người, xin hãy quý trọng lá phiếu trong tay mình.

Vô Tâm (quay đầu, nhỏ giọng nói với mọi người): Tuy công tử không nói gì thêm, nhưng bên tôi nhận được một tin ngoài luồng là nếu số phiếu của công tử cao thì vị tác giả vô lương tâm nào đó sẽ cho mắt của công tử hồi phục thị lực, nhân tiện bổ sung thêm một kết cục hạnh phúc...

Hoa Hoa (lại nhảy ra): Tên nào dám đi phát tán tin tức bậy bạ hãm hại ta vậy hả? Hừ hừ

Tổ 2: Long đế, Cửu Huyền

Vô Tâm (ánh mắt sùng bái ái mộ vô hạn): Long đế diện hạ, xin hỏi ngài có kế hoạch vận động phiếu bầu gì không?

Long đế (vẻ mặt khinh thường): Vận động phiếu bầu? Buồn cười, ta đường đường là Cửu huyền Long đế còn cần phải vận động sao?

Bên kia Cửu Huyền chăm chỉ đã đổ mặt gior bằng rôn sau lưng Long đế, trên băng rôn lấp lánh vài con chữ to, phi thường chói mắt: Xin mọi người bỏ một phiếu cho Long Long ba ba kiều ngạo lãnh khốc sét đánh vô địch nhà tôi...

(quần chúng: xủ)

Vô Tâm (miễn cưỡng đứng dậy, vẻ mặt hắc tuyến): Quả nhiên là đẳng cấp phụ tử siêu vô địch a. Ê ê, ai lén lén lút lút bên kia thế hả?

Hoa Hoa (vụng trộm): Người ta, người ta cũng muốn bỏ cho Long Long một phiếu... Long Long hảo đẹp trai (mắt tràn đầy trái tim)

Vô Tâm (tiếp tục hắc tuyến): Đây là ăn gian!!!!

Lau mồ hôi, Vô Tâm quay đầu lại: Chúng ta tiếp tục, không cần để ý đến tên tác giả vô lương kia nữa, đến đến, tổ kế tiếp

Tổ 3: Thanh đế, Thiên đế

Vô Tâm: Thanh đế diện hạ, tôi tin có rất nhiều người sẽ đứng về phía ngài.

Thanh đế (ôn hòa cười): Cám ơn, có điều tôi còn có thể đi dự tuyển sao?

Vô Tâm (chảy mồ hôi): Tất cả đều là lỗi của tác giả, làm cho người tốt như ngài chết nhanh như vậy...

Hoa Hoa (huhuhuhu): Tiểu hoa, tôi thực xin lỗi cậu... Huhuhuhuhuhu

Thiên đế (giận không thể tả): Cô còn có mặt mũi khóc? Xem thiên nhân của ta đây!!!

Hoa Hoa bị ánh chớp đánh ngã, một lần nữa bò dậy: Hừ hừ hừ... Tiểu Thiên đào tử, cho cậu biết kết quả của việc đắc tội tôi, tôi nhất định phải cho cậu trở thành nhân vật thảm nhất trong Túy ngọc hồng trần...

Múa bút thành văn-ING: “Người mang thiên nhân nhất định cả đời cô tịch, người mang thiên nhân nhất định cả đời cô tịch...”

Tiếp theo lặp lại một trăm lần...

Vô Tâm (trầm mặc): ... Oán niệm của tác giả thật là nặng. -||| Thanh đế ngài hãy an nghỉ đi, tôi sẽ vì ngài đốt thêm mấy nén hương.

Tổ 4: Vô Trinh, Tiêu Nhận

Vô Trinh (độc thoại): Hồ điệp, hồ điệp, người hạnh phúc sao?

Vô Tâm: Xin hỏi... ?

Tiêu Nhận (bận đến tối tăm mặt mũi): Ê, các người truyền lệnh xuống cho ta, nếu không bỏ cho ta và hoàng huynh một phiếu, hừ hừ hừ... Tru di cứu tộc!!!

Vô Tâm: Xin hỏi... (không ai để ý)

Tiêu Nhận (đột nhiên quay đầu lại): Ê, cô kia, còn không mau đi bỏ phiếu cho hoàng huynh! Muốn chờ bị chặt đầu à?

Vô Tâm (tiếp tục đổ mồ hôi): Vâng, vâng, tôi đi đây...

Vô Tâm (nghiêm mặt): Thật sự là long tranh hổ đấu, cường thủ như mây. Trên đây là tiểu hồ ly Vô Tâm đang đưa tin tại hiện trường bỏ phiếu, xin các vị xem kĩ số thứ tự của bọn họ, bắt đầu bỏ phiếu đi. *^^*

Bạn yêu thích nhân vật nào nhất?

- Mặc Trần
- Long đế
- Thanh đế
- Cửu Huyền
- Thiên đế
- Dương Tranh (Minh hoàng)
- Vô Trinh
- Tiêu Nhận

Comment ở dưới nha.

Hoa tỷ đã nói thế rồi thì mọi người hãy bỏ phiếu luôn đi nha, để xem ai được yêu thích nhất ^^ có thể vote cho 2 người

sau đây là vài lời cuối của mình, ờm thì sau gần 9 tháng mình cũng đã dịch xong bộ này, thành thật mà nói lúc dịch nữa chừng mình có hơi hối hận khi làm nó, bởi vì có cảm giác lời văn của mình đã phá mất cái hay của bản gốc = = vì lúc dịch mình hay có thói quen Việt hóa tối đa, muốn sửa mà sửa không đc, thế nên sau này sẽ cẩn thận hơn khi chọn thể loại cổ trang UU

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-ngo-hong-tran>